

"ALLAH KATINDA DİN İSLAM'DIR." (AL-İ IMRAN: 19)

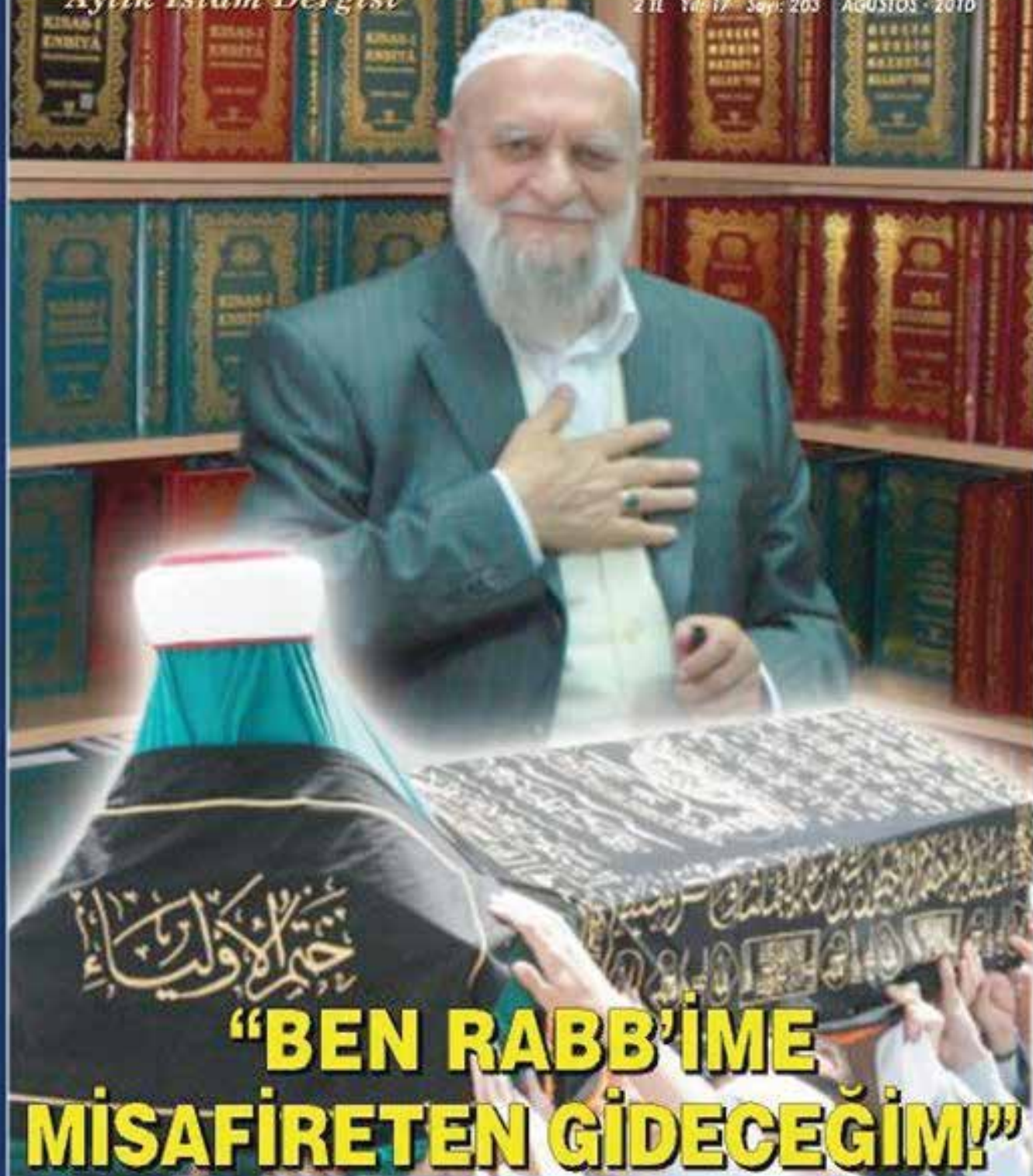
Bir tek Âyet-i kerime'yi dahi inkâr eden kâfirdir.

"İmansız vatan, vatanımsız iman muhafaza edilmez..."

Hakikat

Aylık İslâm Dergisi

2. Yıl 17. Sayı 203 AĞUSTOS - 2010

"BEN RABB'İME
MİSAFİRETEN GİDECEĞİM!"

"ALLAH KATINDA DİN İSLÂM'DIR." (ÂL-İ İMRAN: 19)
 "Bir tek Âyet-i kerime'yi dahi inkâr eden kâfirdir."
 "İmanısız tutun, tutarsız iman mahfaza edilmaz."
Hakikat
 Aylık İslâm Dergisi

HAKİKAT

YAYINCILIK, MATBAACILIK, KIRTASIYECİLİK
 KASETÇİLİK, SAATÇİLİK, ELEKTRONİK EŞYA, BİLGİSAYAR
 VE SAĞLIK ÜRÜNLERİ TİCARETİ VE SANAYİ A.Ş.

Kurucusu:

Ömer ÖNGÜT

Sahibi:

Hakikat Yayıncılık Matbaacılık
 Kirtasiyecilik, Saatçilik, Elektronik Eşya,
 Bilgisayar ve Sağlık Ürünleri
 Tic. ve San. A.Ş.

Tüzel Kişi Temsilcisi:

Nuri ÖLÇER

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

İsmail YAVUZ

Yayın Kurulu:

Uğur KARA
 Göksel KAHRAMAN
 Yusuf DOĞANGÜN
 Hakan YILMAZ
 Şinasi ÇAPA

Teknik Düzenleme:

Serdar AKÇAY
 Ahmet Erol FIRAT

Grafik Düzenleme:

Göksel KAHRAMAN

İdare Yeri:

Ankara Cad. Çağaloğlu
 Yokuşu Saâdet Han
 No: 42/1 Çağaloğlu / İST.
 Tel: (0-212) 511 21 41 - 511 84 98
 513 72 00
 Fax: (0-212) 513 72 45

Yayın Türü: Yerel Süreli Yayın

<http://www.hakikat.com/>

E-posta: hakikat@hakikat.com

Dergimizde yayınlanan
 yazıların iktibas hakkı mahfuzdur.

Dizgi : **Hakikat**
 Grafik-Montaj : **Hakikat**
 Baskı : **Ada Ofset**
 Dağıtım : **Hakikat**

Abone Şartları (1 Yıllık):

Yurtiçi (PTT) : 30 TL
 Yurtdışı : 25 Euro

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâna, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

1950 yılından beri insanları irşad ile tenvir eden Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri'ni herkes tanırdı. O Hazret-i Allah'ın kendi nezdinden ilim verdiği hakiki âlim idi. İlmîni Hakk'tan alır, hiçbir zaman şahsi menfaat, şöret ve nam peşinde olmadan, her suale hak ve hakikat ölçüsünde cevap verdiği gibi, yoldan sapanları ikaz etmekten de çekinmedi. Bu sebeple sevenleri kadar sevmeyenleri de oldu.

Ömrünü Allah-u Teâlâ'ya adanmıştı. Hayatı boyunca dalâlet fırkalarının ve âhir zaman ulemâsının sapırtıcı telkinlerini Ümmet-i Muhammed'den uzaklaştırma ve İslâm ahkâmını hakıyla korumaya çalıştı. Onun tek hedefi Kur'an-ı kerim'i ve Sünnet-i seniyye'yi tahriften korumak, müminlerin imânını kurtarmaktı. Bütün ömrünü bu yolda ve bu uğurda harcadı. Küfrün karşısında bir İslâm mücahidi, iman müdafii idi.

Allah için çalıştı, fisebilillâh hayatı mücadele ile geçti. Allah ve Resul'ünü sevmeye, Allah ve Resul'ünde birleştirmeye, Nur-i Muhammedî'nin yayılmasına, kalplere Hazret-i Allah'ı ve Resulullah'ı yerleştirmeye çalıştı. Hazret-i Allah ve Resul'ünü örnek aldı. Ömrü ibadetle ve taatle geçti.

Hazret-i Allah'a giden nurlu yolu tarif etti, mahviyet ve istikamet üzereydi, bunu tavsiye etti, öğretti. Ölcüsü Kur'an-ı kerim ve Sünnet-i seniyye idi...

İlim ve Allah yolunda hizmetlerinden dolayı vakıf kurdu. Memleketin 20 kûsür iline aşevleri açtırdı. Sadece Manisa'da 7000 fakir kişinin yemek yediğini duyduğunda sevincinden ağladı.

Bu ümmete en büyük hizmetlerinden biri de Kur'an-ı kerim'in tefsiri mahiyetinde olan ve tüm Âyet-i kerime'lerin içine dercedildiği "**Kalblerin Anahtarı**" külliyyatını ümmet-i Muhammed'e hediye etmesidir. Hep Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'ten konuşurdu. Allah yolunda "**Hiçbir kinayıcının kinamasından çekinmeden**" cihad etti.

Onun, Allah için ikazlarını anlamayanlar, kendilerine düşmanlık yaptığını zannettiler. Hayır! O Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif ile konuşurdu, mânen danıştı, yanlış olduğunu ikaz etti, doğru gördüğünü destekledi. Gayesi müslümanlar birleşsin, vatan selâmette olsun idi. "**Devlet ittifaktan, devletsizlik ise nifaktan doğar!**" buyurdu.

Ümmet-i Muhammed'in uhuvveti, birlik ve beraberliği için çalıştı. "**Müslümanlar, diğer memleketler bu vatani gözlüyor, bu vatana ümit bağlamışlar, bekliler.**"

yorlar." buyururlardı.

Son günlerinde hastanede iken bir sabah söylediği şu sözler son nasihat ve vasiyetleriydi:

"Din emanettir, dinine hıyanet eden, imanını kaybetmiş olur. Bunu duyurun. İster uyar, ister uymaz."

O: "**Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!**" (Hûd: 112) Âyet-i kerime'sini düstur edindi, bütün hayatında tatbik etti.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz insan hayatının her safhası için, her sınıftan insan için, imanda, ibadette, ahlâkta müstesna bir numunedir.

Hayatı Kur'an-ı kerim'in canlı bir tatbiki ve tefsiriydi. Onun vekili de öyledir.

Hadis-i şerif'lerinde: "**Âlimler peygamberlerin varisleridir.**" buyuruyorlar. (Bu-hârî)

O hakiki peygamber vekili idi, onun ve yolunun bağlısıydı.

Yine; Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz: "**Âlimin ölümü, âlemin ölümü gibidir.**" buyurdular. Niçin?

Hakikat ehlinde bir âlim öldüğünde ağaçtaki kuşlar, denizdeki balıklar ağlar. İnsan-ı kâmil öldüğünde bütün âlem ona ağlar.

Bunun sır ve hikmetini size açalım.

Çünkü o; "**Biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik.**" (Enbiyâ: 107)

Hitâb-ı ilâhiye'sine mazhardır. Niçin? Onun vekili olduğu için. "**Âlimler Peygamberlerin varisleridir.**" buyurulduğu için. (Buhari)

"**Mümin kulun kalbi, Rahman olan Allah'ın arşında**" olduğu için. (K. Hafâ)

"**Emânât-ı ilâhi'yi taşıdığı**" için âlem ona ağlar.

Bu zâtlar cemiyetlere mânen yön verirler, mânevi kontrolleri altında bulundurulur. Fertlerle meşgul oldukları gibi müslümanların umumi meselelerinde yardımcı ve tasarruf sahibidirler. Bu da Cenâb-ı Hakk'ın emri ile, izniyle olur.

Ahirete irtihalinin üçüncü gecesi gökyüzünde görülen nur saçan kandiller onun yıllar öncesinden haberi verilen kerametiydi.

Zât-ı âlilerinin himmet ve tasarruflarının her an üzerimizde olması niyazıyla, Hâtem-i Nebi ve Hâtem-i Veli Efendilerimiz'e ve tüm Peygamberân-ı izam ve Evliyauallah Hazerâtı'na nâmütenâhi salât ve selâmlar ederiz.

Bu ay içerisinde başlayacak olan mübarek "**Ramazân-ı Şerif**" ayınızı tebrik eder. Cenâb-ı Hakk'tan hayırlara vesile olmasını niyaz ederiz.

İSLÂM ÂLEMİ'NİN BAŞI SAĞOLSUN! / 3
ÖMER ÖNGÜT -KUDDİSE SIRRUH- EFENDİ HAZRETLERİ'NİN KİTAPLARINDA GEÇEN TERCEME-İ HÂLİ / 7
MUHTEREM ÖMER ÖNGÜT EFENDİ HAZRETLERİMİZ'İN MUHTELİF ZAMANLARDA ANNELERİ, BABALARI VE DEDELERİ İLE İLGİLİ ANLATTIKLARI BİLGİLERİ BİZÂTİHİ KENDİ BEYANLARIYLA ARZ EDİYORUZ / 10

Babaları Muharrem Efendi / 10
Anneleri Çelebiye Hanımefendi / 12
Dedeleri / 14

Anne Tarafından Dedeleri / 14
Şeyh Ahmed Efendi -Kuddise Sırruh- Hazretleri / 14
Kardeşleri Yusuf Efendi / 15

ŞEYH HALİL FEVZİ -KUDDİSE SIRRUH- HAZRETLERİMİZ İLE TANIŞMALARINI ANLATIYORLAR / 16

Bir Anlık İlahî Lütuf / 16

HALİL FEVZİ EFENDİ HAZRETLERİ -KUDDİSE SIRRUH- / 17
Hilye / 17

Türkiye'ye Geliş / 17
Tahsil ve Terbiye / 17
Tasavvuf'a İntisabı / 17

ŞEYH MUHAMMED ES'AD ERBİLİ EFENDİ HAZRETLERİ -KUDDİSE SIRRUH- / 19

Hilye / 19
Tahsil ve Terbiye / 19
İstanbul / 19
Reis-ül Meşâyih / 20

HALİL FEVZİ -KUDDİSE SIRRUH- HAZRETLERİ'NİN ÖMER ÖNGÜT -KUDDİSE SIRRUH- HAZRETLERİ'NE TEVECCÜHLERİ / 21

Emir Edepten Üstündür / 21
Hayat İmtihanı / 22
Yol Çok Nazik / 23
"Okuduğun Sana Yeter!" / 24
Hakikatin Duyurulması / 25
Zamanın Kutb'ul-Âzam'ı / 25
Takdir Edilen İşte Basiretin Bağlanması / 25
Gören Gözler / 26
Hakiki Dost / 26
Kadir Gecesinin Tecellisi / 27

ÖMER ÖNGÜT -KUDDİSE SIRRUH- HAZRETLERİ'NİN GÖNÜLLERE HİTAP EDEN NAŞİHAHLARINDAN BAZILARI / 28

Gerçek Terhis / 28
Kavuşmaya Vesile / 28
Yap da Geç, Amma Kırıp Geçme! / 29
Tebdir ve Takdir / 29
Aşk-ı Hakiki / 30
Öyle Bir Sermaye ki! / 30
Öğüt ve Uyarılar / 31

ŞERAFEDDİN DAĞİSTÂNİ HAZRETLERİ -KUDDİSE SIRRUH- / 34
PEYGAMBER MÜJDESİNE MAZHAR OLAN VELİ / 36

"Bayraklılar Ashâbı" ve Başlarındaki Zâtın Vasıfları / 36
Mühim Bir Hadis-i Kudsî / 36
Hadis-i Şerif / 37
Mânevi Yol / 37

SİLSİLE-İ CELİLE-İ ÂLİYE / 38

Fırka-i Nâciye / 39
Muhterem Ömer Öngüt Efendi Hazretleri'nin
İrşad Hizmetleri, Külliyyatı ve Eserleri / 39

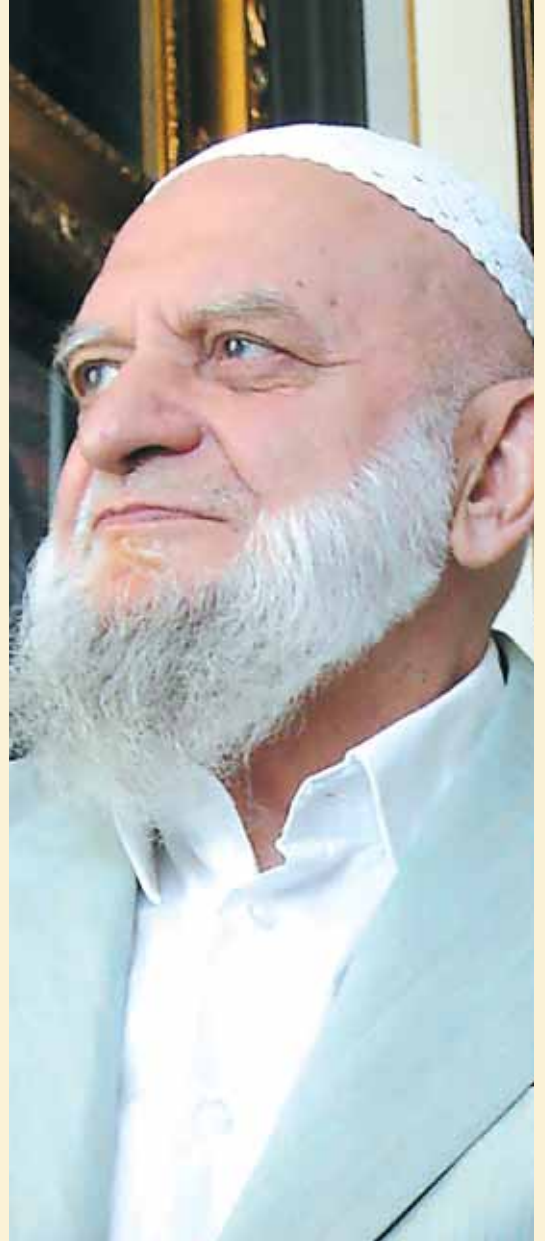
MUHTEREM ÖMER ÖNGÜT EFENDİ'NİN ESERLERİ / 40
ÖMER ÖNGÜT -KUDDİSE SIRRUH- EFENDİ HAZRETLERİ'NİN KİTAPLARINA VERİLEN TAKDİR VE TEŞEKKÜR

BELGELERİNDEN BİRKAÇI / 42
HAKİKAT EĞİTİM EDEN BÜYÜK ALÂMET! ALLAH-U TEÂLÂ NURUNU İZHAR ETTİ! / 50
KİMLERLE MÜCADELE ETTİ / 44

1. Fırka; Kurduğu Partiyi İslâm Din'i'nin Yerine Koymaya Çalışanlar / 45
2. Fırka; Küfrü Hoş Gören, Hoş Göstermeye Çalışanlar / 45
3. Fırka; Fâiz Yemeyi Meşrulaştırmaya Çalışanlar / 46
4. Fırka; Küfür Diyarında Halifelliğini İlan Eden Kaplan ve Oğlu / 47
5-6-7-8-9. Fırka; Her Biri Bir Çığırın Temsilcisi Ahir Zaman Uleması / 47

GÖKTE ZUHUR EDEN BÜYÜK ALÂMET! ALLAH-U TEÂLÂ NURUNU İZHAR ETTİ! / 50

En Büyük Keramet / 53
"Allah Göklerin ve Yerin Nürudur" / 54
Semâ'daki Yıldız / 55
"On iki"deki Sır / 57
"Ölümsüzlük" Sırrına Mazhar Kutuplar; Hazret-i Hızır ve Hatmü'l-Evliyâ / 58
"Göz Kamaştırın" İnci / 58
Büyük Velilerin Vefâtını Haber Veren Hâdiseler ve Hâtemü'l-Evliyâ'nın Vefâtı Sırasında Zuhur Eden Bazı Hâller / 60
Hatmü'l-Evliyâ'ya Muhabbetin Neticeleri, O'nun ve Kitaplarının Değeri / 61

“Resul’üm! Elbette Sen de Öleceksin, Onlar da Ölecekler.”
(Zümer: 30)

“Her İnsan Ölümü Tadacaktır.” (Âl-i imrân: 185)

**“Allah Bu Ümmetten Bir Âlimi Alırsa,
Bu İslâm’da Açılan Bir Gedik Olur ve Kıyamete Kadar
Onun Boşluğu Kapanmaz.”** (Hadis-i Şerif)

**“Her Doğan Ölür. Her Gelen Gider. Her Yeni Eskir.
Dünya Bir Sahnedir; Bugün Benim, Yarın Senin.
Biz Âhirete Gittiğimizde Bizim İçin Üzülmeyin.
Ölümün Mahlûku Hâlik’ına Ulaştıran
En Güzel Bir Vasıta Olduğunu Düşünün.
İçimden Öyle Geldi ki; Cenâb-ı Hakk Nasip Ederse,
Lütuf ve İhsanda Bulunursa Muhabbetle Selâm Verenden
Dahi Geçmeyiz. Sevdiklerimizi Hazret-i Allah’a Emanet Ederiz,
Sevmeyenleri Hazret-i Allah’a Havale Ederiz.”**
(Ömer Öngüt -k.s-)

İSLÂM ÂLEMİ’NİN BAŞI SAĞOLSUN!

*O’ndan başka bir mevcut yok. Ne yer ne gök var,
ne insan var, hiçbir şey yok! O var amma, perdeler onu örtüyor.
Çok açık konuşuyorum, O var. Yani O’nu içeride görenler bilir ki
her şeyin içinde O var. Çünkü O’ndan başka vücut yok, mevcut yok. Yalnız O var.
Görünen ne ki varsa O’nun vücut nurunun zerrelere zühur mahallidir.
Ama bu çok güzel bir ilim. Çok tatlı bir ilim. Neden tatlı?
Hazret-i Allah ile halleniyorsun, Ahmet, Mehmet ile işin yok. Varlıkla işin yok.
Senin için Yaratan’ın ile, Hazret-i Allah ile oluyor. Yaratan’ın ile olursan yemin ederim
ölüm diye bir şey yok. Ölüm mahlûkunu Hâlik’ına kavuşturan en güzel bir vasıta.
İnsanın irkilmemesi, çekinmemesi, korkmaması lâzımdır. Sen sevdiğine gidiyorsun,
Hâlik’ına kavuşuyorsun. Bıraktığın ne, nereye gidiyorsun? Bir düşünsene!
Kümeisten kurtulup saraya gideceksin. Niye irkiliyorsun?
Hadis-i şerif’te şöyle buyruluyor: “Müminler ölmezler. An-
cak bir evden bir eve naklolunurlar.”*

Hakikat Vakfı’nın kurucu başkanı, Hakikat Yayıncılık’ın ve Hakikat Aylık İslâm Dergisi’nin kurucusu ve sahibi; Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri 16 Recep 1431, 28 Haziran 2010 Pazartesi sabah namazı vakti bitmez tükenmez mihnet ve meşakkatlerle dolu ibtilâ ve çile yurdu olan dünyadan; tasavvurun fevkinde mükâfat ve nimetlerle dolu

ahiret yurduna irtihâl-i dar-i bekâ etmişlerdir. 29 Haziran Salı günü kabr-i şeriflerine defnedilerek, vatan-i aslilerine intikal eylemişlerdir.

Seven sevdiğine, aşık Maşuk’una kavuştu. Zira; **“Ölüm ne güzeldir! Mahlûkunu Hâlik’ına kavuşturan en güzel bir vasıta.”**

“Ben Rabb’ime misafireten gideceğim.”

“Ben ölümü seviyorum, ölümü seviyorum, ölmek de istiyorum. Amma beni alın diyemiyorum. Bu sözüme itimat edin, ölmeyi istiyorum, hatta diyorum ki; beni aldıkları zaman üzülmeyin, ben hurur-u ilâhî'ye, ziyafet-i ilâhîye'ye gidiyorum, müsterih olun!..” buyurmuşlardı.

Hâtemü'l-embiyâ'nın Şerâat'ını en mükemmel seviyede temsil eden, O'nun bâtın “Velâyet”ini alenen izhâr eden; “Velâyet-i Hâssa-i Muhammediyye”nin vârisi, “Hâtemü'l-velâye”nin sâhibi, Hazret-i Mehdi'nin müjdecisi, kıyâmetin habercisi, Hakikat ehlinin delili ve rehberi, İslâm'ı tahrife kalkışan küfür ve nifak zümrelerinin tenkil ve teşhircisi, Dîni tecdid bayrağı'nın taşıyıcısı, Hakk yolunun öncüsü ve Ahkâm-ı İlâhî'nin gözcüsü, Siyah Bayraklılar'ın imamı, Ehlullâh'ın burhânı, yer ehlinin Emin'i, gök ehlinin nazar yeri, Mukarreb Siddîk, Muhaddes Velî, âriflerin “Vâhidî”si, Velîlerin “Azîm”i Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri vazîfesini hakkıyla îfâ edip, Vâhidü'l-Ehad olan Sâhib'ine kavuştu.

Ömrünü Allah-u Teâlâ'ya adamıştı. Hayatı boyunca dalâlet fırkalarının ve âhir zaman ulemâsının saptırıcı telkinlerini Ümmet-i Muhammed'den uzaklaştırmaya ve İslâm ahkâmını hakkıyla korumaya çalıştı. Onun tek hedefi Kur'an-ı kerim'i ve Sünnet-i seniyye'yi tahriften korumak, müminlerin imânını kurtarmaktı. Bütün ömrünü bu yolda ve bu uğurda harcadı.

Biz onun vazîfesini hakkıyla îfâ ettiğine can-ı gönülden şehâdet eder; dünyada Sâye-i Saâdet'lerinde yaşadığı gibi, âhirette de yine o Zât-ı Âlî'nin bay-

rağı altında toplanmayı ve “Şefâat-i uz mâ”larına nâil olmayı müyesser kılmasını Cenâb-ı Erhamer-Râhimîn Hazretleri'nden niyâz eyeriz...

“De ki: Hamd olsun Allah'a, Selâm olsun O'nun beğenip seçtiği kullarına!..” (Neml: 59)

“Selâm olsun hidâyete tâbî olanlara!..” (Tâhâ: 47)

Allah-u Teâlâ ismini melekutta **“Azim”** kılsın.

Gönlü daima orada idi. Arzu ve gayesi O idi.

Hayatını İslâm'a adamıştı. Her işi ona göreydi. Allah-u Teâlâ'ya, O'nun hükümlerine, İslâm dinine tam bir teslimiyet ile bağlı idi. Allah-u Teâlâ'nın emaneti din-i mübin-i İslâm'ı muhafaza ve müdafaa etmekte herhangi bir beşerin tahayyül dahi edemeyeceği büyük bir azim, büyük bir kararlılık ve vazife sahibi idi.

Kendi zannını İslâm dini'nin yerine koymaya çalışanları ikaz ve irşad etti. Dinlemeyenleri ifşa etti. Tarih boyu yaşamış büyük İslâm mücahidlerinin, İslâm müdafilerinin yaptığı bir benzerini hatta daha büyüğünü kalemle yaptı. Gerçek bir İslâm müdafii olduğu için kendisini susturmak isteyenler her türlü iftirayı reva gördüler. Ahir ömründe, cismanî ibtilâ ve ızdıraplar içerisindeki bir zâta bu iftiralar ile zulüm ettiler, üzüntü ve ızdırabını arttırdılar.

Allah-u Teâlâ ve Resulullah Aleyhisselâm'dan başka hiç kimseden emir almayan, hiç kimsenin ama hiç kimsenin yönlendirmesine, akıntısına kapılmayacak derecede dirayetli bir zâta çok büyük iftiralarda bulundular.

1950 yılından beri insanları irşad ile tenvir eden bu zâtı herkes tanırdı. Hiçbir zaman şahsi menfaat, şöhret ve nam peşinde olmadı. Her suale hak ve hakikat ölçüsünde cevap verdiği gibi, yoldan sapanları ikaz etmekten de çekinmedi. Bu sebeple sevenleri kadar sevmeyenleri de oldu.

Yüzlerce Evliyâullah Hazerâtı'nın eserlerinde haber verdiği üzere o; bütün muhteşemliğine rağmen Allah-u Teâlâ'nın halkın nazarından gizlediği, kendi adına veli olarak kullandığı, iradesi kendi elinde olmayan, Allah-u Teâlâ'nın hakikatinin kendisinde görüldüğü, Allah-u Teâlâ'nın sahiplendiği, ehl-i tasavvuf'un önderi bir Zât-ı âli idi. Her türlü delilin işaret ettiği üzere Hatmü'l-Evliyâ olan zât o idi.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz insan hayatının her safhası için, her sınıftan insan için, imanda, ibadette, ahlakta müstesna bir numunedir.

Hayatı Kur'an-ı kerim'in canlı bir tatbiki ve tefsiriydi. Onun vekili de öyledir.

Hadis-i şerif'lerinde: **“Âlimler peygamberlerin varisleridir.”** buyuruyorlar. (Buhârî)

O hakiki peygamber vekili idi, onun ve yolunun bağlısıydı.

Yine; Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz: **“Âlimin ölümü, âlemin ölümü gibidir.”**

buyurdular. Niçin?

Hakikat ehlerinden bir âlim öldüğünde ağaçtaki kuşlar, denizdeki balıklar ağlar. İnsan-ı kâmil öldüğünde bütün âlem ona ağlar.

Bunun sır ve hikmetini size açalım.

Çünkü o; **“Biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik.”** (Enbiyâ: 107)

Hitâb-ı İlâhiye’sine mazhardır. Niçin? Onun vekili olduğu için. **“Âlimler Peygamberlerin varisleridir.”** buyurulduğu için. (Buhari)

“Mümin kulun kalbi, Rahman olan Allah’ın arşidir.” olduğu için. (K. Hafâ)

“Emânât-ı ilâhî’yi taşıdığı” için âlem ona ağlar.

Bu zâtlar cemiyetlere mânen yön verirler, mânevi kontrolleri altında bulundurulurlar. Fertlerle meşgul oldukları gibi müslümanların umumi meselelerinde yardımcı ve tasarruf sahibidirler. Bu da Cenâb-ı Hakk’ın emri ile, izniyle olur.

O Allah için çalıştı, Allah yolunun hizmetkârı idi. Gayesi, maksadı, menfaati yoktu. Fisebilillâh hayatı mücadele ile geçti. Allah ve Resul’ünü sevdirmeye, Allah ve Resul’ünde birleştirmeye, Nur-i Muhammedî’nin yayılmasına, kalplere Hazret-i Allah’ı ve Resulullah’ı yerleştirmeye çalıştı. Hazret-i Allah ve Resul’ünü örnek aldı. Ömrü ibadetle ve taatle geçti. Bütün gecelerini ibadetle geçirirdi.

Hazret-i Allah’a giden nurlu yolu tarif etti, mahviyet ve istikamet üzereydi, bunu tavsiye etti, öğretti. Ölçüsü Kur’an-ı kerim ve Sünnet-i seniye idi...

İlim ve Allah yolunda hizmetlerinden dolayı vakıf kurdu. Memleketin 20 kûsür iline aşevleri açtırdı. Sadece Manisa’da 7000 fakir kişinin yemek yediğini duyduğunda sevincinden ağladı.

Bu ümmete en büyük hizmetlerinden biri de Kur’an-ı kerim’in tefsiri mahiyetinde olan ve tüm Âyet-i kerime’lerin içine dercedildiği **“Kalblerin Anahtarı”** külliyyatını ümmet-i Muhammed’e hediye etmesidir. Hep Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif’ten ko-

nuşurdu. Allah yolunda **“Hiçbir kınayıcının kınamasından çekinmeden”** cihad etti.

Onun, Allah için ikazlarını anlamayanlar, kendilerine düşmanlık yaptığını zannettiler. Hayır! O Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif ile konuşurdu, mânen danıştı, yanlış olduğunu ikaz etti, doğru gördüğünü destekledi. Gayesi müslümanlar birleşsin, vatan selâmette olsun idi. **“Devlet ittifaktan, devletsizlik ise nifaktan doğar!”** buyurdu.

Ümmet-i Muhammed’in uhuvveti, birlik ve beraberliği için çalıştı. **“Müslümanlar, diğer memleketler bu vatani gözlüyor, bu vatana ümit bağlamışlar, bekliyorlar.”** buyururlardı.

O kimseye bağlı değildi, kimsenin adamı, elemanı da değildi. O Allah-u Teâlâ’ya ve Resulullah Aleyhisselâm’a bağlı samimi bir mümin, vazifeli olan bir veli idi. Bilen bildi ona iltifat etti, bilmeyen dinlemedi, göremedi. Bildi ama ikazları ağır geldi.

Son günlerinde hastanede iken bir sabah söylediği şu sözler son nasihat ve vasiyetleriydi:

“Din emanettir, dinine hıyanet eden, imanını kaybetmiş olur. Bunu duyurun. İster uyar, ister uymaz.”

O: **“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!”** (Hûd: 112) Âyet-i kerime’sini düstur edindi, bütün hayatında tatbik etti.

O müşfik bir baba, dertlilerin sığınağı, hastaların şifâ kaynağı idi. Garipleri, yetimleri çok severdi. Çocukların gözle terbiye edilmesini, karı-koca hakkına çok dikkat edilmesini tavsiye ederlerdi.

Küçük büyük herkesle ayrı ayrı ilgilenir, değer verir, hatırlarını sorar, dertlerini dinler, sıkıntılarını gidermeye çalışırdı. Onu görmek insanı huzura erdirir, Allah’ı hatırlatırdı. Hep **“Allah...”** der, hep Allah’tan bahsedirdi. Herkese gülyüz gösterirler, şefkat ve merhamet saçarlardı, Her şeyde hikmet ararlardı. Gösterişi hiç sevmezlerdi. Tevâzuda son derecede idiler. Çok cesaretli ve çok zeki idiler, hiçbir şeyi unutmazlardı.

Bosna savaşıyla çok yakından ilgiliydi. Yakınlarını gönderir, oradan gelenlerden bilgi alır, gereken yardımı verirdi.

Alia İzzetbegoviç'i severdi. Çeçen davasında da olup biteni takip eder, maddî ve mânevî desteğini esirgemezdi. Cevher Dudayev'i methederdi. Hele Kıbrıs davasında Denktaş'ı çok tutardı.

Efkâr-ı umumiyeyi çok iyi takip eder, hadiselerin memleketimize, İslâm âlemine zarar vermemesi için tefekkür eder, duâlar ederdi.

Yeri geldiğinde yazıyla ikaz eder, yahudi ve hıristiyan milletlerin dost olmayacağını, bu yüzden AB'ye almayacaklarını söylerdi. Memleketimize en ufak bir hâlel gelmesini istemezdi. Her bakımdan memleketin üstün ve kuvvetli olmasını isterdi. Filistin'e özel önem verirdi. Katliamlar karşısında çok üzülür, "Amerika yahudi; yahudi Amerika" derdi.

"Hiçbir memleket hariç olmamak üzere, biz onu kıyamet gününden önce ya helâk ederiz veya onu şiddetli bir azapla cezalandırırız. Bu, kitapta (Levh-i mahfuz'da) yazılıdır." (İsrâ: 58)

Âyet-i kerime'sini her gün okurum. Bu Âyet-i kerime büyük bir tehdit!" derdi.

Ticarette numune idiler, az kârda çok bereket olduğuna söylerlerdi. Bankadan uzak durun derlerdi. Emir yerine ricâ kullanırlardı. Helâl lokma üzerinde çok dururlardı.

Herkesi hoş, kendilerini boş görürlerdi. Kötülerden ve kötülüklerden değil, iyilerden ve iyiliklerden misaller verirdi. Çok cömert idiler. İhvanda ciddiyet ve resmiyet ararlardı, lâubaliliği hiç sevmeslerdi.

Lâtif konuşurlardı. Çocukları ve çiçekleri çok severlerdi. Mecbur kalmadıkça kadınlarla fazla görüşmezlerdi. Az yer, az uyurlardı. Uzun seneler su içmediler.

"İnsanın; içi, dışı, işi, dışı temiz olacak" buyururlardı. Sadeliği severdi. Temiz giyinir, nezafeti her defasında vurgulardı.

Kimseden bir şey istemezler, kimseden bir şey beklemezler, verdikleri bir şeyi de aslâ geri almazlardı.

Yazdıkları kendi kitabını bile, bir dergiyi bile kendi paraları ile alırlardı.

Geceleri 2-3 saat uyurlar, bütün gecelerini ibadetle ve taatle geçirirlerdi. Teheccüt ve tesbih namazlarını yolculuk ve şiddetli hastalık hariç hiç bırakmamışlardı. Nafile namazları; işrak, duha, evvabin mutlaka kılarlar ve tavsiye ederlerdi.

Hayatı hep Allah idi, hep O'nunla oldu, hep O'ndan bahsetti. Her konuşması, kelimesi Âyet-i kerime

me ve Hadis-i şerif idi. Her haliyle tam bir numune mümin, kibar ve nazik bir zât idi. O istikamet üzere yaşar, ihlâs ve mahviyete değer verirdi.

"Yol var adama muhtaç, adam var o yola muhtaç. Biz adama muhtaç olan yollardan değiliz. Bize Allah gerek!" buyururlardı.

Keramete hiç değer vermezdi, ancak her taniyanın üzerinde ayrı bir kerameti zuhur etmişti. (Zamanla çeşitli hâl ve ahvallerde olan bu keramet, söz ve beyanları sonraki aylarda yayınlanacaktır.)

Hayatında bu gibi mevzulara hiç değer vermemişler ve itibar etmemişlerdi. Zât-ı Devletleri'ne bunların yazılması, not alınması sorulduğunda şöyle buyurmuşlardı:

Yurmuşlardı:

"Bunlar ayrı bir mevzu olduğu için, bu gibi şeyleri hiç yapmasanız da olabilir. Bunlar bizim hususi hayatımıza âit şeyler. Bunlara hiç değer vermez. Mânevî cihetteki noktalara değer veririz.

Siz arzu ettiğiniz için bunları ilâve ediyoruz. Yoksa bizim için bunlar basit gelir. Bizim için mühim olan, Hakk'tan gelen feyzi nakildir. Yani sohbet esnasında geçecek olan sözler Hakk'tan geldiği için, feyz-i ilâhiye olur. Biz onlara değer veririz ve onların kayıtlı bulunmasını isteriz. Ki o sözlerden kendim dahi ileride istifâde edebileyim. Ve keşke zamanında tutulsaydı da, bugün talebeliğini yapabileseydim. Bir zamanlar her akşam sohbet yapardık. O zamanki feyz bambaşka idi. O zamanlar tutulsaydı şimdi mükemmel istifade ederdik."

Tevâzu ve mahviyet halleri o kadar ileri idi ki:

"Elimizden gelse, ismimizi kitaplardan kazımak isteriz." buyurmuşlardı.

Kitaplar ilk çıktığı zaman "Ömer Öngüt" ismini kitaplara konulmamasını istemişler, rica minnet, karışır endişesiyle "Peki" demişlerdi.

Bir hususu daha arz edelim ki:

Hastalığının başlangıcından son anına kadar hep sabır, şükür ve tevekkül halindeydi. Takdir-i İlâhî'ye boyun eğmiş, Hakk'ın hükmüne râm olmuşlardı.

Şöyle buyurmuştu:

"Benim gayet rahat ve müsterih bir halim var. Rahatım, memnunum. O'ndan geldiği için gayet memnunum. En küçük bir şikâyetim, sıkıntım yok. Çünkü Güzel'den geliyor. Buna şükür. Ne demek bu? Hep şükür, hep şükür, hep şükür. İbtîlâdayız, imtihanadayız, hep şükür, hep şükür, hep şükür. Sonsuz şükür."

İslâm âleminin başı sağ olsun!

ÖMER ÖNGÜT -KUDDİSE SIRRUH- EFENDİ HAZRETLERİ'NİN KİTAPLARINDA GEÇEN TERCEME-İ HÂLİ

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri 1927 senesinde Yugoslavya'nın Yenipazar şehrinde dünyaya gelmişlerdir. Fakat aslen Medine-i münevvere'li olup, kökleri oraya dayanmaktadır.

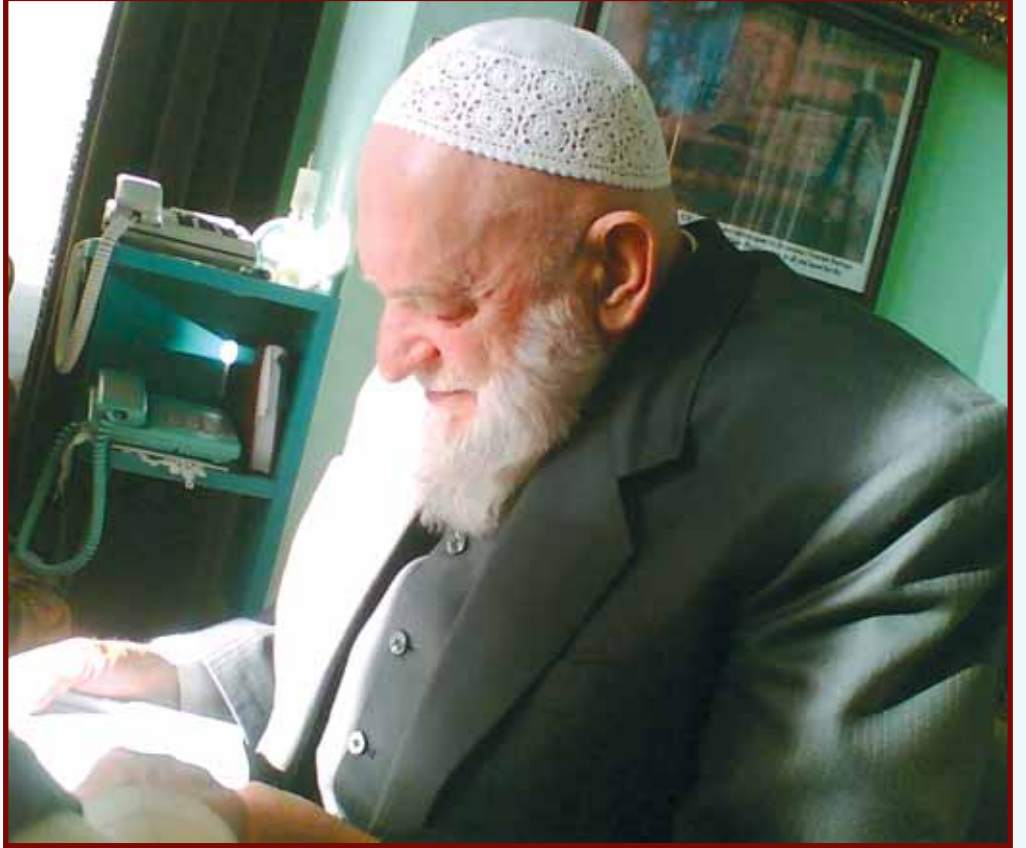
Babaları **Muharem Efendi**, anneleri **Çelebiye Hanım**'dır. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in neslinden olan Medine-i münevvere'li **Şeyh Ahmed** -kuddise sırruh- Hazretleri'nin torunudurlar.

Şeyh Ahmed Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri bir sebeple geçici olarak Yugoslavya'nın Yenipazar şehrine geldiğinde vefat etmiş, çocukları ise orada kalmışlar, daha sonra torunları Medine-i münevvere'ye değil de 1936 yılında Türkiye'ye gelerek Düzce'ye yerleşmişlerdir.

Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri, **Şeyh Muhammed Es'ad Erbilî** -kuddise sırruh- Hazretleri'nin hulefasından **Şeyh Halil Fevzi** -kuddise sırruh- Hazretleri'nin hizmetlerinde olmakla kemâl bulmuşlar, 1950 senesinde ahirete intikallerinden sonra ise irşada başlamışlardır. Tam 60 yıllık bir irşad hayatı ile insanları tenvir etmeye, yol göstermeye çalışmışlardır.

Okur-yazar olmaktan başka herhangi bir zâhirî tahsilleri bulunmamaktadır. Mânen yetişmeleri hususunda şöyle buyurmaktadırlar:

“Tarikat-ı aliyeye'ye alındığımızda Şeyh Muhammed Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz'e karşı sonsuz bir muhabbet uyandı. Alındığımız haftasında tecelli ettiler ve bir daha da bırakmadılar. Geceleri hep onlar meşgul olurlardı. Gündüzleri ise zaten Efendi Hazretleri'nin huzur-u saadetlerinde idik. Bu suretle her iki pîrin himmet

ve tasarruflarında bulunduk. Bugün dahi her ikisinin himmetleriyle yürüyoruz. Ve gelenleri de onlara havâle ediyoruz.”

(1936 yılında Yugoslavya'dan Türkiye'ye muhacir olarak gelmişler, Zonguldak'ta 6 ay ikâmet ettikten sonra Düzce'ye gelerek yerleşmişlerdir.

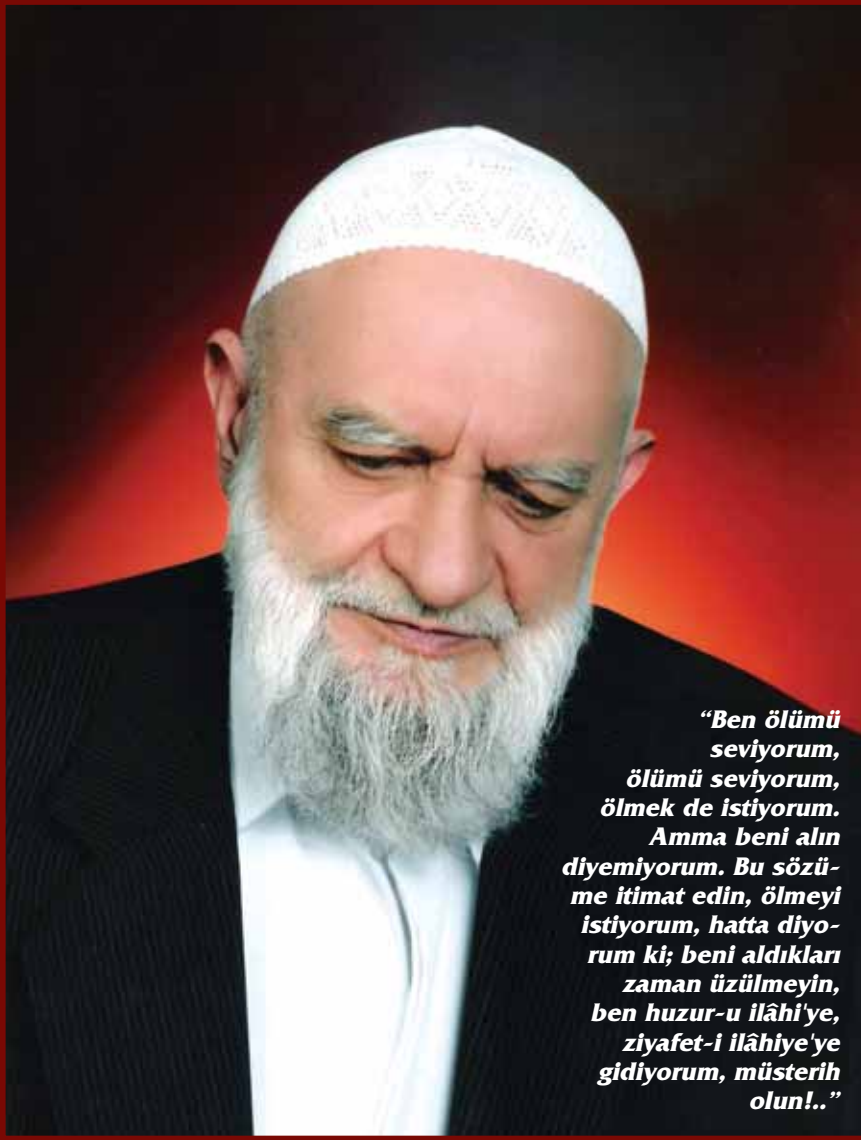
Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri bir sohbetlerinde;

“Onu Zonguldak'tan 6 ay gibi çok kısa bir süre içerisinde Düzce'ye biz getirdik” buyurmuşlardır.)

Sohbetleri esnasında bir sual veya rüyâdan mevzu açılmakta; bazen de vakte, zamana, hâle ve istidada göre kendileri mevzu açmaktadırlar.

Son derece fasih, az ve öz, içten ve derinden, açık ve külfetsiz söz söylerler; herkesin seviyesine inerek, herkesin rahat anlayabileceği sadelikte konuşurlar. Kendilerine has apayrı bir sohbet üslupları vardır.

Gelenlerle engin bir hoşgörü içerisinde ayrı ayrı ilgilenir, dertlerini dinler, sıkıntılarını giderir, dünyevî ve uhrevî meselelerde yol gösterirler.

“Ben ölümü seviyorum, ölümü seviyorum, ölmek de istiyorum. Amma beni alın diyemiyorum. Bu sözüme itimat edin, ölmeyi istiyorum, hatta diyorum ki; beni aldıkları zaman üzülmeyin, ben huzur-u ilâhî'ye, ziyafet-i ilâhîye'ye gidiyorum, müsterih olun!..”

tan, ebedî saadet ve selâmete yönelten, düşündüren, gönül üzerine, mâneviyat üzerine, iman, İslâm, ilim-irfan, ahlâk-fazilet, aşk-şevk üzerine söylenen sözlerle dolu, bilhassa erbâb-ı sülûkün çok istifade edeceği eserlerinde İslâm hakikatleri, iman letâfetleri, tasavvuf sırları Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerin nur ışığında selis bir üslupla anlatılmaktadır.

Daha geniş kitlelerin istifade edebilmesi için bu eserlerin neşri yanında, bölümleri de kitapçıklar halinde yayınlanmaktadır.

Tasavvuf; esrâr odasının ilâhî sırlarına insanı mazhar eden bir yoldur, ilim-irfan mektebidir.

Her zamanda olduğu gibi bugün de tasavvuf aynen mevcuttur. Asliyetinden hiçbir şey kaybetmemiştir. Ve bu yol kıyamete kadar bâkidir. Bilhassa Tarikat-ı Nakşibendiyye'de kıyamete kadar pir eksik olmayacaktır. O has oda; odadan odaya, halkadan halkaya geçmiş ve hiç bozulmamıştır. Allah-u Teâlâ dilediğinin devrini kapatır, dilediğinin devrini açar.

“Aşk ehli gitti, muhabbet şehri boş kaldı deme,

Cihan Şems-i Tebrizî güneşi ile dolu isteklisi neredel!..”

Hazret-i Allah zâhirî ilimlerin öğrenilmesi için yeryüzünden âlimleri eksik etmediği gibi, bâtînî ilimleri öğretmek için de ta-

savvuf ehlini eksik etmemiştir.

Cenâb-ı Hakk'ın lütuf ve ihsanı, sadece ilk devirlerde bulunan müslümanlara mahsus değildir. Her devirde ilâhî ahkâma tâbi olan bütün müslümanların bu gibi ilâhî inâyetlerden istifade edecekleri açık bir gerçektir.

Hiç şüphe yok ki bu efdâl ümmet içinde, yağmuru toprağa düşmesi ile ölü toprağın nebat fıskırttığı gibi; Hakk'ın izni ile ölmüş kalpleri diriltlenler de mevcuttur. Bütün engel ve güçlüklerle rağmen, yalnız Allah için mücâhede ve mücâdele etmektedirler.

Dini, bütün tazeliği ile ayakta tutan onlardır. Her devirde etraf ve muhitlerine nur saçmışlar, insan yetiştirmişler, yol gösterici eserler vermişlerdir. Emin adımlarla gayelerine doğru ağır ağır ilerlemektedirler. Hazret-i Allah'ı tercih edenler bunlardır. Hazret-i Allah'ın da tercih ettiği bunlardır.

Onlar ki; kendi mutluluklarını, mutsuz ve umut-

Gaye ve hedefleri; Allah ve Resul'ünü sevdirmeye, Allah ve Resul'ünde birleştirmeye, Nür-i Muhammedi'nin yayılmasına, kalpleri Hakk'tan gayrı her şeyden kurtarmaya ve arındırmaya çalışmaktır.

En büyük iltifatları mahviyet ve istikamettir. Sohbetlerin büyük bir bölümü mahviyetten geçmektedir. Müşâhede mahviyeti içinde nice esrâr ve hikmetlerin kapısını açmışlardır.

Sohbetlerinde rüyâlar da ayrıca bir hususiyet arz etmektedir. Anlatılan rüyâlardaki rumuzlara verdikleri cevaplar, her türlü takdirin üstündedir. Soran da dinleyen de alacağını alır, yoluna koyulur.

Kur'an-ı kerim'in ifâdesiyle **“Edğâsu ahlâm = karmakarışık rüyâlar”**a bile kalpleri mutmain eden cevaplar ve öğütler vermektedirler. Bu vesile ile nice ulvî işaretler, kudsî hakikatler, Rabbânî sırlar ortaya çıkmaktadır.

İnsana yaratılış gayesini öğreten, Yaratan'ını tanı-

suz insanlara umut, huzur ve teselli aşulamakta aramış ve bulmuşlar, mum gibi kendilerini eriterek etraflarını aydınlatmışlardır.

“Ümmetim yağmur gibidir. Evvelkiler mi daha hayırlıdır, yoksa sonrakiler mi daha hayırlıdır bilinmez.” (Tirmizî)

Evvelkilerden murad Asr-ı saadet'tir. Bir defa geldi, bir daha da gelmeyecek. Sonra gelenler, Saâdet asrındaki müslümanlara çok benzedikleri için Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz onlara teşbih buyurmuştur. Dilerse, dilediği zamanlarda Asr-ı saâdet gibi devir yaşatıyor Hazret-i Allah.

Dilerse bütün kâinatın aradığını bir noktada toplar.

Bir Hadis-i şerif'te de şöyle buyuruluyor:

“Ümmetinden bir tâife kıyamet kopuncaya kadar Hakk yolunda muzaffer olmakta devam edecek, muhalefette bulunanlar onlara zarar veremeyecektir.” (Buhârî)

Bilindiği gibi hakikat, güneş gibi daima zâhir ise de; dünya muhabbeti ve aşırı meşguliyetler sebebi ile, kalp üzerine baskı yapan perdeler insanı hakikatten uzaklaştırıyor, müşâhededen ayırıyor.

Hâtem-ül Enbiyâ -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'den sonra vahiy kesilmiş, ilham kapısı ise açık kalmıştır. Din kıyamete kadar bâkidir. Bu devrin karanlık günlerinde bile İslâm'ın nuru gönüllerde parıldamaktadır. İnsanların yeni bir dine ihtiyaçları yoktur. Fakat zamanla vesveselere dalıp, arzu ve heveslerine kapıldıkları için; hakikati hatırlatmaya, ruhları kuvvetlendirmeye ihtiyaçları vardır.

Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in sohbetlerinde yetiştiler. Sohbetten aldıkları feyz ve bereket sebebiyle onlara Sahabî denilmiştir. Onları Medine'de yetiştiren medrese Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in mescidi idi.

Bir taraftan İslâmiyet'i yaymaya ve güçlendirmeye çalışırken, diğer taraftan da müslümanlara dinlerini en ince noktasına varıncaya kadar öğretiyor, maddî-mânevi her türlü müşküllerini hallediyordu.

Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- ondaki fesahat ve belâgatın hayranı idiler. Sanki başlarında kuşlar varmışçasına, huzur ve huşû içinde dinlerlerdi.

Sohbetin verdiği kemâlât ile, peygamberler hariç bütün insanlardan üstün oldular.

Tasavvuf yolunda da sâlike merhâleler aştıran, onu terakki ettiren en mühim âmil mürşidin sohbetidir.

Onların sohbeti yakınlık makamından doğar ve âli makamlardan süzülerek gelir. Kalplerinin üzerinde perde yoktur. Allah yolunda köprü mesabesinde oldukları. Sohbet ve nazarları feyz kaynağıdır, kalp hastalıklarına şifâdır. Söylediklerini görerek, bilerek ve yaşayarak söylemişlerdir.

Tereddütlü kalplerin itminan bulması, gizli şeylerin öğrenilmesi ancak muhabbet ve sohbet ile müm-

kündür. Mutmain olmayan bir kalp, yürü demekle yürümez.

Muhabbet ve sohbet ile kazanılan feyz ve bereketin, vecd ve istiğrakın birçok şeyle elde edilemeyeceği, ilâhî tecellilerin doğmasına sebep olduğu erbabınca malumdur.

Yıllarca riyazet ve nefis mücadelesi ile uğraşmışlar, zühdü ve takvâsı yüksek bir zât-ı âliydi. İbadet, riyazet, keşif ve keramet sahibi idi. Her türlü kemâlâtı kendilerinde cem etmişlerdi.

Rabb'imiz bu tâifenin neşesine ve neşvesine ererek yaşamaya muvaffak buyursun.

Muhterem Ömer Öngüt Efendi Hazretlerimiz'in Muhtelif Zamanlarda Anneleri, Babaları ve Dedeleri İle İlgili Anlattıkları Bilgileri Bizâtihi Kendi Beyanlarıyla Arz Ediyoruz

Babaları Muharrem Efendi:

Büyük bir tüccardı. Yugoslavya'nın diğer şehirlerine ve hariç devletlere peynir, elma-armut gibi şeyler ve hayvan sevkederdi. Vefat ettiğinde biz altı yaşında idik. Ramazan-ı şerif'in galiba ortalarında, on beşinde vefat etti.

Allah-u âlem Tarikat-ı âliye ile bir ilgisi yoktu, fakat ahkâma çok bağlı idi. Namazını geçiktirmemek için at üzerinde kılar yine kılarmış.

Çok da merhametli imiş. Annem bir gün odaya girdiğinde onu ağlarken görmüş. Niçin ağladığını sorduğunda şöyle demiş:

"Şu kadar sene tüccarlık yaptım. Bazı memleketlere vapurla hayvan götürürdük. Vinçlerle vapura yüklediğimiz durumlar da olurdu. Tabii ki hayvan sıkıntı çekerd. Onu hatırladık da, huzur-u ilâhîde ne cevap vereceğimi düşündüm de ona ağladım."

Annem anlatmıştı. Bir Cuma günü selâ veriliyormuş. Anneme: *"Ben haftaya bu zaman gideceğim."* demiş.

Bir hafta sonra Cuma günü yine selâ verilirken anneme dönmüş: *"Ben şimdi ölsem namaza yetişebilir miyim?"* diye sormuş. Halbuki hiç de bir şeyi yokmuş. Annemle helâleşmiş ve âniden değişmiş, daha sonra da vefat etmiş.

En son sözü de: *"Yâ Rabb'î! Çoluk-çocuğumu sana emanet ediyorum."* olmuş.

Cenâb-ı Hakk ona o duâyı nasip etmiş. Hakikaten Allah'ımız öyle rahmet etti ki, o harbi-darbı görmeden Türkiye'ye geldik ve hiç sıkıntı çekmedik. Nice zengin ve varlıklı insanlar vardı, onlar da dahil olmak üzere oranın halkı dille tarif edilmez çok sıkıntılar çektiler. Çünkü bir kaç devlet girdi çıktı, nihayet komünizm geldi.

Müezzin İsmail Efendi vardı, ihlâslı bir zâtı; *"Mü-*

Muhterem Ömer Öngüt Efendi'nin
1940'lı yıllara ait gençlik resmi.

ezzin Efendi, babama bir hatim indirir misiniz?" dedim. *"İndireyim."* dedi. Hatim bittikten sonra babam anneme diyor ki; *"Gönderdiğin hediye aldım!"*

Allah'ım nur içinde yatırsın, babam çocuk terbiyesini çok iyi bilirdi. Çok disiplinli, çok tertipli bir insandı. Ondaki tertip bize sinmiş olacak ki şimdi bile çok faydasını görüyoruz.

Üç kardeşlik, büyük bir odamız vardı, misafir odası. Annem ve babam köşeye oturur biz de odanın bir kenarında ellerimiz diz üstünde, saatlerce hiç kıpırdamadan otururduk, birbirimize bakamazdık. Babam bize bakar diye, döver diye değil. Öyle yetiştirmiş. Babamız dövmezdi, bakardı. Çünkü bizi gözle terbiye etmiş, sözle bile değil...

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri böyle yetiştirmiş.

Annem anlatıyor:

"Çok küçüktün, o kadar küçüktün ki kendini tanıma-

yacak kadar küçüktün. Sofrada yemek yerken buradan alacağına, burdan aldın. Baban da 'Eline dikkat et!' dedi, elinin tersiyle bir vurdu ve sofradan devrildin, tabi buna çok kızdım ve dedim ki: 'Bu senin yaptığın ne? Çocuk kendini bilmeyecek kadar küçük, kendi sofrası.'

Bana şöyle dedi: 'Ben bunu senin için yaptım, benim için yapmadım ki.'

'Benim için yaptığın iş nedir?' diye sordum.

'Bu çocuğun bir defa yüzü kızardı, ömrü boyunca bir daha senin yüzün kızarmaz.' dedi.

Hakikaten ömrüm boyunca ben senden kızarmadım. Ne düşünüyormuş, nelerin hesabını yapıyormuş..."

Onun için anne ve babama her gün duâ ederim. Cenâb-ı Hakk'a niyaz ederim. Halbuki görünüşte bir şey yok. Burdan alacağıma, oradan almışım. Hayır, o

çok ilerisini görmüş.

Yemek yiyorduk. Ekmeği nasıl tuttuyasam: “Oğlum kaçmaz!” dedi. Hatamı o zaman anladım. Çünkü çocuk onun hatalı olduğunu ne bilir?

Zengindi, fakat bir kuruş para verdiğini ve harcadığımızı hatırlamıyoruz. Bir çocuğun ne ihtiyacı varsa alır eve getirirdi. Biz de bu şekilde tutumlu yetişmiş olduk.

Sert mizaçlı ve disiplinli idi. Bizi dövmezdi, lakin o sert hali bizi terbiye ederdi, bakışlarından ne demek istediğini anlardık. Sevmekle beraber hiç taviz vermezdi, her bakımdan çok tabiatlıydı.

Ve katiyetle yalanı istemezdi. Yaptın mı? Yaptım. Yaptığın bir şeye “Yaptım” dersen, bir şey demezdi. “Yapmadım” dediğin zaman çok kızardı.

Annem derdi ki; ‘Benim bir gün bana şu lâzım dediğim vaki değil. Gelir zembili alır, mutfağı gezer gider. Ne ihtiyacım varsa getirir.’

Böyle tabiatlı insanmış. Dolayısıyla bir gün ben onun para verdiğini bilmem, ne lâzımsa getiriverirdi.

Ramazan-ı şerif’te akşam ezanı okununca evvelâ iki-üç lokma ile orucunu açar, küçük iftarı yapar, sonra akşam namazını kılar, büyük iftarı daha sonra yapardı. Bize bu âdet babamızdan kaldı. Çünkü mide o iki-üç lokma ile harekete geçmiş oluyor, sonra yemek yiyince de dokunmuyor. Midenin sıhhati bakımından da faydalıdır.

Buraya gelmeyi çok istermiş. Teyzemin kocasına: “Sen Türkiye’ye gidiyorsun. Böyle idim, şöyle idim diye buradaki durumu düşünme. Bir gün aç bir gün tok olsan bile hâline şükret.” demiş. Fakat babamız orada vefat etti, takdir öyleymiş, orada kaldı. Yabancı bir devletin içinde küçük çocuklar.

Biz Yugoslavya’dan Türkiye’ye geldik. Babamız zengindi, tüccardı, ona göre bir hayatımız vardı. Bu zenginlik bitti. Biz çok küçük yaşta hayata atıldık. 16 yaşındayken esnaf olduk. Dolayısıyla hayatın her yolunu biliyoruz. Zenginliği de, fakirliği de, yoksulluğunu da, yetimliğini de biliyoruz.

Yugoslavya’ya gittiğimizde bize çok rağbet ederlerdi, izzet-i ikram ederlerdi. Sabahleyin buradaysam, öğlen de buradayım, akşam da buradayım. Halkımız misafirperver, ama bu aşırı.

Babamın bir ahbabı dedi ki; “Bundan sonra yapılan bütün bu istikbal babana değer.”

“Ne yaptı?” dedim.

“Bunun yaptığı tarif edilmez. Halk seni tanımaz ki, onun yaptığını, ettiğini sen topluyorsun.” dediler.

1954 yılında Yugoslavya’ya bir kış gününde gittim. Geldiğimi karakola bildirmem lâzımmış. Tezemin evinden çıkınca hemen çarşı var. Babamın arkadaşları bir yerde mangal başında oturuyormuş. Biz orada görününce birisi dedi ki:

“Kim bu yabancı?”

Başka birisi de:

“Bu filâncanın çocuğu olsa gerek çünkü geleceğini duydum.” dedi.

Gençlik yıllarına ait bir resim.

İçlerinden birisi ağlamaya başladı. Arkadaşları diyorlar ki; “Bunda ağlanacak ne var?”

“Gördünüz mü helâl lokma yedireni.” diyor.

Yediremediğinden ağlamış. Nereyi tutturuyor, akıllı insanlar neler düşünüyor.

Bir akrabam Yunus Efendi’nin anlattığı bir olayı anlatayım:

“Çocuktum, babam öldüğünde bir kimsenin yanında çırağlığa başladım. Bu meyanda ustam hastalandı. Kış geldi. Meğer tren gece yarısı varıyormuş oraya. Gece yarısı vardık, herkes trenden çıktı. Ustam hasta ben çocuk, garip kaldık. O meyanda baktım, bütün kapılar açılıp kapanıyor, karşımda baban duruyor. Hemen bizi aldı. Beni bir yere bıraktı. Ustamı gece yarısı hastaneye kaldırdı. Beni sonra aldı, gittiği otele götürdü. Birkaç gün usta hastanede kaldı ve sonra iyileşti. Senin baban bu idi.

Bununla tanıdılar. Ustamı gece yarısı hastaneye kaldırdı, bütün tedavisini karşıladı. Allah’ım nur etsin.”

Çok güzel ve soyluymuş. Babam isteyince ikinci hanım olduğu için annem istememiş. Babası demiş ki: “Kızım eğer istemezsen evlâtlıktan reddederim. Çünkü bu zâtı çok methediyorlar.” Annem mecbur olmuş evlenmiş.

İşte Cenâb-ı Hakk onu seçmiş. Halim, selim, dedikodusu yok. Allah’ım nur etsin.

Anneleri Çelebiye Hanımefendi'nin kabri. Düzce

Ve her gün anne ve babamı anarım. Rabb'im sana şükürler olsun! Beni ne güzel terbiye ettin. Ne güzel de terbiyeci bir baba verdin, diyorum. Çok küçük yaşta öldü ama o küçük yaşta bana verdiğini hâla yürütüyorum.

Allah'ıma sonsuz şükürler olsun. Ne güzel terbiye etmiş. Babam da ne güzel terbiye etmiş. O küçük yaşta bana verdiği terbiye hiç aklımdan çıkmaz. Ve o düştürden böyle gidiyorum. İnsan yetiştirmek murad, adam yetiştirmek murad değil.

Bundan 35-40 sene evvel Pendik'te bulunuyoruz. Pendik küçük bir yer. İki partici münakaşa etti. Münakaşaları bittikten sonra birisi dedi ki; "Zaten derler ki, gün gelecek adam çok insan yok. Bulursun az. Bulursan ismini yaz."

Şöyle düşündüm; Ey adam! Bir saattir münakaşa ettiğiniz boşuna, bu söylediğiniz de doğru.

Zaman gelecek adam çok, insan az. Bulursun az, ismini yaz. Hah! İşte o zaman, dedim.

Bazen diyorum; Allah'ım sana şükürler olsun, böyle bir anne, böyle bir baba verdin. Sana sonsuz şükürler olsun!

Biz mütemadiyen altına değer veririz. Babamın odasında bir duvar vardı gömme dolap. Burada ne var diye dolabı açtım, banknotlar yığılmış. Demek oradan bir devlet girmiş, onun parası batmış, orada kalmış. "Haa!" Dedim, "Kâğıt paranın hükmü yok."

O zihnimde kalmış, belki 3-4 yaşındayım. Ve bir daha kâğıda değer vermedim. Çünkü kâğıt yangın olsa kül olur, altın külçe olur. Hangi devlet mağlup olursa onun parası hükümsüz. Bir daha ben kâğıda değer vermedim ve o kadar kâr ettim.

Geçen gün arkadaşına anlatıyorum, sen paranı arabaya bağladın battın, ben parayı altına bağladım beş milyonluk altın on beşe çıktı birden. Onun için altın altındır, aklınızda bulunsun.

Anneleri Çelebiye Hanımefendi:

Cenâb-ı Hakk'a sonsuz şükürler olsun ki fakiri anemize karşı itaatkâr kılmıştı. Olmayacak bir şeyi bile emretse hep peki derdik.

Mevzunun iç yüzüne girmiyoruz, bir durum oldu. Hiç tanımadığı, görmediği, aslını neslini bilmediği, ismini bile duymadığı, akla hayale gelmediği bir kızı "Al!" dedi aldık. Aldıktan sonra bu yaptığına çok pişman oldu. "Oğlum ben sana ne yaptığımı şimdi gördüm. Eğer bu kızla beraberken ölürsem gözüm açık gider." dedi.

"Al!" dedi aldık, "Bırak" dedi bıraktık.

Takdir öyleymiş. Hayat boyu hep itaatkâr olmaya çalıştık. Olmayacak bir şeyi emrederdi, hep peki derdik.

Hiçbir defacık demedik ki: "Anne, bir evlât başka ne yapabilir? Al dedin aldım, bırak dedin bıraktım." demedik. Bir kız gibi ona hizmet ederdik.

Ahirete intikal edeceği sırada yanına çağırdı. "Oğlum, sana duâ edeceğim amma, nasıl duâ edeceğimi bilemiyorum. Allah'ım bütün iyiliklerini sana versin." dedi.

Hazret-i Allah hoşnut kalmış ki, yapacağı duâdan onu âciz düşürdü ve ona bu duâyı yaptırdı. Allah'ıma sonsuz şükürler olsun. Bu lütfun O'ndan olduğu apaşıkâr meydanda. Çünkü bir insan bir kaç noktayı sayar, fakat bütün iyilikleri saymasına imkân yok.

Ahkâm haricinde bir şey emretmedikçe anne hiçbir zaman haksız olmaz. Sen her dediğine peki dersin, Hazret-i Allah da senin günahlarına peki deyip geçiriverir. Daha doğrusu her iş Allah için olacak.

Annem de çok hassastı. Annemin hassaslığını bir gün şöyle idrak ettim.

18-19 yaşlarındaydım. Yatıyordum, onun yaptıklarını aklımdan geçirdim.

Yataktan kalktım, "Allah'ım böyle bir anne ve babadan beni dünyaya getirdiğinden Zât'ına sonsuz şükürler olsun." dedim ve tekrar yattım. Annem o zaman sağ idi.

Böyle bir anneydi. Duâsı makbul.

Bir gün de dedi ki: "Oğlum, bakıyorum, çok ibtilâ geliyor başına. Allah'ım ihtiyarlıkta sana rahatlık versin." Nimet içinde yüzdürüyor. Elhamdülillah.

Bir tek elması olsa onu yemezdi, misafire saklardı. *“Misafire saklayın misafire saklayın!”* derdi.

Üç mühim hastalığı vardı. Nefes darlığına mübtelâ idi, karaciğeri şiş idi, bir mühim hastalığı daha vardı. Yatağa yatıp uzanamazdı, her gece böyle otururdu. On dört sene devam etti, bir tek şikâyetini duymadık.

Ona derdim ki: **“Anne! Hazret-i Allah Azrail Aleyhisselâm’ı senin en sevdiğin kimsenin suretinde gönderecek.”**

Vefatına üç gün kala bir rüyâ görüyoruz.

Masa şeklinde bir toprak var. Yağmur yağdı yağdı yağdı ve o toprak eridi kayboldu. Rüyânın çok mühim olduğunu hissediyoruz, fakat tabir edemiyoruz. Cenâb-ı Hakk’a sığındığımızda:

“O toprak annendir, yağmur da rahmet-i ilâhiyedir. Rahmet-i ilâhiye onu eritecek ve götürecektir.” buyuruldu.

Onun mânevî durumu çok yüksekti, veli idi amma kendisi bilmezdi. Allah rahmet eylesin, çok güzel gitti.

Hiç unutmuyoruz, bir gün Ravza-i mutahhara’da sabah namazı kıldım, Allah-u Teâlâ büyük bir lütfuna mazhar etti. Oturduğumuz yerden kalktık, tahminen beş-altı adım attık, fakat çıkarken tam çıkış yerinde set vardı, setin üstünde oturdum, çıkmadım dışarı. Gitmek niyetinde de degildim. O anda ilâhi bir lütuf geldi, çok büyük bir lütuf. Annem karşında tecelli etti. *“Oğlum burada bir taneyim deme, burada böyle şehirler var ki..”* dedi ve geçti gitti.

Cenâb-ı Hakk’ın o büyük lütfu karşısında kendimize bir şey gelmemesi için bizi ikaz etmişlerdi.

Büyük zâtlar şehire mazhardırlar. Onların iç âlemi âlemlere mazhar olduğu için bu tabiri kullandı. Mânevî bir kelime, fakat bunu kim anlayacak?

Vefatında evdeydim, başka kimse yoktu. Ramazan-ı şerif’in birinci günü vefat ettiler.

Yeni intisap ettiğimiz günlerde idi. Halk Hazret-i Allah’a yönelişimizi tuhaf karşıladı. Hatta hiç unutmam, akrabamızdan birisi: *“Kimin kızına göz kestirdin de namaz kılyorsun?”* dedi. Fakat biz Hazret-i Allah’a sığınmıştık ve devam ediyorduk. Çevredeki insanlar nihayetinde anneme gittiler ve dediler ki: *“Bu çocuk deli olacak, bunu bu yoldan al!”*

Fakat Hazret-i Allah’ın tuttuğunu kul koparamıyor. Annem’e rica ettim. Efendi Hazretleri’ne; **“Gidiver, bakiver, ziyaret ediver, dönüver!”** demiştim. Ablamı yanına alıp, elinde reçel kavanozu olduğu halde gitti.

Efendi Hazretleri’nin yanına girmeden reçel kavanozunu dışarıda kapının önüne koymuşlar ve öylece huzura girmişler, anneme şöyle buyurmuş;

“Allah-u Teâlâ sana hediye olarak iki çocuk

verdi, onların ikisi de bir dükkânda çalışıyor.”

Kardeşim Yusuf’u ve bizi kastederek.

Tam çıkarırken de **“Kapının arkasındaki reçel kavanozunu unutma!”** buyurmuşlar.

Efendi Hazretleri, annemi hiç görmemişti, fakat Allah-u Teâlâ’nın bildirdiğini bildirmek istiyordu. Levh-i mahfuz’a bakardı da konuşurlardı.

Cenâb-ı Hakk’a sonsuz şükürler olsun.

Annem Yugoslavya’da iken peçe ile gezerdi. Bir zamanlar Medine-i münevvere’den sonra bu memleketi sayarlarmış. Ramazan-ı şerif’te yedi yaşındaki çocuk oruç tutardı, çünkü tutmayan hiç kimse yoktu. Zaten dükkânlar da ancak akşamüstü açılırdı. Babam çok küçük olduğum halde Kur’an-ı kerim mektebine yollardı. Okusun diye değil, gözü orada açılınsın diye. Bir iki sene gidip-geldim.

Bana annem ve babam büyük iyilikte bulundu. Beni Rabb’ime havale ettiler. Elhamdülillâh. Rabb’im de onların duâsını kabul etmiş olacak ki, hiçbir sıkıntı hayatta göstermedi.

Onun için; **“Allah’ım indinde kabul olunmuş zerre kadar ibadetim varsa bana lütufta bulunduğunun hepsini annemin ve babamın olsun. Allah bana yeter.”** diyorum.

Yeter ki onlar zengin olsun.

Allah’ım beni affet. Annemi, babamı, ihvan kardeşlerimi, akrabalarımı, ümmet-i Muhammed’i affet, muhafaza et ve muzaffer et.

Merhume ablası Remziye Hanım anlatmıştı: Annemden duyduğum. Annem Hacı Efendi’nin ço-

Evlerinin önden görünümü. Düzce

Evlerinin hemen arkasındaki orta bahçe ve misafir kabul ettikleri kamelya. Düzce

cukluğundan bahsederken; *“Geceleri uyandığında ne zaman kalksam Ömer’i yatağında secde eder vaziyette uyurken bulurdum. Bütün çocukluğu böyleydi!”* demişti.

Dedeleri:

Dedemizi tanımıyoruz. Annem onun hakkında: *“Keramet sahibi bir veli idi.”* demişti. Bir bina yapılmış, ustalara su lâzım olmuş bulamamışlar. Allah-u Teâlâ’ya sığınarak: **“Ak!”** demiş, merdiven gibi bir yerden su akmaya başlamış. Su akmış amma, o da vefat etmiş.

Kendisine kıyametin ne zaman kopacağı ile ilgili bir soru sorulduğunda da:

“Çocuklara daha siyah önlük giydirmediler” buyurmuşlar.

Tâ o zaman, bu zamanda yapılacak olan, işlenecek olan hadiseyi haber vermişler...

Anne Tarafından Dedeleri:

Annemizin babası Said Efendi idi. Kendisini hayal-meyal hatırlarız. Uzun boylu ve âlim bir zât idi.

Şeyh Ahmed Efendi -Kuddise Sırruh- Hazretleri:

Anne tarafından dedemizin babası idi. Resulullah -salallahu aleyhi ve sellem- Efen-dimiz’in neslinden olan Şeyh

Ahmed Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri, Medine-i münevvere’nin hem şeyhi, hem de şâhı idi. Bir kabile ile Türk’lerden izin almadan harp ettiği için onu iki seneliğine Yugoslavya’nın Taşlıca şehrine tayin etmişler.

Her gittiği memlekette bütün dükkânlar kapanır, iştirak ederler, uğurlarlar ondan sonra dükkânlar açılmış. Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efen-dimiz’in aslından olduğu için herkesin derin bir sevgi ve saygısını kazanmış.

Günü bitmiş, Medine-i münevvere’ye dönerken Yenipazar’da hastalanmış ve orada vefat etmiş. Onun orada gömülmesi halk arasında büyük bir memnuniyet uyandırmış. Bu meyanda iki çocuğu orada kalmış.

Çanakçı Emin Efendi anlatmıştı:

“Uzun boylu bir zâtı, keramet-i de âşikârdı. Nerede bulunursa bulunsun, sara tutan çocukları ona getirirlerdi. O cüsse ile iki ayağıyla çocuğun karnına basardı ve bir Ezân-ı Muhammedî okurdu. Çocuğu kaldırır götürürlerdi. Bir daha o çocuğu sara nöbeti tutmazdı. Onun için o zât, çok âli bir zâtı” diyor.

Muhyiddîn İbn’ül-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri **“Fütûhâtü’l- Mekkiyye”** nin 18. Bâb’ında yer alan bir ifşaatında, Hâtem-i velâyet’in Araplar arasından seçilecek en şerefli bir kimse ile gerçekleşeceğini haber verdiği sülâle, bu sülâledir.

Buyurlurlar ki:

“Velâyet-i Muhammedî’nin Hâtem-i bu Arap soyundan bir kişidedir ki, o bu milletin en asillerinden bir zâttır.” (s. 214)

Düzce’deki evlerinin orta bahçeye bakan tarafı.

Kardeşleri Yusuf Efendi:

Biraderimin mânevî durumu çok yüksekti, onun hâli bambaşka idi. Yaratılıştan dervişti, çok sakindi, sâlimdi.

Yola çıkardı, meselâ İstanbul'a giderdi, hep oruç tutardı. Tarif edilemeyecek bir durumu vardı.

Rahmetli mühürücü Hakki:

"Senin abin derviş amma, senin yaratılışın derviş!" dermiş ona.

Mühürücü Hakki çok eski bir derviş idi, Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz'in zamanında bulunmuştu, Efendi Hazretleri'nin kerimesi Rukiye Hanım onda idi.

Kardeşimin, o kadar hoş hâli vardı ki; tüccarlık yapardı, malını çalarlardı, görürdü; *"Abi ben görüyorum amma nasıl söyleyeyim?"* derdi.

On altı yaşlarında iken en yakın arkadaşı bıçakladı. Eceli de o sebeple imiş. Yaralandıktan sonra biraz yaşadı amma soğuk aldı ve vefat etti. Şehâdet rütbesinin en yükseğini Cenâb-ı Hakk ihсан etti.

Vefatından sonra ilk gece âlem-i mânâda hiç biçilmemiş siyah bir kumaş gördük. **"Allah-u Teâlâ bunu Yusuf'a hediye etti."** denildi.

Siyah kumaş şehâdet mertebesinin en yükseğine alâmet. Hazret-i Allah şehâdet makamını ihraz ettirdi. Onun durumu çok yüksekti.

Efendi Hazretleri onu çok severdi. Cenâb-ı Allah'ın bir hediyesi olarak vasıflandırırđı.

Kürtzâde Müftü Efendi vardı, her rüyayı değil de bazı rüyaları tabir ederdi.

"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz en yüksek makama çıkarken siyah sarık sarardı. Allah-u Teâlâ'nın şehâdetin en yükseğini ihraz ettirdiğine delâlettir." dedi.

Kardeşimin, Efendi Hazretleri'ne çok ilgisi, bağlılığı ve sevgisi vardı. Soğuk aldıktan sonra hastaneye kaldırdık. Yanında bulunurken, Efendi Hazretleri'ni ziyaretine gideceğimi söyledim.

"Aman abi! Efendi Hazretleri'nin yanına gidiyorsun, seni onun için bir öpeyim!" dedi.

Efendi Hazretleri mânen onunla çok ilgilenirdi. Bir gün huzuruna gittim.

"Nasıl?" diye sordu. İyî olduğunu söyledim.

Bir gün evvel zaten anneme:

"Ben yarın gideceğim." demiş.

Hastanede daima yanında oturuyorduk. Bütün

Kardeşleri Yusuf Efendi'nin kabri. Düzce

akrabalarla, tanıdık komşularla bir bir görüşüyor, bir taraftan da bizimle râbıta kuruyordu. Hem onlarla konuşuyor, hem de bizimle ilgileniyordu. O meyanda tamamen kendinden geçti, gözlerini kapattı. Sonra ellerini kaldırdı, duâ etti. Amma o anda hiç kendinde değildi. O kadar zayıflamıştı ki, kendinde olsaydı ellerini kaldıracak durumda değildi.

Duâ etti amma, ne duâ ettiğini bilmiyoruz. Ellerini yüzüne sürdü ve gayet kuvvetli bir şekilde:

"Eşhedü en lâ ilâhe illâAllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühu ve rasûlühu... Lâ ilâhe illâAllah Muhammedün Resulullah" dedi.

Arkasından *"Allah... Allah..."* dedi.

Üçüncü olarak *"Allah"* diyeceği sırada bize mânen suâl sordular:

"Döndürelim mi?" O anda:

"Hayır!" dedik, ellerimizi de gayr-i ihtiyârî kaldırmış olduk.

Etrafin nazar-ı dikkatini çekti mi diye de baktık, fakat kimse farkında değildi. Üçüncü olarak *"Allah!"* derken ruhunu teslim etti. Onun o anda gitmesini istedik ki, bu an belki bir daha gelmez. O ana kadar irtibatını kesmedi.

Allah-u Teâlâ murad ettiğini dilediği gibi yapıyor. Kabirde de böyledir, mahşerde de böyledir. Yürüttüğü kimseler, O'nun lütfu ile yürüyor. O zaman insan kendinden sıyrılıyor.

Bir gün onun yatış şeklini gösterdiler. Baktık tül içine gömülmüş, görülmüyor. **"Tül!"** dediler fakat dünya tülü değildi. Dünya tülü o tülün yanında paçavra bile olamaz.

Onun durumu bambaşka idi, Allah rahmet eylesin.

Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz İle Tanışmalarını Anlatıyorlar

Bir Anlık İlâhî Lütuf:

İntisabımızdan evveldi, on dokuz yaşlarında idik. Gençliğimizde güzel giyinmeyi severdik. Mutadımız üzere giyindik. Bir pazar günü evden çıkarken, bilmediğimiz bir zâtla karşılaştık. Efendi Hazretleri'ni ve Tarikat-ı Nakşibendiye'yi tanıtmak istedi. *"Ben seni camide gördüm, çok hoşuma gittin. Burada çok büyük bir zât-ı muhterem var, Allah-u Teâlâ'nın veli kuludur, biliyor musun?"* dedi.

O zamana kadar böyle bir şey duymadığımız için, hemen camiye gittik, şimdi yerine yenisi yapılan eski Cedidiye camii'ne... Minberin yanına oturduk. Kimse yoktu. Hususiyetle bu duâyı yapmak için gitmiştik. Cenâb-ı Allah'a niyaz ettik.

"Yâ Rabb'î! Bu zât bana bir şeyler söyledi, amma ne anlattığını ben bilmiyorum. Eğer bunun tarif ettiği yol benim için hayırlı ise, rızâna mâatuf uygun bir yolsa nasip et!" dedik.

"Nasip et!" dediğimiz zaman, ellerimiz böyle sağ tarafa doğru kaydı. **"Muhakkak heyecanlanmıyorsunuz, yoksa gitmemesi lâzımdır."** dedik. Amma gittiğini de gördük, bir daha aynı şekilde duâ ettik. **"Hayırlısı ise yâ Rabb'î!.."** dediğimizde ellerimiz yine gitti. **"Allah, Allah!.."** dedik, bu muhakkak heyecandan olmuştur da farkında değilim.

Üçüncü defa duâ yapmak zorunda kaldık. Fakat duâdan ziyade, heyecandan mı yapıyoruz diye artık dikkat ediyoruz. Bir taraftan dikkat ederken, bir taraftan da duâ ediyoruz. Aynı noktaya gelip: **"Allah'ım! Hayırlı ise nasip et!"** dediğimiz anda, yine ellerimizin kendiliğinden gittiğini gördük.

Düşündük o zaman. Ne demişti bu zât: *"Burada Hacı Halil Fevzi Efendi adında büyük bir Evliyâullah var, ziyaretine git!"*

Camiden çıktık ve aramaya başladık. **"Hacı Halil Efendi var mı burada?"**

"Var!"

"Evi nerede?"

"Filân yerde!"

Meğer herkes tanıyormuş da, biz tanıyamıyorduk. Tarif üzerine gittik. Gittik amma nereye gittiğimizi bilmiyoruz.

Kapı açıktı. Huzur-u saâdetlerine çıktık. Kendilerini görünce kıyafetimden utandım, içeriye giremedim.

Fakat onların câzibesine tutularak gayr-i ihtiyârî içeriye alındım.

Gayet tebessümle: **"Otur oğlum!"** buyurdular, oturduk. Oturduğumuzda, şöyle hafif doğruldular, yüksek ve çok sert olmak suretiyle:

"Allah!.. Allah!.. Allah!.." buyurdular.

Bu heybet karşısında orada şaşkırdık kaldık, o heyecanın içine girerek kendimizi kaybettik.

O anda ne aldılar ne verdiler bilmiyoruz. Yalnız huzur-u saâdetlerinden çıktığımızda, artık altmış yaşında bir kimse olarak çıktık.

Bundan sonra ne elbise, ne ipekli gömlek... Senelerdir elbiselerimiz duvarda çürüdü de, rahmetli Vâlide yalvarırdı: **"Oğlum çürüdü bunlar!.."** derdi. **"Çürüsün anne!"** derdik ve

giymezdik, dünya ile hiç ilgilenmezdik.

İşte bu bir anlık tasarrufları, Allah'ımızın lütfunun erişmesine vesile oldu.

Bir manâ üzerine: **"Oğlum sizi evelden almışlar."** buyurdular. Yani **"Aldık!"** dahi buyurmadılar da: **"Oğlum sizi evelden almışlar."** buyurdular.

Üç veya dört yaşlarında oldu bu hâl. Hatıra geldi anlattık, meğer o zaman almışlar.

Gizli bir hâldi. Tam yataktan kalkıyorduk, bizi tekrar yatırdılar. Ayrı bir âlem içinde bulunduk, sonra kendimize geldik. Annemize anlatınca, **"Bir rüyâdır."** deyip geçmişti.

Efendi Hazretleri onu hatırlatıyordu. Yani o zaman aldıklarını hatırlatıyordu. Bu rüyâ değildi, çünkü yataktan kalkıyorduk, yatırıldık.

Efendi Hazretleri'nin uzun yıllar hizmetinde bulunmuş olan Hafız Bayram Efendi şöyle anlatmıştı:

"Efendi Hazretleri, siz çarşının neresinden görürsünüz görünün, görüldüğünüz yere doğru gözlerinizi diker, siz geçerken gözleri ile kayboluncaya kadar sizi takip ederdi."

İntisaptan evvel, yani çocukluğumuzda olmuştuk bu ve biz buna hayret ederdik, bir hikmet arardık.

Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri'ne:

"Efendim! Bu gence niye nazar ediyorsunuz?" diye sorulduğunda.

"Hah! Bu gence iyi bakın!" diye buyurmuşlar.

HALİL FEVZİ EFENDİ HAZRETLERİ -Kuddise Sırruh-

Hilye:

Bulgaristan'daki Karnabat kazasında Hicri 1285 (Milâdi 1868) tarihinde dünyaya gelmişlerdir. Sekiz kardeşin en küçüğüydü. Babası Hüseyin ağa çiftlik sahibi varlıklı bir kişiydi.

Uzunca boylu, iri yapılı ve heybetliydi. Sakalı toparlak, değerli ve gürdü. Alt ve üst göz kapakları şişkince idi. Göz rengi elâ, teni beyaz esmerce idi. Mübarek yanakları şişkince olup nur çehresi de iri idi. Sırtında sağ küreğinin üzerinde et beni vardı.

Künyesi: Hüseyin Efendi oğlu Halil Fevzi'dir.

Türkiye'ye Geliş:

Doksan üç harbinde (1877 Osmanlı-Rus Savaşı) Rus işgali sırasında, bölgede türeyen çetecilerin zulümleri; bu âilenin Türkiye'ye göç etmesine vesile olmuştur.

Hazırlıkların tamamlandığı bir gün arabalara binilir. Babaları Hüseyin Ağa bölgede çok tanınan nüfuzlu bir kişi olduğundan, kendisine kadın çarşafı giydirilerek arabada hanımların arasına alınır ve bu gizlilik içerisinde göç hareketi başlar. Çiftliğe baskın düzenleyen çeteciler bu maksatla geldiklerinde çiftlikte çalışan Bulgar işçilerden Hüseyin Ağa'nın gidiş yolunu tespit ederler. Takip neticesi Hüseyin Ağa arabadan alınır, ağaçların altına götürülerek âilesinin gözleri önünde kurşunlanarak öldürülür.

Muhaceret maksadıyla göç eden bu gibi göçmenlerin Anadolu'ya gelebilmeleri için zamanın padişahı Abdülhamid tarafından üç vapur gönderilir. Bu vapurlardan biri ile Sinop'a gelirler.

1877 tarihinde Düzce'nin Muhacirtaşköprü köyünde iskân edilirler. Tahsillerini İstanbul'da tamamladıktan sonra Düzce'nin merkezine yerleşirler. Bir süre sonra da Düzce Belediye Reisi'nin kızı Fatma ile evlenirler. Kayın babası tarafından kendilerine müşterek

mülkiyet kaydı ile bir ev verilir. Önce Akçakoca'da, sonra da Düzce'de müderris olarak hizmet etmişlerdir. Cumhuriyet ilân edilince de bu hizmetlerine Merkez vâizi olarak devam etmişlerdir.

Hacc farızası için Hicaz'a Haremeyn-i şerif'e gitti. Ravza-i Mutahharâ'da Nûr-i Muhammedî ile şereflendi.

Tahsil ve Terbiye:

Tahsilini, İstanbul Fatih medreselerinde tamamlayarak icâzetini almış ve Düzce'nin merkezine yerleşmiştir.

Tasavvuf'a İntisabı:

Bâtın ve Ledün ilmin ummanlarında seyri süluku 1924 yılında zamanın Gavs'ı Erbili Şeyh Muhammed Es'ad -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'ni İstanbul Erenköy'deki köşkte ziyareti ile başlar. Köşkte kırk beş gün kadar misafir edilirler. Çok cezbelidirler. Bu çok kısa süreyi takiben tâlib-i tarikat olanları tâlime mezun ve Muhammed Es'ad Erbili Hazretleri'nin halifesi olarak irşad-ı ibada memur buyurulmuşlardır.

Şöyle ki:

Şeyh Muhammed Es'ad Erbili -kuddise sırruh- Hazretleri Erenköy'deki köşkte müridleri ile birlikte bulunduğu bir gün halifesini tayin edeceğini söyler.

Sabri Kaptan'ın anlattığına göre, bir Hilâfet merasimi için bir elbise dikiliyormuş. Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri'nin birçok halifesi varmış, fakat Hilâfet elbisesi ancak iki-üç kişiye dikilmiş. O gün yeni dikilen Hilâfet elbisesinin kime dikildiğini kimse bilmiyormuş.

Herkes toplanmış, Halil Fevzi -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri de o mecliste hazır bulunuyor. Hatta içinden:

"Bu bahtiyar insan kimdir?" diye geçer.

İşaretleri üzerine Tarikat-ı Nakşibendiye'nin Silsile-i şerif'inin okunmasından sonra Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sirruh- Hazretleri dikilen elbise ile, o hilâfet tacını getirip Halil Fevzi -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'nin baş-ı şeriflerine koyuyorlar ve:

“Benden sonra halifem Hacı Halil Efendi-dir! Tebrîk edin.” buyuyorlar.

O anda ağlamışlar ve öyle bir cezbeye tutulmuşlar ki, bir fırlayısta ortada duran içi ateş dolu büyük mangalı bir anda devirmişler. Emir verilmediği için, hiçbir kimse de kıpırdamamış, mangalı da toplamamışlar. Bir müddet cezbeli halde bulunmalarından sonra Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sirruh- Hazretlerimiz emir vermişler, ateşi mangala doldurmuşlar, halının bir teli bile yanmamış.

Halil Fevzi -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri, kendisine bu tacın giydirileceğini hayalinden bile geçirmemiş. Âniden mübarek başlarına konunca, o anda cezbeye tutulmuşlar.

Bu olanların şahidi olan Sabri Kaptan:

“Fakat benim en çok dikkatimi çeken, birkaç

kişiye ancak bu elbise dikilmişti de, bir tanesi de Halil Fevzi -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri idi.” demiştir.

Halil Fevzi -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri kırk beş günlük iken hilâfet tacını giymişler, orada bulunan ihvanlar kucaklaşmışlar ve tebrikleşmişler.

Hatta orada İbrahim Efendi isminde bir zât varmış, çok muhterem bir zâtmiş. Senelerdir tabii bu hale eremeyince, taaccüp etmiş. İbrahim Efendinin kalpten dahi geçirmesi onlara mâlum. Onun için: **“O dolu geldi.”** buyurmuşlar.

Halil Fevzi -kuddise sirruh- Hazretleri, Muhammed Es'ad Erbilî -

kuddise sirruh- Hazretleri'nin sene-i vefâtı olan 1931 yılına kadar yedi sene hâk pây-i celîlelerine mülâzemette bulunmuşlardır. Mektûbât adlı eserinin 98. Mektub'unda da Şeyh Es'ad Erbilî -kuddise sirruh- Hazretleri, Halil'inin büyüklüğünü ve ihtişamını kendi kalemi ile ifade etmişler ve mektupta:

“Cemâl-i Cânânı gören gözlerinin müşâhede-siyle tenvîr-i uyûn eyleriz.” buyurmuşlardır.

Halil Fevzi -kuddise sirruh- Hazretlerimiz'in türbesi. Düzce

MUHAMMED ES'AD ERBİLÎ EFENDİ HAZRETLERİ -Kuddise Sırruh-

“Tarikat-ı aliyye’ye alındığımızda Şeyh Muhammed Es’ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz’e karşı sonsuz bir muhabbet uyandı. Alındığımızın haftasında tecelli ettiler ve bir daha da bırakmadılar. Geceleri hep onlar meşgul olurlardı. Gündüzleri ise zaten Efendi Hazretleri’nin huzur-u saadetlerinde idik. Bu suretle her iki pîrin himmet ve tasarruflarında bulunduk. Bugün dahi her ikisinin himmetleriyle yürüyoruz. Ve gelenleri de onlara havâle ediyoruz.”

Hilye:

Nice asırlardan sonra nâdiren gelenler arasında bulunan Şeyh Muhammed Es’ad Erbilî -kuddise sırruh- Hazretleri, Irak’ın Musul vilâyetine bağlı Erbil kasabasında Hicrî 1264, Milâdî 1847 yılında dünyaya gelmiştir.

Hem baba, hem de anne tarafından seyyid’dir.

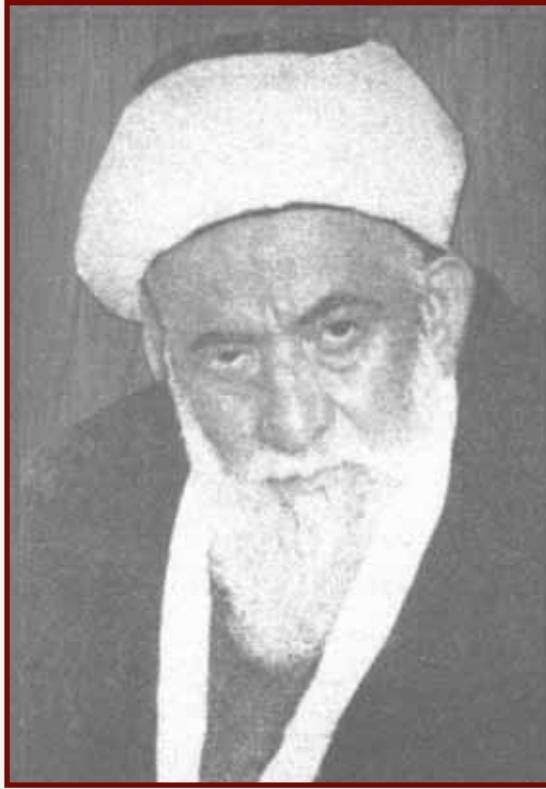
Baba tarafından dedesi, Mevlânâ Halid-i Bağdâdî -kuddise sırruh- Hazretleri’nin Erbil’de inşa ettirdiği tekkeye şeyh olarak tayin ettiği halifesi Hidayetullah Efendi -kuddise sırruh-, babası ise daha sonra aynı tekkede irşad vazifesinde bulunan Muhammed Said Efendi -kuddise sırruh- dur.

Fotoğraf ilk olarak onun zamanında icad edilmiştir. Hazret’imizin muhtelif fotoğrafları bugün elimizde bulunmaktadır.

Uzuna yakın boylu, cüsseli, esmer tenli ve nûranî bir simâyâ sahip bir zât-ı âlî idi.

Tahsil ve Terbiye:

Medrese tahsilini Erbil ve Deyr’de tahsil etti. Çocukluk ve gençlik devri Erbil’de geçti. Babası ve dedesi meşayihdan olmasına rağmen, her ikisine de intisap mukadder olmamış, yirmi üç yaşlarında bulunduğu sırada Hicrî 1287, Milâdî 1870 yılında, zamanın Şeyhi ve kutbu olan Tâhâ’l-Harîrî -kuddise sırruh- Hazretleri’ne intisap etmiştir. Derin bir aşkla beş yıl hizmetinde bulunarak seyr-ü sülûkunu tamamladı ve hilâfet aldı. Aynı yıl Hicaz’a gitti.

Erbilî -kuddise sırruh- Hazretleri aynı zamanda Tarikat-ı Kadiriye’den de icâzetlidir.

Bu hususu Risalet-i Es’adiyye adlı eserinin Hâtîme bölümünde şu şekilde açıklamaktadır:

“Müceddid-i Elf-i Sâinî İmâm-ı Rabbânî ve hususiyyle Mevlânâ Hâlid Hazretâ’nın Tarikat-ı aliye-i kadiriye’den de izinli ve icâzetli buldukları ve o menba-ı risâletten cereyan eden o mânevî hayatın suyundan içtikleri hatırıma geldikçe Tarikat-ı kadiriye’ye ve Hazret-i Abdülkadir Geylânî’ye karşı gittikçe artan aşk ve muhabbetimin bir mükâfatı olmalıdır ki; Tarîk-ı kadiri’nin mürşid-i zamanı, Seyyid Abdülhamid er-Rifkânî Hazretleri’nin icâzetnamesi ile 1303 (Milâdî 1883) senesinde irşada mezun ve icâ-

zet almış oldum. O tarihten itibaren Allah’a hamdolsun her iki tarikin hizmetinde bulunmaya elimden geldiği kadar gayret etmeye çalıştım.”

İstanbul:

Kafileler halinde haccetmenin hüküm sürdüğü yıllarda, bir hayli dost ve müridanı ile Hicaz’a giden Şeyh Es’ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri bir gün Ravza-i mutahhara’da âlem-i mânâda Resulullah -salallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz’le buluşmuşlar ve kendilerine şu şekilde bir hitab-ı Resul vâki olmuştur:

– “Oğlum Es’ad! Sen artık İstanbul’a dönecek ve orada hizmet edeceksin.”

Ayrıca kendisine böyle bir vazifenin sebep-i hikmetlerinden bazı sırlar açıklanmıştır.

Erbilî -kuddise sirruh- Hazretleri bu durumu yakın dostları ile görüşüp istişare etti. İstanbul'a dönecek olan Hacc kervanı ile kendisinin de döneceğini bildirdi. Bu arada Erbilî'deki dergâhın idaresini de ehil olan zevâta havale etti.

İstanbul'u hiç görmemişlerdi ve orada hiç kimseyi de tanımıyorlardı. Bu meyanda müridlerden birisi der ki:

"Efendim! İstanbul'da bir asker arkadaşım var, çok iyi bir insandır. Emir buyurursanız ona bir mektup göndereyim, herhalde size hizmetleri dokunur."

Kendisine müsaade edilir. O zât da daha önce İstanbul'a giden bir kabile ile arkadaşına mektup gönderir ve durumu haber verir. Erbilî -kuddise sirruh- Hazretleri de bir başka kabile ile İstanbul'a hareket eder.

O müridin asker arkadaşı ve mesleği kasaplık olan zât, hacılarını bekleyen kimselerle beraber İstanbul'a gelecek olan hacı vapurunu beklemektedir. Nihayet vapur İstanbul'a gelir. Herkes hacıları ile buluşurken, kasap olan zât, Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sirruh- Hazretleri'ni hiç tanımadığı için iskelede elinde mektup *"Hoca Es'ad Efendi! Hoca Es'ad Efendi!.."* diye seslenerek çıkan hacıları gözetler.

Kabilelerin en sonunda vapurdan çıkan Erbilî -kuddise sirruh- Hazretleri kasabın yanına gelir ve;

"Benim evlâdım." der.

Bunun üzerine hemen ellerine sarılır, yükünü alır ve doğruca evine götürür, gereken hürmeti kendisine gösterir.

Reis-ül Meşâyih:

1914 yılında yeniden Meclis-i meşâyih âzâlığına getirilen Hazret, Meclis reisi Elif Efendi'nin istifası üzerine, kısa bir süre sonra da yeni padişah Sultan

Mehmet Reşat tarafından **"Reis-ül meşâyih"** makamına getirildi.

Ülkedeki bütün tasavvufî müesseselerin başı demek olan **"Şeyh-ül meşâyih"** makamında bulunduğu zaman içinde tekkelerin islahî ve şeyhliklerine ehliyetli kimselerin tayini istikametinde çalışmalar yaptı.

Padişahın da sevgisini kazanan Hazret, aynı yıl **"Sürre emini"** olarak Hacc'a gönderildi. Ertesi yıl Meclis-i meşâyih reisliğinden istifa etti.

Üsküdar Çiçekçi'deki Selimiye Dergâhı'nın meşihatını da üzerine alarak oğlu Mehmet Ali Efendi'yi vekâleten bu dergâhın şeyhliğine tayin ettirdi, kendisi de arasıra gelip irşad hizmetini oğluyula birlikte yürüttü.

Millî mücadelenin başlaması üzerine Ankara'ya gidecek olan Fevzi Çakmak Paşa'nın bu dergâhta Hazret'le bir kaç defa görüştüğü bilinmektedir.

1925'de tekkelerin kapatılmasından sonra Erenköy'deki köşkünde inzivâya çekilmiştir. 23 Aralık 1930 tarihinde meydana gelen Menemen vak'asıyla ilgisi olduğu iddiâ edilerek tutuklanmış ve idam talebiyle yargılanmış, ancak yaşının ilerlemiş olması sebebiyle, idam cezası infaz edilemeyerek müebbet hapse çevrilmiştir.

3-4 Mart 1931 yılı gecesi Menemen'deki askerî hastanede, 84 yaşında iken vefat etmiştir. Zehirlenerek şehit edildiği sanılmaktadır.

"Mektûbat", **"Kenzü'l-İrfan"**, **"Risâle-i Es'adiyye"** gibi tasavvuf ve tarikat ile ilgili mevzuları içeren eserlerinin yanında, Türkçe ve Farsça şiirlerini ihtivâ eden bir **"Divân"**ı vardır.

Muhyiddin-i İbn'ül-Arabî -kuddise sirruh- Hazretleri'ne izâfe edilen **"Risâle-i Tevhid"** isimli esere bir de şerh yazmıştır.

Vefatından yaklaşık yirmi sene sonra mânevî terbiyesine alıp, bizzat ilgileneyeceği Zât'ı vâsita edinerek, Allah-u Teâlâ'ya sığınmış ve şöyle bir temennide bulunmuştu:

"İhtimal ki kusurlarımı eslâfımdan (geçmiş büyüklerimden) veyahut ahlâfımdan (gelecek neslimizden) bir Zât-ı kirâm'a bağışlar." ("Mektûbat"; 73. Mektup)

Hâtemü'l-Evliyâ olan zâtın insanlara mânevî hayat verişî, mânevî müntesip olanlarına mahsustur. O da Resulullah Aleyhisselâm'ın vekili ve onun nurunun taşıyıcısı olduğu için mânevî arştan verilen mânevî hayatı dağıtıyor.

Bütün veliler hep aynı zâtı işaret buyuruyorlar. Nasıl ki bütün Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz kendilerinden sonra gelecek bir Peygamber'i ümmetlerine haber vermişlerse -ki o Hâtemü'l-Enbiyâ'dır, Resul-i kibriyâ'dır- birçok veliler de nice zaman sonra gelecek pek kıymetli bir zâtı, Hâtem-i veli'yi haber vermişlerdir.

HALİL FEVZİ -Kuddise Sırruh- Hazretleri'nin ÖMER ÖNGÜT -Kuddise Sırruh- Hazretleri'ne Teveccühleri

Emir Edepten Üstündür:

Bir gün Efendi Hazretleri'nin huzur-u saâdetlerinde bulunuyorduk. Vâlîde Hanım'a:

"Kahve yap!" diye emrettiler.

Kahve geldi: **"İç oğlum!"** buyurdular ve bize kahve içirdiler.

Halbuki kahve içeceğimizden değil. Çünkü ben ondaki esrarı bilmem ki. Öyle bir âdetleri de yoktu. O kahvenin içine koydukları şeyi bize vereceklerdi. Herkes kahveyi görür, içine ne koyduğunu kimse bilmez.

Hatta bir defasında da şöyle oldu. Setin üzerinde bir minder vardı:

"Oğlum otur şuraya!" buyurdular.

Hemen yerimizden kalkıp oraya oturduk. Niçin? Emir olduğu için. Yoksa diğer zamanlar huzurlarına girerken parmak uçlarına basarak girerdik, acaba bir hata mı işleriz diye. Allah'ımıza sonsuz şükürler olsun ki böyle sevgililerine bende eylemiş.

Hatta intisaptan sonraki günlerde, Efendi Hazretleri'nin huzur-u saâdetlerinde bulunurken bazen: **"Oku hâfızım!.."** buyururlardı. Veyahut ders almak için birisi geldiğinde Hafız Bayram'ı katıp bize gönderirler **"Hafıza götür bunu, ders versin!"** buyururlardı. Halbuki biz o zaman çocuktuk, dersten bile haberimiz yoktu. **"Hafızlık bizde ne gezer!"** derdik.

Hafız Bayram Efendi oranın çok eskisi, senelerdir huzur-u saâdetlerinde bulunmuş, elli-elli beş yaşlarında hafız, her bakımdan tekâmül etmiş bir zât idi.

Bunların hepsi Hazret-i Allah'ın ezeli takdiridir, murad-ı ilâhidir. Yoksa mahlûka âit hiçbir şey yoktur. Nasıl murad etmişse öyle olur.

Biz bunun hikmetini anlamazdık, sonra sonra gizli sırlarına vâkıf olmaya başladık.

Vaktaki otuz üç sene sonra Vahdet-i vücud mevzuâtı üzerinde dururken bu sır açıldı. O zaman anladık ki, Hakk Celle ve Alâ Hazretleri'nin neler dürdüğünü, neler söyleneceğini biliyorlarmış ve söylememizi emrediyorlarmış.

Bir gece de âlem-i mânâda ileriye âit hadiseleri haber vermişlerdi ve:

"Oğlum Levh-i mahfuz'da gördüm, bir gün olacak bu millete şöyle şöyle olacaksınız." buyurmuşlar-

Gençlik yıllarına ait resim

dı.

Şu büyüklüğe bakın, Efendi Hazretleri Levh-i mahfuz'a bakardı da konuşurdu. Bu sabit yolu Allah-u Teâlâ'nın bizimle idame ettireceğini bildiği için böyle yapıyordu.

Biraz uyanık olsalardı, ahirete intikallerinden sonra hiç kimse dâvâyâ kapılmazdı. Nihayet Allah-u Teâlâ'nın takdiri hüküm sürerkti.

Efendi Hazretleri'nin sevmedikleri de malûmdu. Fakat ezeli takdiri gördükleri için, katiyyen ses çıkarmıyorlardı. İleride nasıl bir yol takip edecekleri malûmları idi. Hatta bazılarının mükemmel bir şekilde ders ve işaret vermişlerdi. Fakat onlar bunu tamamen ters anladılar.

Meselâ bunlardan birisi ders kâğıdındaki yirmi beş sayısını otuz üç yapmış. Efendi Hazretleri'nin huzur-u saâdetlerine girdi-

ğinde, buldukları yerden kalkmışlar, onu oraya oturtmuşlar. **"Beni buraya lâyük gördüler!"** diye, o da çok memnun olmuş.

"Bundan bir şey anladın mı?" diye sorduk.

"Hayır!" dedi. Halbuki; **"Siz kendi bildiğiniz gibi yapıyorsunuz, bizim burada işimiz yok!"** demek istediler.

Şu tersliğe bakın! Başında bir Mürşid-i kâmil varken sen nasıl ders değiştirebilirsin?

Bu sebeptendir ki biz her zaman için Risâle-i Es'adiyye'yi öne sürüyoruz. Bunun mânâsı: **"Bu kökü takip ediyorum, hakikatte gitmek isteyeneye de bu yolu bırakıyorum. Bu kökü takip etmeyen buradan değildir."**

Birisi de diyor ki:

"Bir gün huzur-u saâdetlerinde oturuyordum. Birden kendimi bir tütün tarlasında buldum."

Tasarruflarıyla bir anda yürütmüşler. Huzurlarından tütün tarlasına atmışlar, bundan büyük âfât mı olur? O da bunu bir fazilet biliyor, ona buna anlatıyor.

Hatta bir gün huzur-u saâdetlerinde bulunuyoruz. Yanımızda bir başkası da vardı. Efendi Hazretleri bir kaç defa tükürdü yüzüne. Kabahat sayılacak hiçbir şey de yapmamıştı. Kalbinden ne geçirdi bilmiyorum. Halbuki Efendi Hazretleri son derece kemâlliyydi. Katiyyen buna benzer en küçük bir hareket yapmazdı. Demek ki çok kızmışlar.

Efendi Hazretleri'nin bir beyanı var.

Düzce’de kaldığı yıllarda, bahçelerinde çekilen bir resmi.

“Hep beraber, hep beraber, hep beraber...”

“Hep beraber” dedikleri, dünyada da ahirette de beraberdir.

Sehabetleri çok genişti, keşfi açıktı, tasarrufu büyüktü.

Böyle bir dâvâ fakirin aklından değil, hayalinden bile geçmesine imkân olmazdı.

Şunu çok iyi bilin ki bize verilen zorla verilmiştir, emir tahtında almışsızdır. Yoksa gönül bunun üzerine hiçbir zaman takılmış değil.

Hatta bir defasında: **“Böyledir.”** dediler. **“Hayır! Kabul etmiyorum!”** deyince, **“Bizim olduğunu söyle!”** dediler. **“İşte onu söylerim.”** dedim.

Yoksa ben o nura lâıyk değilim. O bir emânet-i ilâhidir. Lâıyk görmüyorum kendimi. Sadece Hazret-i Allah’ımın ihsanını ortaya koyuyorum. Vazifem bu. **“Allah’ım! Hep sen, hep senindir, sendendir...”** diyorum. Hep bu söz geçer.

Yoksa bizim gayemiz ne müşidlik, ne de hulefâlık... Bu yolda herkes mürid. Müşidmiş, halifeymiş, böyle bir şey gönül istemiyor.

Bütün Evliyâullah Hazerâtı’nın nazarı bu noktadadır. Dâvâ yok bizim yolumuzda; ancak Efendilerimize sevgi, saygı, hürmet göstermek ve Allah için çalışmak vardır.

Onlar namına çalışıldığı için, yola onlar sahip çıkıyorlar. Burada müridanın çok büyük bir kazancı var. Kendi namına girersem, onlar çekilir diye korkuyorum. Onları iş başına getirmek için daima kendimi ortadan çıkarıyorum. Müridanın üzerinde tasarruflarını yürütmeleri için hiçbir zaman vazifeyi almak istemiyorum. Onlar Hazret-i Allah’ın o kadar büyük sevgilileridir. Ve hakikaten Allah’ımız bunu sevdirmiş, hiçbir zaman hiçbir şeyi benimsetmemiştir.

Tertemiz bir yol bırakmışlar. Hiçbir el, hiçbir müdahale girmiş değildir. Aynı hâl üzerinde gidiyor. Fenâ ile gidiyor, varlık ile gitmiyor.

Bize vazifeyi emrediyorlar, kabul etmiyoruz. Emir verilmişken sahip çıkmamaya, elden geldiği kadar kaçınmaya çalışıyoruz.

Onun için, hiçbir zaman ben halife olayım, şeyh olayım, şu olayım, bu olayım diye hayalinizden geçmesin. Geçmesin ki Hakk versin. Eğer geçerse artık hedef o olur, gaye ve maksat o olur. Onların hepsi Hakk’a perdedir, Hakk’a ulaştırmaya mânidir.

En güzel şey, insanın kendi yokluğunu, âcizliğini bilmesidir. Bu hepsinden hayırlıdır. Hakk ve hakikati bilenler ancak **“Men arefe”** nin sırrına vâkıf olanlardır.

Hayat İmtihanı:

Bu yolda tık etti mi biter. Başını kaldırdı mı başını indirirler. İtimat edin, Efendi Hazretleri’nin huzur-u sadetine girerken iki parmak üzerinde girer gibi girerdik, emir ve hareketlerine bakar, **“Otur!”** derlerse oturur, **“Otur!”** demezlerse oturmazdım. Otururken saniyeleri hesap eder, **“Kalk!”** dedikleri zaman kalkardım, ama kalbimi çok muhafaza etmeye çalışırdım. Küçük bir hareketin, senin çakılmana vesile olur. Bir daha terakkiyat mümkün değil.

Görünüşte çalışıyor, ediyor. Ama boş, hep boş. Ancak alırlarsa, yetiştirirlerse, çekerlerse kurtarıyorlar. Başka türlü mümkün değil.

Efendi Hazretleri’ni size bildirmek hakikaten güçtür. Ama o hayatı yaşadığım için ona tek kelimeyle **“Sultanım!”** diyorum. Başka bir şey demiyorum. Niçin? Yaşanan hayatı gördüğüm ve bildiğim için. Onun durumunu şöyle anlatayım:

Birgün biri geldi. Düzce’ye gitmek istedi. Git dedim. Bir veya bir buçuk saat sonra aklıma geldi. Düzce’ye Efendi Hazretleri’ne bir teveccüh edeyim dedim. Efendi Hazretleri bir kızmış, bir kızmış. Hayatta ikinci defa kızmıştı. Orada yetiştirdim için her şeyi anlıyorum. Bir defa daha kızmıştı birine. O kızmasıyla her şeyi anlıyorum. Ne demek istediğini biliyorum, görüyorum. Çünkü orada yetiştirdi Cenâb-ı Hakk. Anladım ki işleri bitmiş. Onun için onların hem iç durumlarını, hem vehametlerini, hem de onların hayatta olduğunu görmüş oluyorum. Onun için tek kelimeyle **“Sultanım!”** diyorum.

Cenâb-ı Hakk lütuf ve ihsan buyurmuştu yeni intisap etmiştik. Üç veya dört gün sonra yatısı namazı için abdest alıyorum. Bakıyorum ki Efendi Hazretleri'nin gece evine girip çıkan var. Tabi hiçbir şey bilmiyorum. Hem çocuğum, hem yeniyim. Ne var bir bakayım dedim. Meğer Adapazarı'ndan Cevdet Hoca gelmiş, birçok kimseler gelmiş ziyaret ediyorlar. Ben de gideyim dedim. Gittim ama oda tıklım tıklım dolu. Bir yer bulamadım. Kapının arkasında bir yer buldum orada oturdum. Bir râbita yaptım hiçbir şey alamadım. Halbuki Efendi Hazretleri karşımda. Bir râbita daha yaptım yine bir şey alamadım. Üçüncü defada 1 Fâtiha 3 İhlâs-ı şerif okuyup râbita yapınca birdenbire bütün vücudum Efendi Hazretleri'nin yanına gitti. Bir anda Efendi Hazretleri'nin huzur-u saadetlerine uzanmış olduk, bu uzanış hâledir, kal ile tarifi imkânsızdır. Ellerinde bir kılıç ile tecellî ettiler. Uzanmamızla kılıçlarını çekmeleri bir oldu. Biz de boynumuzu uzattık. Boynuma bir damla kadar kaldı. O bir damla miktarı kalınca çekti kılıcını o kadar.

Misafirler elini öpüp yavaş yavaş ayrıldılar, yatısı namazına, gittiler. Ben en sona kaldım. Efendi Hazretleri'nin elini öptüğümde elimi tuttu. Uzun zaman bırakmadı. Bu hayatımın ilk imtihanı. Daha üç günlüktüm. Benim ilk imtihanım hayat vermekle başladı. Hamd-ü senâlar olsun. Böyle kendiliğinden boynumu uzattım, kılıcı çekti bir damla kaldı. Kesilmesi adeta kıl mesabesindeydi. Bu ilk imtihanım hayatla, ölümle oldu.

Eczacı bir hanım komşumuz vardı. Ayakkabısını akşam üstü alması için söz verdim. Bu arada Hacı Bey adında bir zât geldi. Bu Bey, Efendi Hazretleri'yle ömür geçirmiş, müşkilat memuruydu, hep onunla beraberlerdi, yaşlı bir zâttı. "Efendi Hazretleri'ne gidelim. Ben İstanbul'a gidiyorum. Bir daha ya görürüm ya göremem." dedi.

Ben çocuğum o zaman, o kadar ihtiyar ki, Efendi Hazretleri'yle ömür geçirmiş. Hacı Bey benim elimde iş var, diyemedim. Kalktık Efendi Hazretleri'ne gittik. Huzura girdik, fakat benim kalbimde ayakkabı var. Geride durdum. Konuşmazdı, baktı. "Gel!" dedi. Yarıya kadar geldim. "Gel, gel!" dedi. Huzuruna kadar aldı.

Şöyle buyurdu: "**Onları at, onları at. Bize gelen bize yeter.**"

Burada gizli mânevi hâl geçiyordu. Hacı Bey bir daha gelip Efendi Hazretleri'ni ziyaret edemedi. Birkaç sene sonra Efendi Hazretleri vefat etti. İstanbul'da ben Hacı Bey'le karşılaştım. Fakat onun içinden bir türlü o uhde gitmemiş. "Efendi Hazretleri sana ne söyledi, ben hiçbir şey anlamadım." dedi. Halbuki ömrünü onunla geçirmiş. İç yüzünü açtım. Hacı Bey, benim çok mühim bir işim vardı. Söz verdiğim bir işti. Fakat sizin teşrifinizde ben bunu size söyleyemedim. Gönlümde de o vardı. Efendi Hazretleri bizi ikaz etti; "**Bi-ze gelen bize yeter. Bunları kalbinden at!**" diye bu-

yurdu. Ve hem kalpten atıldı, hem hayat boyunca te-lâş etmedim. Binaenaleyh işin iç yüzü buydu.

Ömrü Efendi Hazretleri'yle geçmiş Hacı Bey dahi çekiniyor. Zamanın kutb-u olduğunu biliyor. "Lap lup gidemem onun huzuruna." diyordu. Sığınacak bir rehber arıyor.

Huzuruna gitmek için rehber arıyor. Çünkü onun ne olduğunu biliyor. İşler çok nazik, çok ince, çok dakik, ama uydum kalabalığa değil.

Yol Çok Nazik:

Efendi Hazretleri'nin evi, caminin karşısında olduğundan her gün İkinci namazından çıkınca ziyaret ederdik. Camiden çıkardık, ziyarete giderdik. Âdetimiz öyle idi, öyle alışmıştık. Evin çocuğu gibi girip çıkardık.

Yine bir ikinci sonrasıydı, ziyaretine gittim. Gördüm ki hiç oturmadığı bir yerde oturuyor. Elini öptüğüm zaman: "**Atarım! Atarım!**" buyurdular. Hem eliyle hem diliyle...

Elini öptüm ve ayrıldım, amma çok üzüldüm. Hayatımda ilk olarak böyle bir hadise ile karşılaşmıştım. Öyle bir hâl içerisine girdim ki, şiddetli bir üzüntü geçirdim. Kapıdan çıkınca gökyüzüne baktım ve Mev-

Yaz aylarında misafirlerini kabul ettikleri, Düzce'deki evlerinin bahçesindeki kamelya.

lâ'ya iltica ettim:

“Allah'ım! Sana ulaşmam için bir bu kapı vardı, bu kapı da kapanırsa benim hâlim ne olur?” dedim ve çok üzüldüm. Bu üzüntü bizde gece de devam etti.

Ertesi günü yine ziyaretine gittim ve kapının yanına oturdum. O zaman 21-22 yaşlarındayım. Fakat bu sefer mutad oturduğu yerde, bahçenin çıkış kapısının yanında oturuyordu. Dün hiç oturmadığı bir yerde oturuyordu, bugün bahçenin nihayetinde oturuyor. **“Atarım!”** buyurdıkları zaman kimse yoktu. Bu sefer de kimse yoktu. Elini öpmek istedim, elimi tuttu ve gözlerini yumdu, uzun bir müddet murakabaya daldı. Bu arada gelenler olmuş, “L” şeklinde içerisi dolmuş. Fakat Efendi Hazretleri kimseye bakmıyordu. Ben bu gelenlerin bir tanesini ne gördüm ne duydum. Çünkü benim telâşım acaba **“Atarım!”** der mi? Bir müddet sonra gözünü açtı, omuzumu okşadı. **‘Aferin! Aferin!’** diye iltifatta bulundu, amma o iltifat benim kulağıma girmiyordu. Elhamdülillâh beni atmadılar. Kimbilir imtihan ediyordu belki de. Bir kere oldu bu. Tabii ki burada gizli haller var.

Şimdi **“Atarım!”** dedikleri zaman kimse yoktu, **“Aferin!”** dedikleri zaman herkes vardı. Buradaki hikmetleri onlar bilir. Onun için şu sözle, şu sözün arasındaki manaları bir düşün. Neler düşünüyor, neler oluyor? Onun için buralara çok dikkat ederdim. Küçük

bir hareket Cenâb-ı Hakk'ın yol vermesiyle yolun tıkanmasına vesile olur.

Bazı veliler der ki en büyük dersi köpekten aldım. Köpeğe, **“Git!”** dersin gider, **“Gel!”** dersin gelir ve hiç gücenmez. Onun için insan emre tabi olacak; git git, gel gel. Kapıdan kovsa bacadan gireceksin, bacadan kovsa kapıdan gireceksin. Yani o kapıdan ayrılmayacaksın.

“Okuduğun Sana Yeter!”:

Yeni intisap etmiştik, tahminen bir-iki haftalık idik. Efendi Hazretleri'nin huzur-u saâdetine girdik. Efendi Hazretleri; **“Yeter!”** buyurdular.

O girdiğimiz gün Pazar'dı, bir hafta sonra diğer Pazar günü tekrar girdik. Bu defasında dört kişi daha bizden evvel giriyordu. Yaşlı olmaları hasebiyle onları öne vermiştik ve biz en arkada kalmıştık. Efendi Hazretleri bize sıra gelince: **“Yeter!.. Yeter!..”** buyurdular.

Ve bizim hayat boyunca aldığımız emirler, hep böyle rumuzladır. Hiçbir zaman açık emir almış değiliz. Çözdün, hakikati buldun; çözemedin, gitti o.

Düşündük, acaba neyi emir veriyorlar? “Herhalde dersin haricinde okuduğum şeyler var, bunları men etseler gerek!” dedik. Amma kati emir olmadığı için şüpheden de kurtulamadık. Zaten kısa bir zaman sonra askere gittik.

Askerde aynı ders üzerinde dikkatle çalışıyorduk. Muhterem bir âlim vardı, birgün dedi ki:

“Kitapta yeni bir şey gördüm. Bir insan sabah namazının akabinde duâdan evvel on defa:

‘Sübhane'llâhi vel-hamdü lillâhi velâ ilâhe illâllahu vallahu ekber, velâ havle velâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyi'l-azîm.’

Derse, on günahı gidiyor on sevap veriliyor on derecesi artıyor.”

Bu sevabı duyunca biz tamaha kapıldık ve devam etmeye başladık.

O gece âlem-i mânâda bir deniz kenarına götürüldük. Yanımda tanımadığım birisi vardı. Orada küçük bir oda gördük. Ebu Bekir siddik -radiyallahu anh-Hazretlerimiz orada yatıyordu. Arkasında bir de levha vardı. O anda kalktı, kalktığı zaman sırtı da o levhaya geldi. Biz de kapıdayız. Karşı karşıya bulunmuş olduk.

O zaman buyurdular ki: **“Yeter, yeter, yeter!.. Okuduğun sana yeter!”**

Bu sözün mânâsı şu: **“Sana bir defa yeter dediler, sen anlamadın. İkinci defa yeter yeter dediler, sen yine anlamadın. Üçüncü defa biz emir veriyoruz: Yeter, yeter, yeter!.. Okuduğun sana yeter!..”**

Yani birisi hepsi, hepsi birisi olduğunu anlatmak istiyoruz.

Efendi Hazretleri o hepsinin sonuncusu idi ve son bakla idi.

Bu son baklayı Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sirruh-Hazretleri'miz şöyle anlatırlar:

“Geminin demir baklaları bulunur. En büyük bakla elmadır, o Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz’dir. Diğer baklalar altındır, zamanın Pir’leridir. En son bakla bakırdır, o da benim. Amma birisi derse ki: ‘Bu altın baklaların içinde bu bakır baklanın ne işi var?’ deyip sallarsa, o altın baklalar da sallanır. Daha çok sallarsa elmas bakla da sallanır.”

Efendi Hazretleri işte o baklaların sonuncusu idi. Bununla size anlatmış oluyoruz.

Profesöre muayene olan hasta bir insan, hastalığına göre ilâcını alır ve istimâle başlar. Daha tedavisi bitmeden profesöre kanaat etmeyip bir de asistana muayene olursa, kendi zannına göre o da ona bir ilâc verir. Fakat iki ilâcı kullanan bir hasta şifa bulayım derken daha çok hastalanır. Marazı daha da artar.

Mânevî tedavi de böyledir. Mânevî tabib tedavisine aldığı müridine ilâcını verip zikrullahla meşgul ettiriyor. İnkişafına kadar her şeyi kesiyor, bir ilâçla onu tedavi ediyor. Tedavisi bittikten sonra ise istediğini yapmakta serbest bırakıyor. Yoksa faydalıdır diye yapılan her şey hastalığı artırmaktan başka hiçbir işe yaramaz.

Hatta bazı zevât-ı kiram istidatlı müridlere o tedavi esnasında Kur’an-ı kerim dahi okutmamış, elinden çekip almıştır. Hastalığını iyileştirdikten sonra eline vermiş ve: **“Al oku!..”** demiş. Çünkü o âna kadar kalp hasta idi, okuduğundan bir şey anlamıyordu.

Bütün bocalamalar buradan geliyor. Kişi onu yapıyor, bunu yapıyor, sonra hiçbirisi de ele gelmiyor. Kıymetini bilmediği için icabında o nimeti de elinden kaçırıyor.

Bu bakımdan kalbi bir tek hedefe bağlamalı, diğeri sağa-sola oynatmamalı. Yolcu yolunda gerek!

Hakikatin Duyurulması:

Cenâb-ı Hakk’ın lütuf hidayeti ile hidayete eren, hakikati bulan bir insanın; hak ve hakikatten gâfil, ahiret yolculuğunu düşünmekten habersiz olanları ikaz edip uyandırmaya, kalpleri nurlandırmaya gayret etmesi lâzımdır.

Hidayet Hakk’tandır. Bütün kalpler O’nun kudret elindedir. Dilediğine hidayet eder. Kul kula hidayet veremez, ancak teşvik eder, hidayete vâsita olur. Nasibi olanlar hemen filizini verir, nasibine doğru gelir.

Şeyh Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz bu hususta buyurlar ki:

“Biz hakikati üç kelime ile arzederiz. Hakikati anlamayana kav çıkmayız. Yani ateş alma hassası varsa çıkarız. Ateş almazsa kav çıkmayız.”

Zamanın Kutb’ul-Âzam’ı:

Allah-u Teâlâ onlara öyle bir ikramda ve ihsanda

bulunmuş ki, hafsaların haricinde.

Bir defasında yatsı namazına gidiyordum. Önüme bir yer çıktı, tahminen yirmi beş-otuz santim bir betonu aşabilmek için sağ ayağımı atmış oldum. O anda bir de baktım ki, kabir gibi bir yerdim. Kabirden büyük değil, fakat bütün kâinat o kabirin içinde. Şöyle bir kıpırdadım, sıkı bir durum var ki zor kıpırdayabildim. Fakat bize görünen hâl kabir kadar. Zorla başımı yukarıya doğru çevirdim, üzerinde bir delik var. Deliğin üzerine baktım, Halil Fevzi -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri bulunuyor.

Zamanın Kutbu’l-âzam’ı, dünyanın mutasarrıfı olduğuna orada gözümüzle görmüş olduk. Zamanın kutbu demek, Hazret-i Allah’ın tasarrufunda kâinatı yürütüyor demektir. Bu bilinmiyor.

Allah-u Teâlâ’nın lütuf tecellisine o kadar mazhar olmuş ki, daha ilk intisabımızda, bize bütün sonraki işleri o anda haber veriyordu.

Takdir Edilen İşte Basiretin Bağlanması:

Efendi Hazretleri’nin başına gelen ibtilâya bakın ki bir oğlu, en sevdiği oğlunu vurdu. Hatta öyle ki: **“Ben onu öldürmeye gidiyorum!”** demiş. Vâlîde Hanım: **“Efendi! Mehmet sana: ‘Ahmed’i öldüreceğim! Onu öldürmeye gidiyorum!’ dedi de niçin mâni olmadın?”** dediğinde:

“Allah-u Teâlâ bir şeyi takdir ettiği zaman kişinin basiretini bağlar.” buyurmuş.

Ahmed ismindeki oğlu içlerinde en iyisi olanı imiş, babasının yolundaymış, ibadete çok düşkünmüş. Vâlîde Hanım derdi ki: **“Zikir yaparken hep dizleri yırtılırdı. ‘Oğlum bu niye yırtıldı?’ diye sorardım. ‘Anneciğim! Zikrullahta cezbeyle tutuluyorum, farkına varmadan yırtılıyor, bu hâle geliyorum!’ derdi.”**

ayırmasın.

Şu duâyı yapıyorum. **“Yâ Rabb’i! Senin meclisine oturan bütün ihvanı hesapsız geçiriver, hesaba çekme.”**

Çünkü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

“Ümmetinden yetmiş bin kişi hesapsız olarak cennete gireceklerdir. Onların kalpleri bir adamın kalbi üzerindedir.” (Buhârî, c. 8, 124; Müslim, İman 371-372)

“Yâ Rabb’i! O nura sonsuz ihsan ettiğini, ikram ettiğini bizlere de bahşediver. Muhtacız, aciziz, fakiriz, dilenciyiz. Ama sen Ganî’sin, Kadir-i mutlak’sın, bizi hesaba çekme de öylece geçiriver.” Amin!

Burası emanetullah, buradan içeri aldıklarına şükredin. Yorulduğum, üzülduğüm zaman “Rabb’im! Beni kabirde dinlendir!” derim.

Hakiki Dost:

En kıymetli ânım Hazret-i Allah ile olduğum andır. Çünkü benim dostum O’dur. Dost dediğin düşman olabilir, dost zannettiğin belki sana düşmandır. Amma O’nun dostluğu sonsuzdur, O hep dosttur. Şu halde ben dostumla olayım, düşmanım olamayım. Halkla konuştuğum zaman birçok lüzumlu ve lüzumsuz kelimeler geçiyor, amma O’nunla olduğum zaman hiç kötü geçmiyor, ânım hep dolu geçiyor. İbadet etmesem bile huzuru yeter.

Allah-u Teâlâ lütfu ile ihsan buyurursa, dost olarak O’nu seçmişim, O’nu dost bilmişim, O’nunla olmaya gayret ediyorum. O’nunla olduğum zaman hayattır, O’nsuz olduğum zaman ruhi bir vefattır.

Efendi Hazretleri’nin vefatından sonra iki mânâ zuhur etmişti.

Bir mânâ şöyle ki: Bir ekmeğin yarısı yenmiş yarısı kalmış. Bununla hâl-i lisanla şunu ifade etmek istiyorlardı:

“Oğlum, benim bu kadar daha ömrüm var, ama gıtmeyi arzu ediyorum.”

Ve gittiler.

Diğer mânâda ise: Büyük caminin doğu kapısından çıkıyoruz. Tahminen yedi-sekiz metre ötede Efendi Hazretleri bulunuyor. Ellerinde bir bohça vardı, içerisinde ne olduğunu bilmiyoruz.

Yaşlı olduğu için Efendi Hazretleri’ne zahmet vermesin diye düşünerek onu ellerinden aldık.

Meğer öyle ağırılmış öyle ağırılmış ki, o bohçayı nasıl taşıdıklarına hayret ettik.

Elimize aldığımızda, Efendi Hazretleri bize Haz-

Vâlîde Hanım Ahmed’i çok severmiş. Evlât hasretiyle yanarken bir gün: **“Efendi! Oğlum bir görsem!”** dermiş. Efendi Hazretleri: **“Kimseye demezsen sana Ahmed’i gösteririm!”** buyurmuş, o da demeyeceğine dâir söz vermiş. Bir sabah namazından sonra Ahmed eve gelmiş, babasının ve annesinin elini öpmüş, konuşmuşlar. Bir müddet oturduktan sonra babası: **“Hadî oğlum kalk git!”** buyurunca kalkıp gitmiş. Daha gider gitmez Vâlîde Hanım komşuya anlatıyor: **“Ben Ahmed’i gördüm!”** demiş, ondan sonra bir daha da görememiş.

Bunu Vâlîde Hanım anlatmıştı.

Gören Gözler:

“Ah siz Şeyh Halil Fevzi -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri’ni bir görseydiniz!”

Onlar da Şeyh Es’ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri için: **“Ah siz onları bir görseydiniz!”** derlerdi.

Şeyh Es’ad -kuddise sırruh- Efendi Hazretlerimiz de mübarek mürşidi Tahâ’l-Harîrî -kuddise sırruh- Hazretleri için aynı sözü söylemiş.

Bu yol Allah yoludur. Bu yolun kıymetini orada anlayacaksınız. Bütün bu zevât-ı kiram işte bu münevver yolu anlatmışlar, haber vermişler.

Kardeşler! Kıymetini bilin, yola sarılın, ihlâs, sadakât, mahviyetle yol alın. Ahkâm-ı ilâhi içerisinde, istikamet üzere yürüyün.

Allah’ım yolundan, rızâsından, istikametinden

ret-i Allah'ı bildiriyordu. **“Allah öyle bir Allah!”** buyurdularında kendilerinde bir cezbe hali belirdi. Tamamen cezbelendiler. **“Öyle bir Allah!.. Öyle bir Allah!..”** buyururken kendilerinden geçmişlerdi. Çok cezbeli bir halde idiler, âdeta elektrikli bir halde dönüyorlardı.

Bu hâl epey devam etti. Beraber bir noktaya kadar peşlerinden yürüdük, aman kaybetmeyelim derken birden kayboldular.

Efendi Hazretleri'nin ilk huzuruna gittiğimizde: **“Allah!”** dediler. Son giderken: **“Allah!”** dediler. Onlardan yalnız ve yalnız Hazret-i Allah'ı duyduk, başka bir ses duymadık. Hazret-i Allah'ın kendi muhabbeti ile doldurduğu, ihâta ettiği kimselelerden başka bir şey çıkmaz, çıkmasına da imkân yok. Öteki sesler boşluktan sızmıştır.

Efendi Hazretleri âhirete in-tikâl eder etmez, evde haliyle bir ağlama ko-ptu. Kendimize baktık, zerre kadar ağlama hissi olmadı. Orada bulunanlardan âdeta utandık. Yeni gitmişlerdi, birkaç dakika sonra Efendi Hazretleri aynen şöyle buyurdu: **“Sen de mi riyâkârlardan olmak istiyorsun?”** Ve sonra dışarı çıktığımızda o ağlama halini verdiler.

Her gün sabah namazından sonra Halil Fevzi -kuddise sirruh- Hazretleri'mizi ziyaret ederdik. Yirmi sene yaz-kış, yürüyerek gittik, geldik.

Daha evvelde arz ettiğimiz gibi:

Muhammed Es'ad Erbilî -kuddise sirruh- Hazretleri, Mektûbât adlı eserinin 98. Mektûb'unda, Halil Fevzi Efendi Hazretlerimiz'in büyüklüğünü ve ihtişamını şöyle ifade buyurmuşlardı:

“Cemâl-i Cânân'ı gören gözlerinin müşâhede-siyle tenvîr-i uyûn eyleyiz.”

Hazret-i Allah'ın cemâlini müşâhede ettiğinin ifadesidir. Hazret-i Allah'ın nuru onu ihâta etmiş ve kendisini kaybetmiş.

Bir mahlûk kendisini ifnâ edince, Var olanın varlığından başka hiçbir varlık kalmaz.

Nitekim Halil Fevzi -kuddise sirruh- Hazretlerimiz şöyle buyurmuşlardı:

“Ben, ben değilim ben. Bir varlığım var, ben-den içeri.”

Kadir Gecesinin Tecellisi:

İhvan kardeşler birgün toplanmışlar, Hendek'e teravihe gideceklermiş. Hafız Hilmi Hendek'teydi o zaman. Ramazan-ı şerif'in de tahmini on altıncı veya on yedinci gecesi idi.

Bize de teklif ettiler. **“Gidelim!”** dedik. Fakat aklımıza geldi, Efendi Hazretleri'ne soralım, müsaade buyurlarsa gidelim diye düşündük. Huzur-u saâdetlerine vardık.

“Efendim, müsaade eder-seniz Hendek'e kadar gidip geleceğiz?” dedik.

“Bu akşam?” buyurdular. İkinci bir şey de ilâve etmediler. Huzur-u saâdetlerinden ayrıldık ve düşündük, izini biz bu akşam için istemiştik.

Onların **“Bu akşam?”** demelerinde hikmet olabilir dedik.

Hemen arkadaşları bulduk. Bazı mazuriyetlerimiz olduğunu, gidemeyeceğimizi söyledik. Onlar gittiler. Biz ise o akşamın Kadir gecesi olduğu tahminini yürüttük ve bir şüphe üzerine, mümkün merbeste ibadetle meşgul olduk. **“Bu akşam?”**

buyurmaları belki bu mânâyı taşıyabilir dedik.

Sabah dükkâna Hafız Bayram geldi.

“Aa!..” dedi, **“Sizin ev bu akşam nur içinde parlıyordu.”** dedi.

O anda ne söylediğini bilmiyordu. Fakat o durum, şüphemizin gerçekten doğru olduğunu bildirmek için, Allah'ımızın bir lütfü oldu.

Ona mânâda o gizli sırrı âşikâr etmişler ve yine gizli kalması için o kadarını göstermişler.

“Bu akşam sizin ev nur içinde parlıyordu.” sözü ile, şüpheli olduğumuz nokta bize aydınlandı. O akşamın şüphe ettiğimiz Kadir gecesinin ta kendisi olduğuna karar verdik. Fakat ona bir şey demedik.

Efendi Hazretleri'nin **“Bu akşam?”** sözü ile şüpheye davet edilip tedbir almamız, Allah'ımızın bu sonsuz nimet ve lütfuna nâil olmamıza vesile oldu.

İşte biz Efendi Hazretleri'nden hep böyle rumuz alırdık. Hiç açık emir aldığımız vâki değildir.

Fakat rumuzlara çok dikkat ederdik. En ufak hareketlerine bile çok dikkat ederdik.

Çünkü dikkat edersek alırdık, etmezsek kaybederdik.

Bu durum, ihvanın ne kadar dikkatli olmasının lâzım geldiğini gösteren bir hâdisedir.

ÖMER ÖNGÜT -kuddise sırruh- HAZRETLERİ'NİN GÖNÜLLERE HİTAP EDEN NASİHATLARINDAN BAZILARI

Gerçek Terhis:

Gerçek hayat ölümden sonra başlayacak. Ölüm zindandan tahliye, askerlikten bir terhis gibidir.

Dünyanın çeşit çeşit bitmez tükenmez mihnet ve meşakkatleri, ibtilâ ve çileleri vardır.

Ölümlerle Cenâb-ı Hakk o kimseyi terhis etmiş, âlem-i berzahta tasavvurun fevkinde bir hayat hazırlamıştır.

Burada bir incelik var. Bu terhis herkes için geçerli değildir. Haşrı neşri burada bitirenlere mahsustur. Onlar her şeyi burada bitirirler. Te-karrüb etmiş, Hakk'a vâsıl olmuş bir kimseyi Hakk bir daha karşılaştırmı o işlerle?

Herhangi bir sual, herhangi bir azap bahis mevzuu olur mu artık? Çünkü hepsini bitirmiş de geçmiş oraya.

Ahret mekteplerini dünyada iken bitirmiş, nefsi tortularından ayıklanmış, sâfileşmiş.

Özleşince nur ortaya çıkmış. Nura sual olur mu?

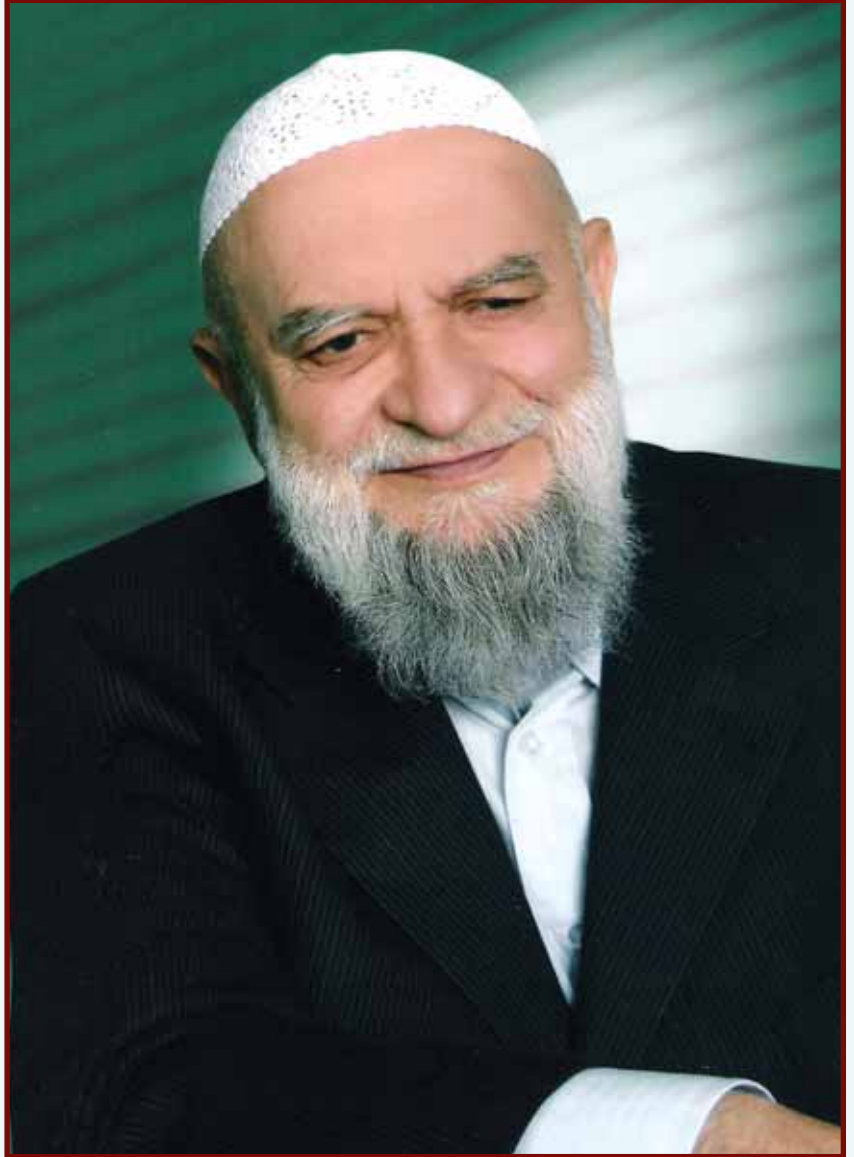
O tortularını dünyada döktü, diğerleri ahirette dökülecek. Çünkü nefis olduğu gibi duruyor. Bu sefer orada haşır-neşir başlayacak. Yanacak, eriyecek, tortularını orada dökülecek.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Bir mümin üzerinde herhangi bir günah olmaksızın Allah'a kavuşuncaya kadar gerek nefsinde, gerek çocuğunda, gerekse malında ibtilâ kendisinden ayrılmaz.” (Tirmizi)

Ölüm mahlûkunu Hâlik'ına kavuşturan en güzel bir vasıttır. İnsanın irkilmemesi, çekinmemesi, korkmaması lâzımdır.

Sen sevdiğine gidiyorsun, Hâlik'ına kavuşuyorsun. Bıraktığın ne, nereye gidiyorsun? Bir düşünsene! Kümeden kurtulup saraya gideceksin. Niye irkiliyorsun?

Kavuşmaya Vesile:

Allah'ım hamdımızı teksir, kalbimizi taltif etsin. Âkıbetimizi hayırlı etsin. Gerçekten bu duâ ağız duâsı gibi geliyor. Fakat içten yapılırsa “Ey âlemlerin Rabb'! Bütün iyilikler sendendir. Bütün kötülükler bizdendir. Bu iyiliklerden ötürü sana sonsuz şükürler olsun. Ey âlemlerin Rabb'! Benim kalbimi temizle. Rızâna mucip iş ve harekette bulundur ve dolayısıyla bu yüzden de ölümümü kolaylaştır.”

Nasıl kolaylaşır?

Zât'ına yakın yaparsa, ölümü de sevdirse hazırlığını yaparsın. Ölümle beraber Zât'ına kavuşmaya vesile olur. Çünkü fakir çok evvel şöyle demişti; "Ölüm ne güzeldir. Mahlûkunu Halik'ına kavuşturan bir vasıta"dır." Onun için ölüm iyi bir şeydir. Allah'ım çektığı kullardan etsin.

Yap da Geç, Amma Kırıp Geçme!

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Dünyada garip, yahut yolcu gibi ol, nefsin ehl-i kuburdan (kabirde imiş gibi) say!" (Tirmizî)

Ahret çantan daima hazır bulunsun, ne zaman davet edeceği belli değil. Kabir hali ile yaşa. Çünkü bugün üstte yarın alttayız. Eğer insan bakarsa bu Hadis-i şerif ona yeter.

Cenâb-ı Hakk hayatı bize sevdirmiş. Çok zaman kabir haliyle hallenirim. Çünkü orası senin evin, burası ise misafirhane. Evine göçeceğin zaman evine yerleş. Kabir korkulur bir şey değil. Bir gün baktım, tıpkı floresanlar gibi nurlar var; gece nuru ayrı, gündüz nuru ayrı. Kabir, kabir değil. Bir gün baktım içinde karyolası olan geniş bir oda.

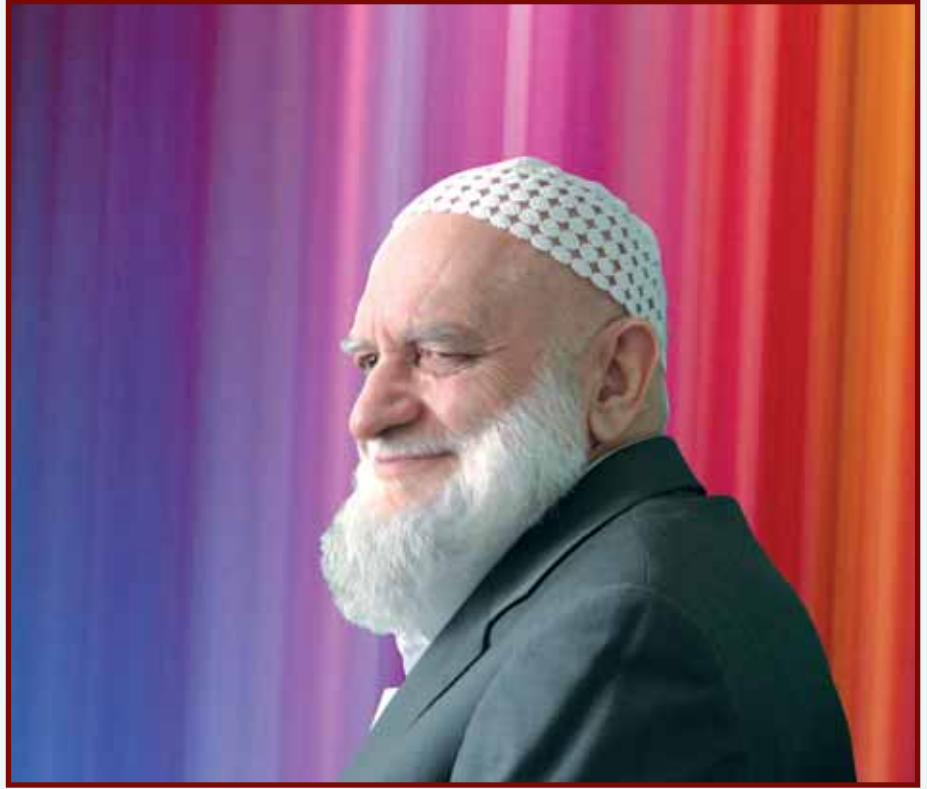
Yap da geç, ama kırıp geçme. Yani yap da geç, herkesin gönlünü al. Dikkat ederseniz buraya fakir gelir, zengin gelir, makam sahibi gelir. Hepsine bir muamele yapıyoruz. Niçin? Yap da geç, amma kırma! Fakir der ki; **"Bir gönül kırma, dünyaya bedel."** Yarın kabirdesin. Yarın pişman olacağına bugünden tedbirini al.

Her an için hazırlıklı olmamız lâzım. Fakat nefis meşru olsun gayr-i meşru olsun daima dünya işleriyle meşgul. Bunlar hepimizin nefsinin meşgul olduğu şeylerdir. Bütün meşguliyetlerimizi yarıda bırakıp bir gün gideceğimizi hiç de hesaba katmıyoruz.

Tedbir ve Takdir:

Bir temsil getirelim: Bir komşunuz var, kendi evi var, bu evini yıkıyor. "Niye yıkıyorsun?" demeye hak-

kın var mı? Bu mülk de O'nun, yıkmaya başlayacak haberiniz olsun. Amma "Niye yıkıyorsun?" deme. Mülk O'nun. Amma Ahmet'in mülkünü Mehmet'le yıkacak, Mehmet'in mülkünü Ahmet'le yıkacak. Bu yıkım gidecek. Önümüzde öyle dalgalar var ki, hafsalanın alamayacağı kadar büyük.

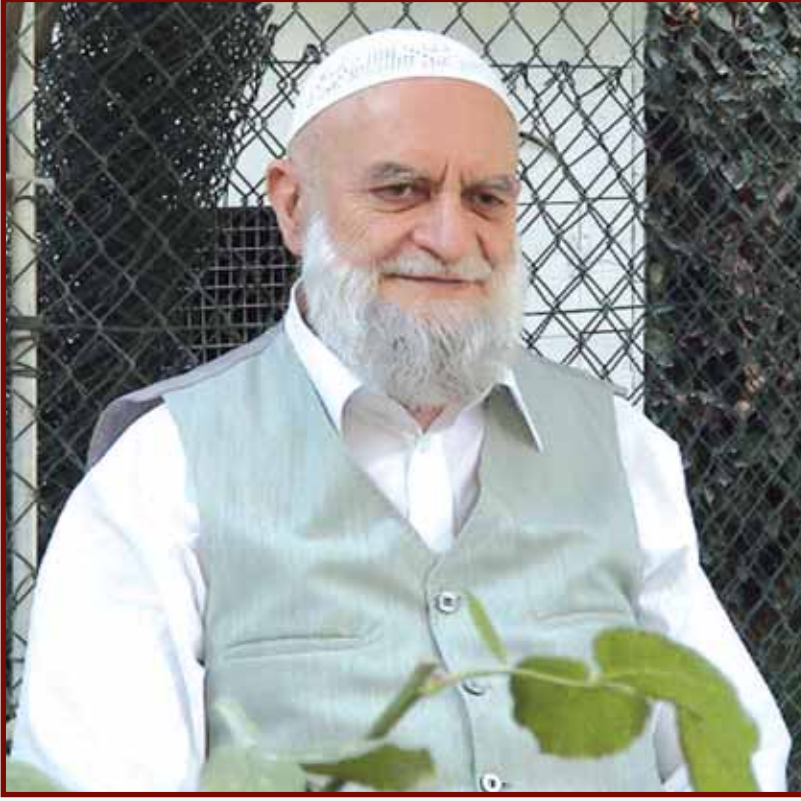
Bir insan Sahib'i ile olursa, Sahib'i ne yaparsa onu seyreder. Çünkü köledir, Sâhib'inin işine karışmaya sahib-i salâhiyet değildir. Mülk de Sahib'inin. İster yapar, ister yıkar. Ev sahibi evini yıkıyor bana ne! Ev benim değil! Bunu dedin mi kurtulursun. Ben O'nun kölesiyim, O benim efendim. İster yapar ister yıkar.

Şu halde insan önümüzde çıkacak büyük hadiseleri seyredecek. "Niye oldu, neden oldu?" demeyecek.

Allah-u Teâlâ insana akıl vermiştir, irade vermiştir, mesuliyeti yüklemiştir. İnsan kendisine düşen kendi tedbirini alacak, fakat Hâlik'in işine hiç karışmayacak. Çünkü yıkacağını beyan buyuruyor. Artık yıkıma doğru gidiyor dünya. Fakir yedi-sekiz sene evvel sohbetlerde bu günleri arzettik. Mülkünü doldurduğu gibi boşaltacak.

Binaenaleyh şimdi size düşen; size âit olan tedbirleri alacaksınız, takdire karışmayacaksınız, yıkımın içine girmeyeceksiniz, Hazret-i Allah'ın lütuf kalesi içine sığınacaksınız ve hükmü O'ndan bekleyeceksiniz. Telâşa ve teşvişe düşmeyin.

Yani dünyanın sonundayız. İnsana lâzım gelen Hazret-i Allah ile olmak, devirlerin içine girmemek. Yani oraya yaklaştık. Şimdi bize lâzım gelen, iman ile

Hazret-i Allah'a âşık olan ise Hazret-i Allah'a kaçar. Bayezid-i Bes-tâmî -kuddise sırruh- Hazretleri buyururlar ki:

“Veliler Allah-u Teâlâ'nın gelinleridir.”

Buradaki veliden murad, O'nun sevip çektikleri mânâsındadır. O gelinler ona kaçar. O'na kaçan gelin, dünyanın arâyiş-i kâzibesinden kurtulmuştur.

Dünyadan ve dünyanın her şeyinden, malından, çoluk-çocuğundan, âilesinden, vesairenden, hiçbir diken kalmazsa onun gelinidir. O'nun gelini olan hiçbir dikene takılmayan, O'na varan, O'na varmak isteyen ve dünyayı hiç görendir. Lâf işi değildir.

Öyle Bir Sermaye ki!

Cenâb-ı Erhamerrahimîn Hazretlerimiz'den; yazacak kalemleri olup silcek silgileri olmayan o muhteşem Zevât-ı kirâm'ın muhabbetiyle kalplerimizi diriltmesini, gönül bahçemizi o muhabbetle neşv-ü nemâ eylemesini

göçmek için ve evlâd-ü iyâli göçtürmek için tedbir almak.

Hadiseleri dışarıdan seyret, hadiselerin içine girme. Girersen hadiseler seni boğar.

O'ndan başka bir mevcut yok. Ne yer ne gök var, ne insan var, hiçbir şey yok! O var amma, perdeler onu örtüyor. Çok açık konuşuyorum, O var.

Yani O'nu içeride görenler bilir ki her şeyin içinde O var. Çünkü O'ndan başka vücut yok, mevcut yok. Yalnız O var. Görünen ne ki varsa O'nun vücut nurunun zerrelere zühur mahallidir.

Ama bu çok güzel bir ilim.

Çok tatlı bir ilim. Neden tatlı? Hazret-i Allah ile halleniyorsun, Ahmet, Mehmet ile işin yok. Varlıkla işin yok. Senin işin Yaratan'ın ile, Hazret-i Allah ile oluyor. Yaratan'ın ile olursan yemin ederim ölüm diye bir şey yok.

Dünyada Hazret-i Allah ile olana ölüm yok.

Aşk-ı Hakiki:

Bir kız yabancı bir erkeğe âşık olur, annesini babasını bırakır, aslını neslini bilmediği halde onun yanına gider.

niyaz eyleriz.

O bizim Mevlâmız, o bizim en güzel yardımcımız, o bizim Mahub'umuz! Her iyilik O'ndan, her güzellik O'ndan, her lütuf O'ndan...

O ki; Sevgili Peygamberlerini, onların kesildiği zamandan itibaren de birbirinin peşi sıra peygamber vekili olan velilerini göndermiş, kendisine varan yolu göstermiş, hiçbir asırda kullarını inâyet-i ilâhî'den umutsuz bırakmamıştır.

Zâhirî ilimlerin öğrenilmesi için yeryüzünden âlimleri eksik etmediği gibi, bâtinî ilimleri öğretmek için Hakikat ehlini de eksik etmemiştir.

“Yarattıklarımızdan öyle bir topluluk da vardır ki, onlar Hakk'a iletirler ve hak ile hüküm verirler.” (A'râf: 181)

Âyet-i kerime'sinde buyurulduğu üzere Allah-u Teâlâ'nın vazife için ileriye sürdüğü kimseler bunlardır; Hakk'ı tebliğ eden ve halkı Hakk'a çağırانlar da yine bunlardır.

Onlar Resulullah Aleyhisselâm'ın nurunu taşıyanlar ve Allah-u Teâlâ'nın Kudsî ruh ile desteklediği kimselerdir.

Onların kalbinde yalnız Hazret-i Allah olduğu için, Hazret-i Allah ile Hazret-i Allah'a götürürler.

Nübüvvetin üstünde hiçbir rütbe olmayacağına göre, bu rütbeye vâris olmaktan büyük şeref tasavvur edilemez.

O'nun dostlarını sevmek ve onların sevgisini kazanmak büyük bir nimet, dünya ve âhîret sermayesi-

dir. Onlara Allah için gönülden bağlı olanlar, âhirette de onlarla beraberdirler. Onların gönüllerine girenler onlara ilhak olurlar.

Şeyh Muhammed Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz:

“Sâdât-ı kiram ve Pirân-ı izam Efendilerimiz hakkında besleyebildiğim cüz’i bir muhabbetten başka bir sermayem yoktur.” buyurmuşlardır. (31. Mektup)

O böyle buyursa bize ne düşer?

Yusuf Aleyhisselâm bir peygamber olduğu halde:

“Ey göklerin ve yerin yaratıcısı! Dünyada da âhirette de benim yârim ve yardımcım sensin. Müslüman olarak canımı al ve beni sâlihler zümresine kat!” (Yusuf: 101)

Diye duâ ettiğini Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’sinde haber veriyor.

O, bu dilek ile âhirete intikâl etmiştir. Gerçekten Allah’a gönülden can atacakları arzu ve gaye işte bu sonudur.

O sâlihler zümresine yakın olan feyz ve berekete nâil olur.

Duâlarında Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz’in:

“Ey Allah’ım! Bana kendi sevgini, seni sevenlerin sevgisini ve beni sana yaklaştıracak olanların sevgisini nasip eyle!” (Tirmizî)

Buyurmaları, bu sevginin çok mühim olduğunu ifade etmektedir.

Biz de sevdiğimizi iddiâ ediyoruz. Rabb’imizden bu muhabbetimizi samimi kılmasını istirham ederiz. Bizi bu muhabbetle yaşatsın, bu muhabbetle emanetini bizden alsın! Bu muhabbetle kabirde de, mahşerde de, cennetlerde de onlarla haşır-neşir eylesin. Onlar ne güzel arkadaş, ne güzel dostturlar!

Allah’ımız bizi o altın halkanın dâiresinden, kıyâmete kadar devam edecek olan kaynaktan mahrum etmesin!

Cümlemizi bu tâifenin neşesine ve neşvesine ederek yaşamaya muvaffak kılın! Âmin!

Gönül sultanlarımızın hususiyetle Hâtem sultanımızın muhabbetiyle bizi ihyâ eden Rabb’imize sonsuz şükranlarımızı arz ederiz.

Öğüt ve Uyarılar:

Filân zât çok kıymetli deniliyor. O büyüklük o zâta âit değil, Zât-ı kibriyâ’ya âittir. Hazret-i Allah bir kulda ne kadar tecelli ederse, o zât o kadar büyüktür.

Hareket ve davranışlarımızda aşağıdaki hususlara dikkat etmemiz gereklidir:

1. Himmet-i veçhillâh: Yapacağımız bir işe baka-

cağız. Hazret-i Allah’ın rızası var mı? Varsa gir, yoksa girme.

2. Şevk-i billâh: Kalp daima yoklanacak. Benim muhabbetim nerede? Mâsivâda ise istiğfar edilecek. Muhabbetullah’ta ise şükredilecek.

3. Firâr-ı ilâllah: Hazret-i Allah’a doğru koşmak. Başına gelen her şeyde Allah’a sığınır. Kimseye istinad etmez.

Hazret-i Allah bu durumda olan kullara bilmediğini öğretir. Bütün gaye rızâ-i Bâri’ye nâil olabilmekte.

Allah-u Teâlâ’nın; nurunun, rahmetinin, bereketinin indiği kimse uğurludur. Lütuf, rahmet ve bereketini indirmedikleri kimse uğursuzdur. Onun işinde nurluluk olur, onun işinde bereket olmaz.

Bu demektir ki, birisini Allah-u Teâlâ nurlandırıp bereketini indiriyor, birisini nurlandırmıyor bereket vermiyor. Her şeyi güzel amma rahmeti, bereketi yok; kısırdır, faydası gelmez. Kendisine de beşeriyete de. Bunu unutma!

Bugün Hazret-i Allah'a sığınma günüdür. Yarın ne olacağını bilmiyoruz. Çünkü o sığınmakla, dilerse halkın telâşlandığı zaman seni kurtarır. İsyân cezasız kalmaz.

İnsan helâl lokma için çalışacak. “Şunu yapayım, bunu yapacağım!” Hayır. O gün değil. Helâl lokma için çalışacak, çoluk çocuğunu barındıracak, takdir ne ise olacak. Hazret-i Allah'a yönelmiş olacak. Yani dünyaya verecek akıntıyı. Hazret-i Allah'a yönelmek ve sığınmakla olacak.

İnsan buğdayı kurutuyor, öğütüyor, un oluyor. Ama yarın ki toprak bizi un yapacak. Ne ektiyse onu biçeceğiz.

Akıllı odur ki gideceği yer için hazırlık yapar. Akılsız odur ki, çalışır, çalışır, düşmanına bırakır.

Allah'ım cümlemize ahiret-i ebediyeyi ihsan ve ikram buyursun. Zaten hayat, hakikat hayatıdır. Hakikat hayatı demek ebedî hayattır. Fakat Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri kime o lütfu bahşederse ona

rızasına mucip iş ve hareket işletir, kendisinden gayri olan işleri uzaklaştırır ve onu kendisiyle hemhal ettiği zaman O'nun muhabbeti ile gider, O'na varır.

“Ey Allah'ım! Beni bağışla, bana acı, en yüce dosta kavuştur.” (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1665)

Allah'ım bize acısın, bize rahmet ve merhamet etsin. Âkıbetimizi hayırlı etsin. Âkıbet deyince, fakir dünyayı hayal gibi görür. Niçin? Yarın yaşayacağımı bilmiyorum ki. Şu halde bir günlük ömrüm var ve o da Sahib'im yaşatırsa. Bu bakımdan hayal. Ne ki varsa seri'üz-zeval. Mühim olan O'nunla olmak, O'nunla ölmek. Allah'ım öldürdüğü kullardan etsin.

Bir yakını şöyle anlatıyor:

“Bir defasında Efendi Hazretleri ile beraber Bursa'ya yolculuğumuz oldu, Emir Sultan -kuddise sırruh- Hazretlerini ziyaret ettik. Ziyaret esnasında Efendi Hazretlerimiz'e: **“Hoş geldin torunum!”** diye hitap etmiş. Bunu bize naklettikten sonra: **“O benim dedem!”** buyurdu. Sonra Fatma Nine'nin kabrine gittik. Efendi Hazretleri selâm verdi, selâmını almış. **“Bu da benim ablam!”** buyurdu.”

“Gönül sevdiğini hakikaten arıyor ve görmek istiyor. Tasavvur buyurun ki Hazret-i Allah bu muhabbeti yerleştirirse ahirette ne kadar aranacak!”

“Yeni bir ihvanın edebe mugayir birçok hareketleri olur da hoş görür. Çünkü edep elbisesini giymemiş, bilmeyerek yapıyor. Fakat eskilerin bilerek yaptıkları hatalar affolunmuyor, onlar kayıda geçiyor.

Evet, mânevî yolda çok merhamet, çok müsamaha vardır. Fakat o nispette de hâli bir disiplin mevcuttur.”

Rize'den A.Özkurt kardeşimiz anlattı. İlk intisap ettiği günlerde rüyâsında Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri ile mülâkî olmuş. **“Yâ seyyid! Ben Ömer Efendi'ye intisab ettim.”** demiş. Hazret: **“Çok iyi yapmışsın. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz. O zât-ı muhterem hepimize bedeldir.”** buyurmuş, bu kardeşimiz 2010 yılında Hacc'da vefat ettiler.

“Her zaman söyleriz, sakın siz keramet ehli olmayım demeyin. Çünkü birçok kimseler bu vâdide soyulmuştur. Bu yoldaki keramet istikamettir.

Biz Hazret-i Allah'a sığınacağız, âcizliğimizi itiraf edeceğiz, O'nun lütuf tecellisine bakacağız. Hiçbir za-

man kast-ı mahsusa olmayacak. O dilerse lütfu ile tecellî eder ve bize yardım eder.”

“Şöyle niyazım var: ‘Yâ Rabb’i! Hiçbir kardeşimi açıklıkla imtihan etme, fakir etme! Allah’ım! Bize suâl etme!’ Fakirlik çok iyidir, çok zordur. ‘Rabb’im bize yetecek kadar ver, biz fazla bir şey istemiyoruz. Zât’ından başkasına da bizi muhtaç etme, rızâ yolunda da çalıştır.’”

“Sizinle her zaman olmam mümkün değil, amma kitaplar sizinle oldukça sizinle beraberim.”

“Bir kitabı bir kimse okuyorsa, ona muhabbeti vardır. Ona muhabbet eden yazarına muhabbet eder, yazarına muhabbet eden yazdırana muhabbet eder, hiç farkına varmaz. Yazdırana muhabbet etti mi, O’nunla irtibatı kurar.”

“Halbuki bizim yolumuz herkesi hoş kendini boş bilmek, mahviyet ve ihlâs üzerine kurulmuş. Bu yol Allah yolu, senin yolun değil. Herkesi hoş gör, herkese değer ver, yalnız nefesine değer verme. Ben Rabb’imden dilerim: ‘Allah’ım! Onu sana havale ediyorum, sana sığınyorum onun şerrinden.’ derim, amma onu beğenmiyorum.

Ey nefes! Yuları taktın götürüyorsun, beni nereye götürüyorsun? Bu büyük bir ihtardır, ikazdır, kendine gel ve kendini kurtar, dolayısıyla beşeriyeti de kurtarmaya çalış. Çünkü ihlâslı insanın sözü beşeriyete fayda verir, ihlâslı olmayanın beşeriyete faydası olmaz.”

“Bir kardeşimiz geçen gün bana mühim bir sual sordu. ‘Sizden sonra rüyâ ile hareket edelim mi?’ dedi. ‘Hayır!’ dedik. Çünkü bilmediğiniz bir yerde şeytan sızar, sizi hoplatır. Rahmânî gibi fevkalâde görünür, fakat çok âlim, âniden sizi kuyuya düşürür. Onun için bizden sonra rüyâ ile hareket etmeyeceksiniz. Rüyâyı diledikleri kadar bize vermişler. Amma tabirini yaparız amma yapmayız. Amma Rahmânî amma şeytânî. Biz onu hep düz tutarız, hiçbir şeyi halka sızdırmamaya çalışırız. Amma lüzumlu olan yerlerin tamirine tabbiki-ne çalışırız. Fakat bizden sonra rüyâ ile hareket etmeyeceksiniz, yanılırsınız. Şeytan girer yanılırsınız, onu siz çözemezsiniz.

Bunlar gizli tutulmalıdır. Çünkü az evvel dedik ya, Rahmânî rüyânın içine şeytan rahat sızabilir. Binaenaleyh her şey ifşâ edilmez. Yalnız çok tedbirli ve dikkat-

li olmak lâzımdır. Biz âniden hiçbir şeye karar vermez, ortalığı bulandırmayız. Ben rüyâyâ tabî değilim. Faydalı olanı alırım, faydasız olanı atarım. Onun için bizden sonra rüyâ ile amel etmeyin. Siz şerle hayrı çözemezsiniz.

İçinde faydalı şeyler var, parçalayıcı şeyler var.”

“Bilhassa bizden sonra rüyâ ile sakın hareket etmeyin. İbrahim Aleyhisselâm bile rüyâ gördü de ‘Rahmânî mi şeytânî mi?’ diye tereddüt etti,

O rüyânın bir noktasını tetkik ettim. Anladım ki şeytanın rolü var. Mânen soruyorum: ‘Peki buradaki gayesi ne idi?’ dedim. ‘Ortalığı karıştırmak, ihvanı birbirine düşürmekti gayesi.’ Onun için sakın rüyâyâ itibar etmeyin! Bizden sonra rüyâyâ itibar ederseniz şeytana tâbi olursunuz.

Ve bu size ölmeden evvel güzel bir ders oldu. Çünkü bizden sonra bunu sizin çözmeniz çok güçtür. Evet Rahmânî de olur, fakat bu arada bir şeytânî olur, seni hoplatır.

Rüyâyâ iltifat etmeyin. Bize Resulullah Aleyhisselâm’dan kalma Hazret-i Kur’an var, Hadis-i şerif var, bizden de kalma kitaplar var. Size yetmez mi bu? Bunu kardeşlere aynen söyleyiver.

Onun için demek istiyorum ki, ben hayatta olmayım olmayayım, bunu defalarca söyledim. Bu yolun Hazret-i Allah’a ve Resulullah’a âit olduğunu bilin.”

ŞERAFEDDİN DAĞISTÂNÎ HAZRETLERİ -Kuddise Sirruh-

Tarikât-ı Nakşibendiye meşayihından olan Şeyh Şerafeddin Dağıstânî -kuddise sirruh- Hazretleri 1876 milâdi yılında Dağıstan'da dünyaya gelmiş olup, Rus mezâlîmi sebebiyle kalabalık bir toplulukla Türkiye'ye göç ederek Yalova'nın Güney köyüne yerleşmiş, 1936 yılında vefat ederek aynı yerde toprağa verilmiştir.

Pamukova'da mukim bulunan ve Hacı Fatma Nine ismiyle maruf, çevre halkı tarafından çok sevildiğinden ziyaretçilerinin çokluğu ile bilinen, bu hanımın anlattığına göre Şeyh Şerafeddin -kuddise sirruh- Hazretleri 1927'li yıllarda bir mübarek gecede yakınlarıyla toplanmışlar. **"Bu gece çok ulu bir zât dünyaya teşrif etti. Biz onu görmeyiz amma kızım Fâtıma görecek."** buyurmuş ve o sabah bir kaç tane kurban kesmiş, bütün ulu ağaçların sevinç gözyaşı dökerek secdeye kapandıklarını haber vermiştir.

Fatma Nine, O ulu zât'ın Pazartesi günü dünyaya geldiklerini ifade etmişlerdir.

Ve nihayet elli beş sene sonra 1982 Haziran'ında Şeyh Şerafeddin -kuddise sirruh- Hazretleri Hacı Fatma Nine'ye bir gece mânen: **"Kızım sana bahsettığım zât üç gün sonra ziyaretine gelecek."** buyurmuş. Nitekim üç gün sonra bu görüşme gerçekleşmiştir.

Daha önce hiç görüşmemiş oldukları halde, Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri beraber gidecekleri İzzettin Efendi'ye:

"Bizi Fatma Nine'ye götür, o kadına uğramamız lâzım." buyurarak, yola çıkarlar.

Berberce Pamukova'ya giderler ve Fatma nine'nin evinin önüne gelirler.

"Siz ondan müsaade alın!" buyururlar ve kardeşimiz kapıyı çalarlar, müsait olup olmadıklarını sorarlar ve; **"Fatma Nine Ömer Efendi geldi! Sizi görmek istiyor"** dediklerinde, Fatma Nine heyecanlanır ve telâşa kapılır. Ömer Efendi içeriye doğru giderken:

"Sizi bekliyordum, çünkü şeyhim akşam haber verdi. Sabahtan geldiler, duvarların her tarafına âyetler astılar, yerlere yeşil halılar döşediler, kapıya da âyetler astılar." diyerek, Ömer Efendi içeri girer girmez, ayaklarına kapanmak isterler fakat Ömer Efendi müsaade etmezler.

Şeyh Şerafeddin Dağıstânî
-kuddise sirruh- Hazretleri

Fatma Nine; **"Şeyhim, o sana gelecek!"** dediği zaman **"Yok gelmez, bu garibana gelmez"** dediğini arz ettikten sonra, Ömer Efendi'ye **"Ya Seyyid! Akşam namazını Medine'de, yatsı ve sabah namazlarını Mekke'de kara donlu Beytullah'ta kılarırsın, bu garibana gelmezsin."** diyerek, **"Bu garibi nereden buldun?"** diye sorarlar. Ömer Efendi; **"Allah buluşturdu"** diyerek cevap verirler.

Bu ilk görüşmede nice ince sırlar, nice hikmetler açılmış ve Şerafeddin -kuddise sirruh- Hazretleri'nin **"Kızım onu sen göreceksin!"** kerametleri böylece zuhur etmiştir. Fatma Nine; **"Şeyhim bana göreceksin dedi ama nereden bileyim elli beş sene sonra göreceğimi"** buyururlar.

Akabinde birkaç defa daha görüşmeleri gerçekleşir.

Fatma Nine'nin Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri için söyledikleri bazı beyanlarını önemine binaen arz ediyoruz:

Pamukova'da Fatma Nine'yi ziyarete giden bir kardeşimize, Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri hakkında söyledikleri:

"O öyle büyük öyle büyük ki, şu an kınındaki kılıç gibi nuru tam açılmıyor. Vefatı ile kınından çıkan kılıç gibi olacak, insanlar ihvanı olabilmek için birbirini ezecek, amma geçtil!"

"Siz Ömer Efendi'yi nereden buldunuz?" diye sordu.

"Allah buldurdu Nine!" dedik.

"Onun doğduğu gece benim şeyhim: 'Bu gece zikirler yapılınsın, kurbanlar kesilsin, büyük bir evliyâ dünyaya geldi.' diye haber verdi. 'Kızım Fâtıma! Sen onu kırk yaşında Mekke'de göreceksin, bir kez de evine ziyarete gelecek.' dedi. Ben sevinçten ateşteki yumurtaları elim ile karıştırmışım. Şeyhime söylemişler. 'Onun içindeki Allah ateşinden dışı yanmaz!' buyurmuş."

O öyle büyük bir evliyâ ki kıyamet gününde torbalarından hep gül çıkacak, diğerlerinden sadece kelleler çıkacak. Çünkü gönülleri fethedemediler, kelle topladılar. Kırk sene sonra Hacc'a gittim, Kâbe'de insanların arasında tek tek onu aradım, fakat bulamadım. Siz Tuna kuşunu bilir misiniz? O

çok büyük ve beyaz bir kuştur. Onun üzerinde gökten indi, ayaklarına kapandım. Hazret-i Allah onu size insan sıfatında gösteriyor, gerçekte ise sırf nur. Eğer Allah size açıverse tereyağın ateşte eridiği gibi erirsiniz.” buyurdu.

“Efendiniz nasıl?” diye bir ziyaretimizde sordu. **“Epeydir haber alamadık Nine!”** dedik.

“Ben akşam gittim, baktım uyuyor, amma hasta, üzeri de açılmış, yorganını üzerine çektim kaçtım!” karşılığını verdi.

Bir defasında: **“Onu rüyânda görüyor musun?”** diye sordu.

“Nine akşam bekledik bekledik, bir türlü gelmedi.” dediğimde şu sözü söyledi:

“Tabii ki gelmez! Akşam o Tur dağının ardında kırk tane evliyâ ile uğraşıyordu. Rüyânıza gelmediği zaman onun işi olduğunu anlayan!”

Zât-ı âli'lerine:

– Fatma Nine kardeşlere demiş ki:

“Sizin Efendiniz vefatından üç gün sonra en büyük kerametini gösterecek, o zaman nasıl dayanacaksınız?”

Bu sözü kendilerine arz edilince:

– **“Benim göstereceğim beni Yaratan'dır!”** buyurmuşlardı.

Hacı Fatma Nine'ye vefatından önce oğlu: **“Hacı Anne! Belki ben senden önce ölürüm. Eğer sen benden önce ölürsen, seni Pınarbaşı'na mı Arabayatağı'na mı gömelim?”** diye soruyor. Hacı Fatma Nine cevaben:

“Oğlum! Siz beni Yıldırım'la onların arasına gömün. Çünkü ben oradan baktığım zaman Düzc'e'de Hazret'i, Murad Hüdâvendigâr'ı ve Emir Bu-hârî Hazretleri'ni seyredirim.” karşılığını veriyor.

Vefatından on beş gün kadar önce oğluna diyor ki:

“Oğlum! Ben biraz evvel gördüm. Hazret Düzc'e'de ellerini açmış duâ ediyordu. Ben vefat ettiğim zaman o Kâbe'de olacak, görüşemeyeceğiz. Yalnız, döndükten sonra benim kabrimi ziyaret edecek. Onun gönlü aslında Kâbe'de kalmak ister, fakat o ihvanını, ihvanı onu bırakmayacak, dönecek.

Hazret'e ve ihvanına ben hakkımı helâl ediyorum, onlar da bana haklarını helâl etsinler.”

Manisa'dan Kadir Efendi'nin anlattıkları:

“Eşimle beraber Hacı Fatma Nine'yi ziyaret etmiştik, bize şu sözleri söylediler:

“Siz Efendi'nizi bir bilseniz! O aslen nurdur, siz onun cesedini görüyorsunuz. Asıl suretinde görseniz hepiniz yanar kül olursunuz. O Anka kuşuna biner, sabah namazını Medine-i münevve-

Şerafeddin
Dağistânî
-kuddise
sırruh-
Hazretleri'nin
Türbesi (Üstte)
Güneyköyü-
Yalova

Fatma
Nine'nin
Kabri
(yanda)
Bursa.

re'de yatsı namazını ise Kâbe-i muazzama'da muntazaman hergün kılar.”

“Efendi Hazretlerimiz'le Kâbe-i muazzama'dayız. Tavafımız bitti, zât-ı âlîleri koluma girdi. 'Kadir efendi! Allahu âlem Fatma Nine göçtü.' buyurdular. **Döndüğümüzde öğrendik ki gerçekten de göçmüş.”**

11 Temmuz 1982 Pazar günü Fatma Nine'yi ziyarete giden birkaç kardeşimize beyanları:

“Onun kıymetini bilin. Çok kıymetli zâttır. Sıkı tutun onu. Çok yüksek bir zâttır. Siz onun karşısına nasıl duruyorsunuz?”

O Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in, akşam namazını orada kılar, Peygamber'imizin huzurunda. Yatsıyı kara donlu Beytullah'ta kılar. Sabah namazını Mekke'de Halil İbrahim Peygamber'in mescidinde kılar. Haydi bakalım Kaf dağının ardına... Yirmi, yirmi beş kişi toplar, oraya gider. Bir bakarsın burada.

Sultan Süleyman'ın âilesi Belkıs'ın nişanını götürün bu, ilk âdemlerdendir, Şerafeddin Şeyh'im bunu söyledi. Sen göreceksin dedi. Burada dayanamadım onun cemâline... Dayanamadım, gönül dayanamadı...”

PEYGAMBER MÜJDESİNE MAZHAR OLAN VELİ

"Bayraklılar Ashâbı" ve Başlarındaki Zâtın Vasıfları:

Nuaym bin Hammad'ın Ka'b -radiyallahu anh-den rivayet ettiği bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Mehdi'nin çıkış alâmetlerinden bir tanesi de batıdan, başlarında Kinde kabilesi'nden ayağı sakat bir adamın bulunduğu Bayraklılar'ın çıkmasıdır." (Suyûtî, Kitabu'l-Arfi'l-Verdi fî Ahbârî'l-Mehdî; Cârullah, no: 1494, s. 99. Bl. 7, Hadis no: 13)

Aslında görebilen için bu Hadis-i şerif'te her şey çok âyân bir şekilde belli edilmişti. Mühim olan, geleceği haber verilen bu zâtı bu Hadis-i şerif'te görebilmektir. Fakat bu herkese müyesser olmadı. Çünkü her bilginin özü Hadis-i şeriflerde gizlidir.

Şu kadar var ki, Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- Hazretleri de "Şifâu'l-Alil" adlı eserinde şöyle buyurmuştu:

"O'nun, velilerden sırf kendi hizmetinde bulunmaları için kendilerini seçip temizlediği, Allah-u Teâlâ'ya dâvet eden, yarın mahşerde velilerin saflarının öncülüğü ile kendisini senâya da ehil kılacağı bir 'Bayraklılar ashâbı' vardır ki; onlar peygamberlerin yolu üzere kendilerini seçtiği 'Hassü'l-Has'; yâni 'Seçkinlerin de seçkini'dir." (5^b yaprağı)

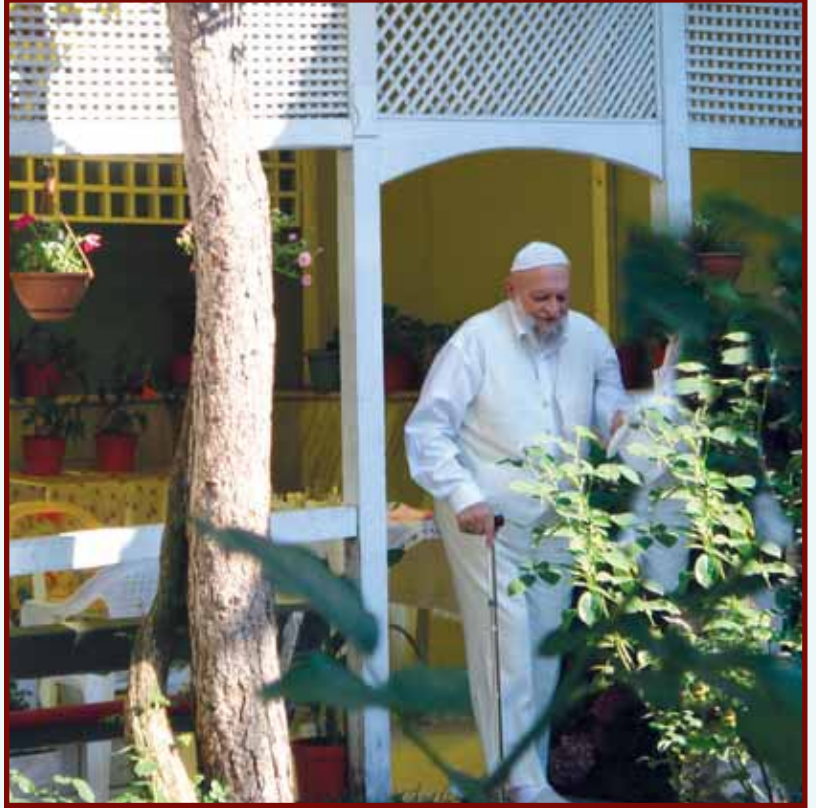
Hâtem-i veli tanınmadığı için, gerek Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ve gerekse diğer Evliyâullah Hazretî işaret ediyorlar ve **"Budur!"** diyorlar. Yoksa Hazret-i Mehdi'yi herkes tanıyor, onu herkes duydu. Halk Hâtem-i veli'yi bilmediği için **"Budur!"** diye parmak basıyorlar.

Mühim Bir Hadis-i Kudsi:

Allah-u Teâlâ ona, son Peygamber'in ümmetinden olan bu büyük zâtı müjdeleyerek şöyle buyurmuştu:

"Ey Yahya!

Bil ki ben kullarımdan bir kulu, niyetinden ötürü sevmeyi kendime şîâr edindim. Ben ancak onun kulağı olacağım, benimle işitecek; gözü olacağım, benimle görecek; dili olacağım, benimle konuşacak; kalbi olacağım, benimle anlayacak. Bu-

nu yapınca da, benden başkasıyla meşgul olduğun takdirde ona kızacağım. Onun tefekkürünü dâimi kılacak, gecesini ağartacak, karanlığını aydınlatacağım.

Ey Yahya!

Ben onun kalbinde oturup, arzusunun ve emelinin yegâne gâyesi olacağım. Onu her gün ve her saat (kendimden) korkutacağım. O bana yaklaşacak, ben ona daha çok yaklaşacağım. Onun sözünü işitecek, sığınmasına icâbet edeceğim.

İzzet ve Celâl'ime yemin ederim; ben onu öyle bir gönderişle göndereceğim ki, Nebi'ler ve Resul'ler dahi ona gıpta edecekler!

Sonra da bir münâdi'ye; 'Bu filân oğlu filândır! Allah'ın velisi, seçtiği ve yarattıklarının en hayırlısıdır!' diye nidâ ettirerek, onu ziyâretime çağırmasını emredeceğim. Vech-i kerîm'ime nazar ettirerek, onun gönlüne şifâ vereceğim. Bana gelince de, onunla aramdaki perdeyi kaldıracağım; bana nasıl dilerse öylece nazar edecek.

Ve diyeceğim ki; 'Müjdeler olsun sana! İzzet ve Celâl'ime yemin ederim ki, bana ettiğin nazarla senin gönlünü iyileştirip; her gün, her gece ve her saat içinde senin için bir keramet ortaya koyacağım!'" ("el-Muhabbe li'l-Muhâsibi"; s. 22-23)

Bu Hadis-i kudsi Hazret-i Allah'ın beyanıdır.

Hadis-i Şerif:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir defasında Ebu Hüreyre -radiyallahu anh- Hazretleri'ne öğüt ve nasihatte bulunurken, kurtuluşa erişebilmesi için ona âhir zamanda gelecek olan bu topluluğa uymasını tavsiye etmiş ve onların kimler olduklarını açıkça ifşâ ederek şöyle buyurmuştu:

“Ey Ebu Hüreyre! Sen, insanlar çekindikleri zaman çekinmeyen, insanlar ateşten emin olmak istediklerinde korku duymayan topluluğun yolu üzerinde bulun!”

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh- dedi ki:

“Yâ Resulellah! Onların vasfını bana anlat ki onları tanıyayım!”

Buyurdu ki:

“Onlar benim ümmetimden, âhir zamanda gelecek bir topluluktur ki; kıyamet gününde, tıpkı peygamberlerin haşrolunduğu gibi haşrolunacaklardır. İnsanlar, durumları gösterilip de onları gördükleri zaman, onların peygamberler olduklarını sanacaklar. Tâ ki ben; ‘Ümmetimdir, ümmetimdir!’ deyip de kendilerini tanıtıncaya kadar... Nihayet halk onların peygamber olmadıklarını anlayacak. Şimşek ve rüzgâr misâli geçip gidecekler, nurlarından mahşer ehlinin gözleri kamaşacak!”

Dedim ki; **“Yâ Resulellah! O hâlde bana onların yaptıklarına dâir bir misal ver de, ben de onlara katılayım!”**

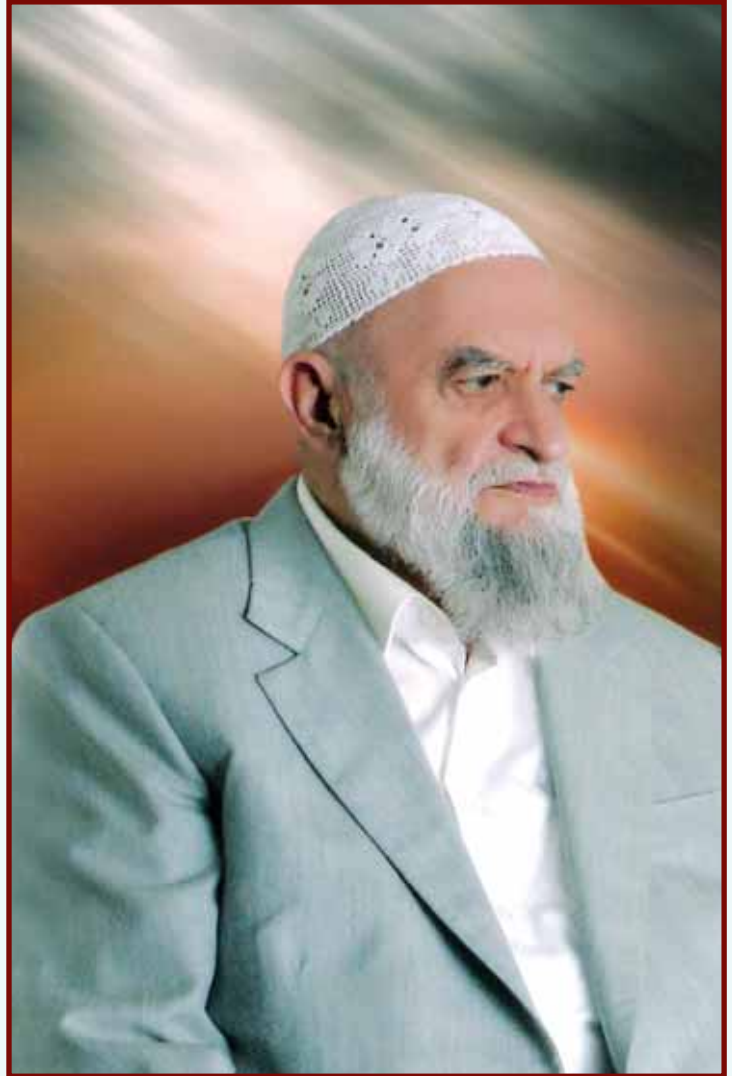
Buyurdu ki:

“Ey Ebu Hüreyre! Bu topluluk, zor ve güç bir yola girerek peygamberlerin derecesine kavuşurlar. Allah kendilerini doyurduktan sonra açlığı, giydirdikten sonra çıplaklığı, içirdikten sonra susuzluğu tercih ederler; Allah'ın katındakine ümitlerini bağlayıp bunları terkederler. Hesabından korku duyarak helâli dahi bırakırlar. Dünyaya sadece bedenleri ile ilgi gösterirler, onun herhangi bir şeyiyle iştiğâl de etmezler.

Onların Rabb'lerine olan itaatleri karşısında, melekler ve peygamberler dahi hayrete düşer. Ne mutlu onlara, ne mutlu onlara! Allah'ın, onlarla benim aramı birleştirmesini ne kadar çok isterdim!”

Sonra Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onlara duyduğu iştiyaktan dolayı ağladı ve daha sonra şöyle buyurdu:

“Allah yer ehline azap etmeyi murad ettiğinde onlara nazar eder de, azâbı derhâl onlardan geri çevirir. Onun için ey Ebu Hüreyre, sen onların yolu üzerinde bulun! Onların yoluna karşı gelen, vere-

ceği hesâbın şiddetinden tir tir titreyecektir!” (“el-Vesâyâ li-İbnü'l-Arâbi”; Hâlet Ef. no.: 198/2 486^a yaprağı)

Mânevi Yol:

Bu durumu şöyle ifade buyuruyorlar:

Hazret-i Fâtıma -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'in soyundan geldiğim için, Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz dedem olması hasebiyle; ayrıca Hazret-i Ebu Bekir Sıddik -radiyallahu anh- Efendimiz'in yolunun yolcusu olduğum için; dolayısıyla Hafî ve Cehrî iki yoldan geldiği için, Allah-u Teâlâ bu fazileti, bu nuru Hâtem'de toplamış. Yani iki nur Hâtem'de toplanmış durumdadır.

Hâtem-i velilik hem nesep itibârî ile hem de mânevî yol ciheti ile birleşiyor. Bu hususlar gizlidir, beşerin idrâkinin dışındadır. Allah-u Teâlâ dilediğini dilediğine veriyor.

SİLSİLE-İ CELİLE-İ ÂLİYE

Hâlik-ı arz-u semâya eyleriz hamdü senâ,
Ahmed-i Muhtar'ı kıldı âleme nûr-i hüda.

Hazret-i Sıddîk-u Selman, Kâsım-u Câfer gibi,
Eylemiş neşr-i hakikat Bayezid-i rehnûma.

Bûl Hasen zât-ı mükerrerem bû Ali kân-ı kerem,
Yusuf-i vâlaşiyem sâlâr-ı ceşş-i asfiyâ.

Hâce Abdülhâlik oldu Ârif-i Mahmûd'a pir,
Şeyh Ali, Baba, Külâl etti cihânı rüşenâ.

Vâris-i taht-ı tarikat şâh-ı âlem Nakşibend,
Eyledi Hâce Alâeddini halka pîşuvâ.

Oldu Yâkub'a Ubeydullah Ahrârî halef,
Hazret-i Zâhid'le geldi âleme zevk-u safâ.

Nûr-i çeşm-i mârifet Dervîş Muhammed Hâcegi,
Feyz-i Bâki'yle cihân-ı mânevi buldu bekâ.

Hazret-i Ahmed Müceddid Urvetü'l-Vüskâ olup,
Şeyh Seyfeddin-u Seyyid Nûr'a nûr i'tilâ.

Habîbullah Mazhar-ı Şah Abdullah Pîr-i Dehlevi,
Hazret-i Hâlid'le oldu kalb-i sâlik pür-ziyâ.

Seyyid-i Âli neseb Tâha'l-Hakkârî'den sonra,
Pirimiz Tâha'l-Harîrî oldu kutb-i evliyâ.

Hâiz-i makam-ı Kutbu'l-aktab Gavs-i müceddid,
Eşşeyh Muhammed Es'ad Erbili bilütf-i Hüdâ.

Hayatında nice mürde dili ihyâ eyledi.
Her cihetten her an halkı Hakk'a irşad eyledi.

Vâris-i mensûb-i Es'ad, mürid-i esrâr-ı Hakk,
Ol Mübarek Kutbu'l-aktab Halil Fevzi kulunu
kilma gufrandan Cüda.

Eyleriz arz-ı dehâlet dergâh-ı sâdâta biz,
Hâtem-i Veli ve ihvânını mağfîret kil ey Hüdâ!

Ve sallallahu alâ seyyidînâ Muhammedin nurin-
nûr
Sübhânel-melikil-azîzil-kadîril-ğafûr.

**1- Hâtem-i Nebi Hazret-i Muhammed Aley-
hisselâm**

2- Hazret-i Ebu Bekir Sıddîk -radiyallahu anh-

3- Selmân-ı Fârisi -radiyallahu anh-

4- Kasım Bin Muhammed -radiyallahu anh-

5- Cafer-i Sâdık -radiyallahu anh-

6- Bâyezid-i Bestâmî -kuddise sirruh-

7- Ebu'l Hasan Harkânî -kuddise sirruh-

8- Ebu Ali Farmedî -kuddise sirruh-

9- Yusuf Hemedâni -kuddise sirruh-

10- Abdülhâlik Gücdüvânî -kuddise sirruh-

11- Ârif Rivegerî -kuddise sirruh-

12- Mahmud Fağnevî -kuddise sirruh-

13- Ali Râmitenî -kuddise sirruh-

**14- Muhammed Baba Semmâsî -kuddise sir-
ruh-**

15- Seyyid Emir Külâl -kuddise sirruh-

**16- Muhammed Bahaüddin Şâh-ı Nakşibend -
kuddise sirruh-**

17- Alâeddin Attar -kuddise sirruh-

18- Yakub Çerhî -kuddise sirruh-

19- Ubeydullah Âhrar -kuddise sirruh-

20- Muhammed Zâhid -kuddise sirruh-

**21- Dervîş Muhammed Semerkandî -kuddise
sirruh-**

**22- Hâcegî Muhammed İmkenegî -kuddise sir-
ruh-**

**23- Hâce Muhammed Bâkibillâh -kuddise sir-
ruh-**

**24- İmâm-ı Rabbânî Ahmed Fârukî Serhendî -
kuddise sirruh-**

**25- Muhammed Mâsum Serhendî -kuddise
sirruh-**

**26- Muhammed Seyfeddin Serhendî -kuddise
sirruh-**

27- Nûr Muhammed Bedâûnî -kuddise sirruh-

28- Mazhar-ı Cân-ı Cânan -kuddise sirruh-

29- Abdullah Dehlevî -kuddise sirruh-

**30- Mevlânâ Hâlid Ziyâeddin-i Bağdâdî -kud-
dise sirruh-**

31- Tâhâ'l Hakkârî -kuddise sirruh-

32- Tâhâ'l Harîrî -kuddise sirruh-

**33- Şeyh Muhammed Es'ad Erbilî -kuddise sir-
ruh-**

34- Şeyh Halil Fevzi -kuddise sirruh-

35- Hâtem-i Veli -kuddise sirruh-

Fırka-i Nâciye:

Allah-u Teâlâ bu Nur sahipleri vekillere öyle büyük lütuflarda bulunmuş ki; onları zâtına çekmiş, onlara her şeyin en güzelini vermiş, onları takvânın en yüksek derecesine yükseltmiş, gönüllerini marîfet nurlarıyla nurlandırmıştır.

Onlar da Allah-u Teâlâ'ya gönülden bağlanmışlar, hükmü Hakk'tan beklemişler, daima ilâhicâ hâlinde olmuşlar, fazl-ı ilâhî'ye ve feyz-i samedânî'ye bağlılık halinde bulunmuşlardır.

Allah-u Teâlâ'nın tevfiği, onların refikidir. Tefrika ve çekişmelerden, muhalefet ve ihtilâflardan kurtuldukları için bütün mahlûkata şefkat ve merhamet nazarıyla bakarlar.

Onların ilmi mükâşefât ve müşâhedât ilmidir, ilâhî ilhama dayanan bir ilimdir. Naklî ve akllî delillerle teyid olunmuştur. Onların hâl ve ahvallerini, ilim ve irfanlarını kelime ve kalıplara sığdırmak mümkün değildir.

Onlar gerçekten Allah yolunu bulan kimselerdir. Gidişleri, gidişlerin en güzelidir. Gittikleri yol, yolların en doğrusu, ahlâkları ahlâkların en temizidir.

Niçin? Çünkü onlar Habibullah'ın -sallallahu aleyhi ve sellem- ahlâkı ile ahlâklanmışlar, tabiatıyla tabiatlanmışlar, onun boyası ile boyanmışlardır.

Onlara düşmanlık eden veya haklarında suizan besleyen kimse farkına bile varmadan helâk olur. Çünkü onların üzerine titreyen bir Allah-u Zülcelâl vardır. Onlar Hakk'ın yardımına ve desteğine mazhardırlar.

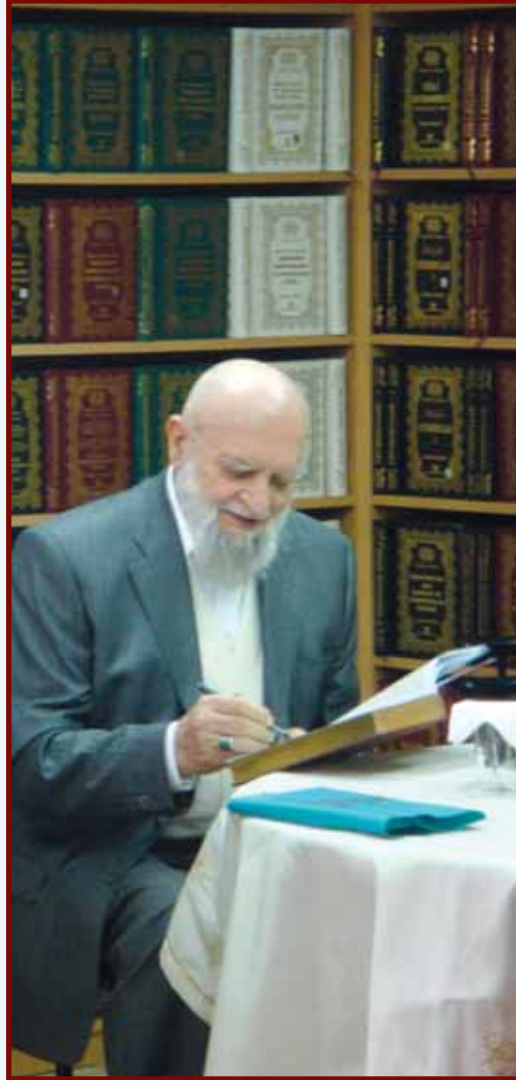
Âyet-i kerime:

“Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir.” (Mücadele: 22)

Ayrıca onlar Resulullah Aleyhisselâm tarafından **“Fırka-i nâciye”** yani kurtulmuş fırka lâkabıyla müşerref kılınmışlardır.

Bu kalpleri diri hakikat ehilleri Resulullah Aleyhisselâm'ın yolundan; Ashâb-ı kirâm'ın, selef-i sâlih'in yolundan yürümüşler, sırat-ı müstakim'den bir an bile ayrılmamışlardır.

Bugüne kadar bu âli himmetleriyle Hakk yolunun saliklerini bidatçıların, ehl-i dalâletin iğva ve saptırma- larından korumuşlardır.

Allah-u Teâlâ onların doğ- ruluğunu bizzat kendisi rah- metiyle müminlere göstermiş, müminler de bu büyüklerden istifade etmişler, feyz almışlar- dır.

Muhterem Ömer Öngüt Efendi Hazretleri'nin İrşad Hizmetleri, Külliyyatı ve Eserleri:

Böyle bir zulümât içinde Allah-u Teâlâ böyle bu nuru indirdi. Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri, Allah-u Teâlâ'nın onun irşadını yayacağı- nı beyan buyuruyor ve yaydı.

Nitekim İmam-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri **“260. Mektub”**unda:

“Kararmış olan âlem onun zuhur nuruyla aydınlanır. Onun hidayet ve irşad nurları bütün âleme yayılır.” buyurmuşlardır.

Bu öyle bir irşad ki Mevlâ-nâ -kuddise sırruh- Hazretleri de şöyle buyururlar:

“Âlemim altı ciheti de onun keremiyle dolu. Nereye baksan onun bayrakları orada dikildi.” (“Mesnevi” c. 3 s. 253 trc: V. İzbudak)

Bu nur dünyaya nasıl yayıldı? Bu mücahidler Türkiye'de olduğu gibi, ecnebî devletlerde de fitnelerle mücadele ediyorlar.

Bölücülerden bu hakikati duymayan kalmadı.

Almanya'daki mücahidler on devlete girip çıkıyor. Bu nur-i ilâhî ile zulümâtı delmeye, kararmış olan beşeriyeti aydınlatmaya çalışıyorlar. İnsanları Allah ve Resul'de birleştirmeye gayret ediyorlar.

Eserler yalnız Türkçe'ye değil, bütün müslümanlara olduğu gibi, diğer dinlerdeki kişilere de hakikati duyurmak için İngilizce, Almanca, Fransızca ve Boşnakça gibi diğer lisanlara da çevriliyor. Beş tane yabancı dile çevrilmiş kitabımız var. Bu kitaplar cihadla dünyaya yayılmış oldu, gerek papazlara ve gerekse ileri gelenlerine ulaştırılıyor.

Bu meyanda gerek Amerika'ya, İngiltere'ye, Avusturya'ya, Avusturalya'ya, Fransa'ya, Belçika'ya, İsveç'e, Hollanda'ya, Danimarka'ya, bu nur oralara kadar yayıldı, sirayet etti.

İşte böyle bir devir, böyle bir ahdi taşıyacak kimse de gelmeyecek.

Muhterem Ömer Öngüt Efendi'nin Eserleri

- KUR'AN-I KERİM VE TÜRKÇE MEÂL-İ ÂLİSİ
- DIE ERHABENE BEDEUTUNG DES EDLEN QUR'ÂN IN DEUTSCHER SPRACHE
(Almanca, Kur'an-ı kerim meâli)
- KUR'AN-I KERİM ELİF-BÂ'SI
- YÂSİN SÛRE-İ ŞERİF'İ VE KUR'AN-I KERİM'DEN SÛRELER
- SÖZLER VE NOTLAR 1-2-3-4-5-6-7-8-9-10
- GERÇEK MÜRŞİD HAZRET-İ ALLAH'TIR
- NÛR-İ MUHAMMEDÎ -s.a.v-
- HAZRET-İ MUHAMMED ALEYHİSSELÂM
- KISAS-I ENBİYÂ ALEYHİMÜSSELÂM
- ALLAH-U TEÂLÂ'NIN HÜKMÜ, İSLÂM'IN HUKUKU
- İMANLI GÖNÜLLERE HİTAP
- İNSAN DÜNYA ve AHİRET
- İSLÂM İLMİHALİ
- DUÂLAR
- HAZRET-İ KUR'AN'DA YAHUDİLERİN, HİRİSTİYANLARIN ve MÜNAFIKLARIN İÇYÜZÜ
- İSLÂM DİNİ ve VEHHÂBİLİK DİNİ
- TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT ve MARİFETULLAH İNCİLERİ
- HİZBULLAH'A Tâbi Olanlar, HİZBÜŞŞEYTan'A Tâbi Olanlar, HİZBÜLVAHŞET'E Tâbi Olanlar
- HÂTMÜ'L-EVLİYÂ KİTABI
- ALLAH-U TEÂLÂ'NIN İHSAN ETTİĞİ BİTKİLERDEKİ ŞİFALAR
- KIYAMET ve ALÂMETLERİ
- BİZ KÜFRÜ HOŞGÖRENLERDEN DEĞİLİZ
- İNSANIN YARATILIŞI VE ORGAN NAKLİ
- CEVAHİRULLAH 1
- İSLÂM DİNİ'NE VE VATANIMIZA İHANET EDEN HAINLERİN İÇYÜZÜ
- CEVAHİRULLAH 2
- SAADETE ERENLER, FELÂKETE KAYANLAR
- SIRRU'L-ESRÂR, RÛTBE-İ BÂLÂ
- HAIN TEZGÂH

Neşriyatevimizce, daha geniş kitlelere irşad halkasını uzatabilmek gayesiyle; Muhterem Ömer ÖNGÜT Efendi'nin eserlerinden mühim gördükleri bölümler kitapçıklar halinde neşredilmektedir. Bu seriden yayınlanmış olan eserlerimiz yan sayfadadır:

- İLÂHÎ GÖRÜŞ BİRLİĞİ'NE DÂVET
- KARDEŞLİK DİNİ VE HAKİKATLER
- HAKK VE HAKİKAT
- TASAVVUF 1 - 2
- SOHBETLER 1 - 2
- DÜNYA ve ÂHİRET
- HAKİKAT İLE DALÂLET'İ Bilmemiz Lâzım
- İBRETİ KISSALAR
- TİCARÎ HAYAT
- CEMALETTİN KAPLAN'IN İÇYÜZÜ
- SÜLEYMANCILARIN İÇYÜZÜ
- VAKIF SOHBETLERİ 1 - 2
- HACC
- ELLİDÖRT FARZ
- İSLÂM'IN İMAN ESASLARI
- İLÂHÎ HÜKÜMLER
- NİKÂH VE EVLİLİK
- İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI
- NAMAZ REHBERİ
- HER İSİM BİR DİNDİR
- HAKİKİ MÜSLÜMANLAR VE SAHTELERİ
- ŞEYTAN FIRKASINA UYMAMANIZ İÇİN VASIYETİMDİR
- HAKİKİ MUTASAVVIFLAR, HAKİKİ VAHDET-İ VÜCUDÇULAR VE SAHTELERİ
- REFAH DİNİ'NE MENSUP MAHMUT EFENDİ'NİN MOLLALARINA CEVAPTIR
- ÂHİR ZAMAN ÂLİMLERİ
- KÜFRÜ HOŞ GÖREN NARCILAR'IN İÇYÜZÜ
- ÖYLE BİR ZAMAN GELDİ Kİ, NİCE TÜREMELER ÜREDİ, ALLAH'LIK DÂVÂSINDA BULUNAN FİRAVUNLAR YİNE TÜREDİ
- HATIRA DEFTERİ
- ÇOCUĞUN İLÂHÎ AHKÂM MUCİBİNCE TERBİYESİ VE YETİŞTİRİLMESİ
- NÛRUN ALÂ NÛR
- HAKİKATİ BULMAK ve HİDÂYETE ERMEK
- HAZRET-İ ALLAH'IN SEVDİĞİ SEÇTİĞİ KULLARLA, RİYAKÂRLARIN VE SAHTEKÂRLARIN İÇ DURUMLARI
- YÂSİN ve MÛLK SÛRE-İ ŞERİF'LERİNİN TEFSİRİ
- İSLÂM DİNİ ve VEHHÂBİLİK DİNİ
- RAHMAN ve VÂKIA SÛRE-İ ŞERİF'LERİNİN TEFSİRİ
- DUÂLAR
- HADİD ve MÛCÂDELE SÛRE-İ ŞERİF'LERİNİN TEFSİRİ
- ÖLÜMÜN HAKİKATİ, CENAZE İŞLERİ ve BERZAH HAYATI
- HAŞR, MÛMTEHİNE, SAFF ve CUM'A SÛRE-İ ŞERİF'LERİNİN TEFSİRİ
- ZIKRULLAH
- İBTİLA ve İMTİHAN
- MÛNÂFİKÛN, TEĞÂBÛN, TALÂK ve TAHRÎM SÛRE-İ ŞERİF'LERİNİN TEFSİRİ
- HAZRET-İ ÂDEM, HAZRET-İ İDRİS ve HAZRET-İ NUH PEYGAMBERLER
- KALEM, HÂKKA, MEÂRİC, NÛH ve CİN SÛRE-İ ŞERİF'LERİNİN TEFSİRİ
- HAZRET-İ HÛD, HAZRET-İ SÂLİH ve HAZRET-İ İBRAHİM PEYGAMBERLER
- HAZRET-İ LÛT, HAZRET-İ İSMÂİL, HAZRET-İ İŞHAK, HAZRET-İ YAKUP, HAZRET-İ YUSUF ve HAZRET-İ EYYUB PEYGAMBERLER
- MÛZZEMMİL, MÛDDESSİR, Kİ YÂME, İNSAN ve MÛRSELÂT SÛRE-İ ŞERİF'LERİNİN TEFSİRİ
- NEFİS İLE MÛCADELE
- HAZRET-İ ŞUAYB, HAZRET-İ MUSA ve HAZRET-İ HARUN PEYGAMBERLER
- AKIL ve DERECELERİ
- KUR'AN-I KERİM'DE ASHÂB-I KEHF KISSASI
- KÜFRÜ HOŞ GÖREN, DİNİNE ve VATANINA İHANET EDEN SAHTE KAHRAMANLAR!
- ALLAH-U TEÂLÂ'NİN KUDRET ve AZAMETİNİN DELİLLERİ
- HAZRET-İ İLYAS-HAZRET-İ İSA PEYGAMBERLER
- SAADETE ERENLER, FELÂKETE KAYANLAR
- EN BÜYÜK ÂYET-İ KERİME "ÂYETÜ'L-KÛRSİ"
- KURBAN
- ALLAH YOLUNDA İNFAK
- FÂTİHA SÛRE-İ ŞERİF'İNİN TEFSİRİ
- İHLÂS SÛRE-İ ŞERİF'İNİN TEFSİRİ

YABANCI DİLE ÇEVİRİLMİŞ ESERLERİ

- ISLAM ALMIGHTY ALLAH'S COMMANDS (İngilizce)
- ISLAM DIE BESTIMMUNGEN ALLAHS DES ALLMÄCHTIGEN (Almanca)
- ISLAM LES INJONCTIONS D'ALLAH LE TOUT PUISSANT
- KLJUČEVI SRCA ISLAMSKI ILMIHAL (Boşnakça)
- İSLÂM DİNİ VE VEHHÂBİLİK DİNİ (Arapça)
- ILM AS-SADR (İngilizce)

ÖMER ÖNGÜT

-Kuddise Sırruh- EFENDİ HAZRETLERİ'NİN KİTAPLARINA VERİLEN TAKDİR VE TEŞEKKÜR BELGELERİNDEN BİRKAÇI

(Sancak'tan gelen
resmi tebrیکنamenin Türkçesi:)

Eesselamu Aleyküm ve Rahmetullahi ve Berakatühü
**Çok Değerli ve Saygı Gösterdiğimiz
Şeyh Hacı Ömer Efendi**

Sancak Diyanet İşleri Başkanlığı (Sancak Meşihatı) adına ve İslâm Akademisinin Dekanı Müftü Hacı Muammer Efendi Zukorliça ve Gazi İsa Bey Medrese'sinin müdürü (Yeni Pazar) Hacı Mevlüd Efendi Dudiça ve Pedagoji ve medresedeki (lise) hocalar ve diğer ulemâlar adına ve kendi adıma size oy birliği ile tebrیکنameyi sunuyoruz.

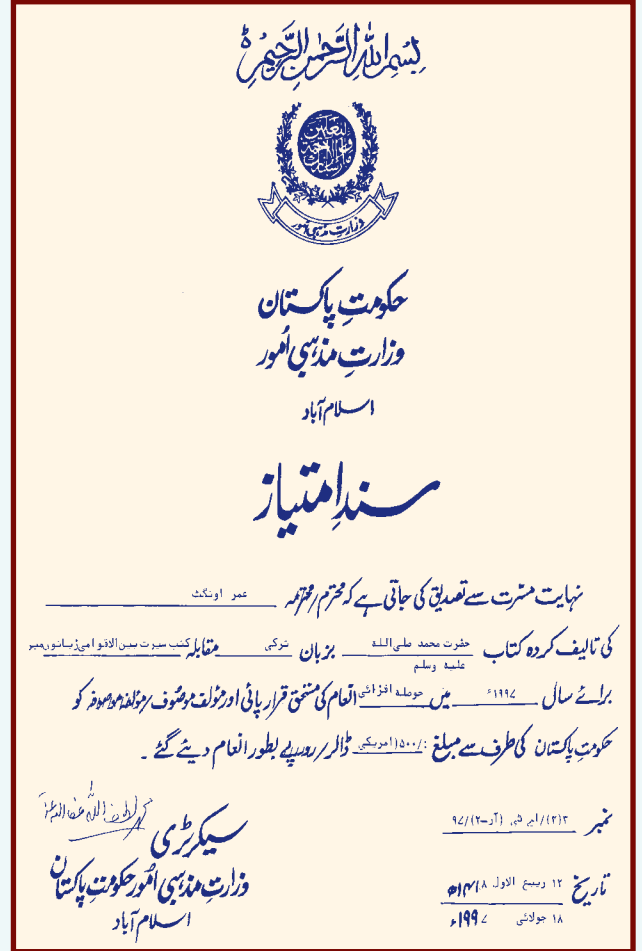
Ve can-u gönülden bu mübarek Ramazan-ı şerif günlerinin nurunu duâ ile büyük Allah c.c'na duâda bulunuyoruz. Bugünleri afiyetli, sağlıklı, rahatlıkla geçiriniz. Size ve sizin çalışanlarınıza.

Ve Allah'ın verdiği hediye olan bu gelecek günlerde (Ramazan) sizin yaptığınız hayırlı işlere hediye olsun. Amin.

Allah verdiği hediyeleri size de versin.

Mahsus Selâm.

Sizin değerini bilen
Hacı Bahriyaçoroviç

**Muhterem Ömer Öngüt Efendi'nin
"Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm"
isimli eseri, Pakistan Devleti
tarafından 1997 yılında
düzenlenen Dünya Sîret
yarışmasında
birincilik ödülüne lâyık görülmüş
ve Muhterem müellif'e
bu liyakat
belgesi verilmiştir.**

HAKİKAT

Eğitim Kültür ve Yardımlaşma Vakfı

1988 yılında kurulmuş olan Hakikat Vakfı'nı Ümmet-i Muhammed'e hediye bırakmışlardır.

Vakfın kurucu başkanıydı.

Talebelere burs vermek, ilmi, dini çalışmalar yapmak faaliyetleri arasındadır. Fakirlere yiyecek, yakacak, giyecek, et ve kurban yardımı yanında okullara kırtasiye yardımları da yapılmaktadır.

Marmara, Dinar, Erzincan depremleri ve Pakistan gibi çeşitli bölgelerde olan doğal afetlerde her türlü gıda ve giyim başta olmak üzere aynı ve nakdi yardımlar yapılmış ve bu konuda sevenlerini seferber etmişlerdir.

Götürülen yardımlarda; "Arabalara önüne 'Hakikat Vakfı' diye yazalım mı?" Diye sorulduğunda, buna asla müsaade etmemişler ve "Hazret-i Allah bil-sin, o bize yeter!" buyurmuşlardır.

Hakk ehli her zaman gösterişten, riyâdan ve desinler için yapılan hareketlerden kaçmışlar ve bu hâllerini her zaman için örnek olarak bizlere göstermişlerdir. Şöyle vasiyet etmişlerdir:

"**Hakikat Vakfı**" bu vakfın ismidir. Sakın ha, bunu yolumuza atfederek bölücülüğe sapmayın, Sakın siz de bir isimle bir bölücü daha türemesin.

Gayemiz "**İSLÂM**"dır, isim değil.

Muradımız "**Hazret-i Allah ve Resulü**"dür, bölücülerden herhangi biri değil.

Biz kendimizi **hâdim-i dervişan** olarak ilân etmişizdir. İslâm'dan daha büyük şeref olamaz.

Bizim yolumuzun diğer yollardan asıl ayrılış noktası şudur:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"**Sizden hiç bir ücret istemeyenlere uyun. Onlar doğru yoldadırlar.**" buyuruyor. (Yâsin: 21)

Ne para toplarız, ne de talebelerden ücret alırız. Bütün yaptığımız iş ve icraatlar kendi gayretimizleedir. Çalışanlar yalnız Rızây-ı ilâhî için çalışırlar.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"**Sizden bir kimse rızkından firar etse bile, rı-**

zık ölüm gibi kendisini bulur." buyuruyorlar. (Münevî)

Vakfın şartlarından birisi olarak da "**Kimseden istemeyin, geleni reddetmeyin. Başka kuruluşlardan geleni ise, kabul etmeyin.**" diye ilân etmişizdir.

Onlar ise avuç açmakla geçiniyorlar, isteyip de topluyorlar. Bu doğru değildir.

Biz hiç kimseye bağlı değiliz, kimseden de bir şey beklemiyoruz. Biz ancak Hazret-i Allah ve Resul'üne -sallallahu aleyhi ve sellem- sığınırız.

Onun içindir ki, cesaretle konuşuyoruz. Kimse-den de korkumuz yok!

Biz "**İlâhi görüş birliği**"ne davet ederiz. Gelenlerin gönüllerine Hazret-i Allah ve Resul'ünün -sallallahu aleyhi ve sellem- muhabbetini ve emirlerini koymaya, her türlü bölücülüğten arındırmakla yalnız Hazret-i Allah ve Resul'ünde -sallallahu aleyhi ve sellem- birleştirmeye, aralarında gerçek bir kardeşliğin tesisine gayret ederiz.

Çalışırken takvâ yolunu seçin. Takvâ Hakk'a yönelir, diğer yollar halka yönelir.

Talebe az olsun, öz olsun. Aç duralım, avuç açmayalım. Süsü lüksü içimize sokmayalım.

İyi olan verir, almaz. Kötü ise, menfaat için çalışır, o da bize yaramaz.

Her doğan ölür. Her gelen gider. Her yeni eskir. Dünya bir sahnedir; bugün benim, yarın senin.

Bu yol vesilesi ile Hakk Teâlâ'nın ihsan ettiği nimetinin kıymetini bilin ve şaşkınlık geçirip sağa sola dağılmayın.

Biz âhirete gittiğimizde bizim için üzülmeğin.

Ölümün mahlûku Hâlik'ına ulaştırın en güzel bir vasıta olduğunu düşünün.

İçimden öyle geldi ki; Cenâb-ı Hakk nasip ederse, lütuf ve ihsanda bulunursa muhabbetle selâm ve renden dahi geçmeyiz.

Sevdiklerimizi Hazret-i Allah'a emanet ederiz, sevmeyenleri Hazret-i Allah'a havale ederiz.

Bunu âdeta kabrimizin başına koyun...

HAZRET-İ ALLAH'IN HÜKÜMLERİNİ, RESULULLAH ALEYHİSSELÂM'IN BEYANLARINI KENDİ MENFAATLERİ DOĞRULTUSUNDA KULLANAN, DİN VE VATANDA BÖLÜCÜLÜK YAPIP İSLÂM DİNİ'NİN ASLİYETİNİ BOZMAYA ÇALIŞAN HER TÜRLÜ KİŞİ VE GRUPLAR İLE SIRF ALLAH İÇİN, RESULULLAH İÇİN MÜCADELE ETTİ!

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

“Sizin için Deccal'dan daha çok Deccal olmayan-dan korkarım.

- Onlar kimlerdir?

Sapıtıcı imamlardır.”

(Ahmed bin Hanbel)

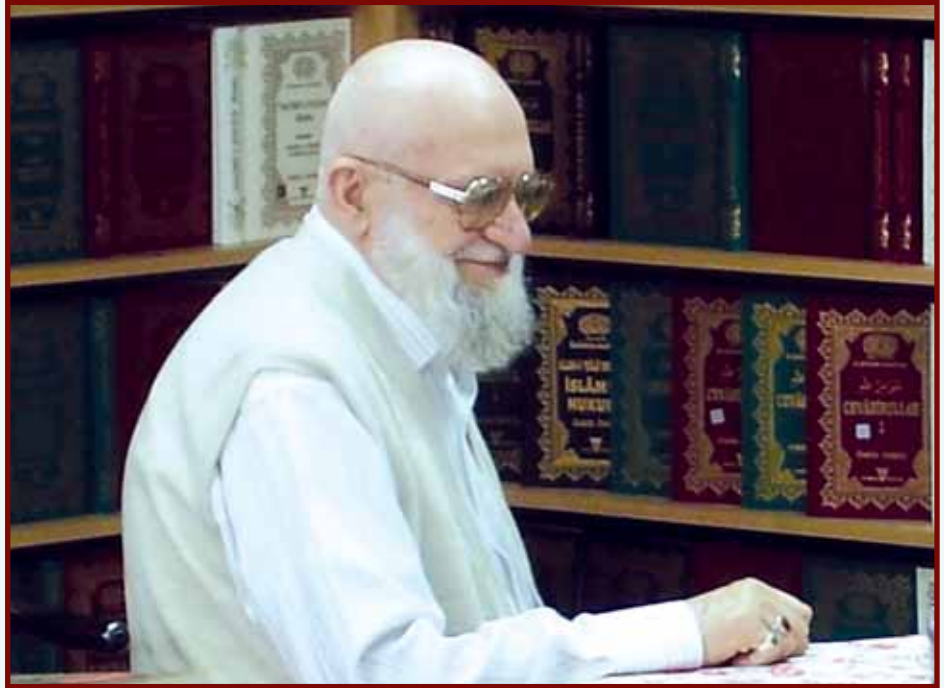
Niçin Deccal'den daha korkunç ve daha tehlikelidir?

Deccal resmen Deccal olarak çıkacak. İşaretleri de bellidir, doğrudan doğruya allahlık dâvâsı ile çıkacak. Kâmil iman sahipleri hiçbir zaman ona aldanmaz, tuzağına düşmez.

Ve fakat bu sapıtıcı imamlar olsun, âhir zaman uleması olsun, hepsi de sûret-i haktan göründüler, İslâm'ın önderi, kurtarıcısı gibi göründüler. Saf ve temiz müslümanlar büyük kitleler halinde onlara iltihak etti ve intisap etti. Şu kadar var ki, aslında sûret-i haktan görünen bu deccaller bu kitleleri görünce asıl hüviyetlerini ortaya koydular. Etraflarında kendilerine göre bir kalabalık görünce, hepsi de ayrı ayrı dinlerini ilân ettiler. Kurdukları dini ayakta tutabilmek için İslâm dininin haram kıldığı hükümleri helâl saydılar. Dinlerini bu şekilde ayakta tutmaya çalıştılar ve kitleler halindeki müslümanları hem kurdukları dine çekerek imandan ettiler, diğer taraftan dünyalarını soydular ve yoldular.

İşte deccal bunu yapamaz. Deccal'den beter oluşları, sûret-i haktan görünüşlerinden oldu. Böylece bir çok müslümanları hem imanlarından soydular, aldılar, hem dünyalarını hem âhiretlerini yok ettiler.

Nitekim onların sapıtması ile yoldan sapanlar âhirette cehenneme düştükleri zaman bu sapıtıcılara şöyle söyleyecekleri Âyet-i kerime'de haber verilmektedir:

“Siz bize sağdan gelir, sûret-i haktan görünüyorsunuz.” (Sâffât: 28)

Firavun, âhirette avanesinin önünde cehenneme gittiği gibi, bu sapıtıcı imamlar da küfre kaydırıldığı kimselerin hepsinin cehennemde öncüleridir.

Âyet-i kerime'de:

“İnsan sınıflarından her birini biz o gün imamlarıyla (önderleriyle) beraber çağıracağız.” buyruluyor. (İsrâ: 71)

Oysa Allah-u Teâlâ'nın dini İslâm dinidir. Onun hükümleri ayrıdır. Hepsi de halkı o kadar soydular ki, hepsinin trilyonları var. Trilyonlar vurdular, bankalar kurdular. Allah-u Teâlâ ile harbe tutuştular. Hazret-i Allah'a ve Resul'üne hasım kesildiler. Hem din-i mübin'e hem de vatanımıza ihanet ettiler. Hem dini hem vatani parçalamak istediler ve bu zümreler müslümanlara karşı cephe aldılar, düşman kesildiler.

Allah'ım! Nurunla bu fitne ateşini söndür. Sapıtıcı imamlar ile İslâm'a düşman olan kâfirleri kahret ve öldür.

1. Fırka; Kurduğu Partiyi İslâm Dini'nin Yerine Koymaya Çalışanlar:

Evvelâ bunlar kendi dinini ilân etti. *"Hak geldi bâtil gitti"* diye ortalığı çınılattılar. Saf müslümanlar onlara kandı ve hak zanni ile saflarına geçti. Çünkü imana samsamıştı.

Etrafında bir kalabalık olduğunu görünce kendilerini ilâh kabul ettiler. İmanları para oldu ve halkı da kaz gibi yoldular. Dinlerini ilân edince oraya batanların hepsi imanlarından soyundu.

Çünkü apaçık din kurdu. Partisi için *"Başka İslâm yoktur."* dedi.

Kendi dinini ilân etti.

Oysa Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Allah katında din İslâm'dır." buyuruyor. (Âl-i imrân: 19)

Allah-u Teâlâ böyle buyuruyor, o ise bu Âyet-i kerime'yi inkâr ediyor ve böyle söylüyor. Bu sözü ile alenen Hazret-i Allah'a karşı geldiğini resmen ilân etti.

Diğer taraftan kendi dinini ayakta tutmak için: *"Kendi partisinden olmayanlar patatese dinindedir."* diyerek, Allah-u Teâlâ'nın dinini patatese çevirdi. Kendi dinini yüceltmek için İslâm dinini küçülttü.

Oysa Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, onunki katiyen kabul edilmeyecek ve o âhirette kaybedenlerden olacaktır." (Âl-i imrân: 85)

Bu Âyet-i kerime onun bu beyanını çürüttü, reddetti.

Gerek din kuranlar, gerekse bu Âyet-i kerime'leri inkâr edenler Allahlık dâvâsı gütmüştür ve bu Âyet-i kerime'ler mucibince küfre kaymıştır. İslâm'a göre bir tek Âyet-i kerime'yi inkâr eden kâfir olur.

2. Fırka; Küfrü Hoş Gören, Hoş Göstermeye Çalışanlar:

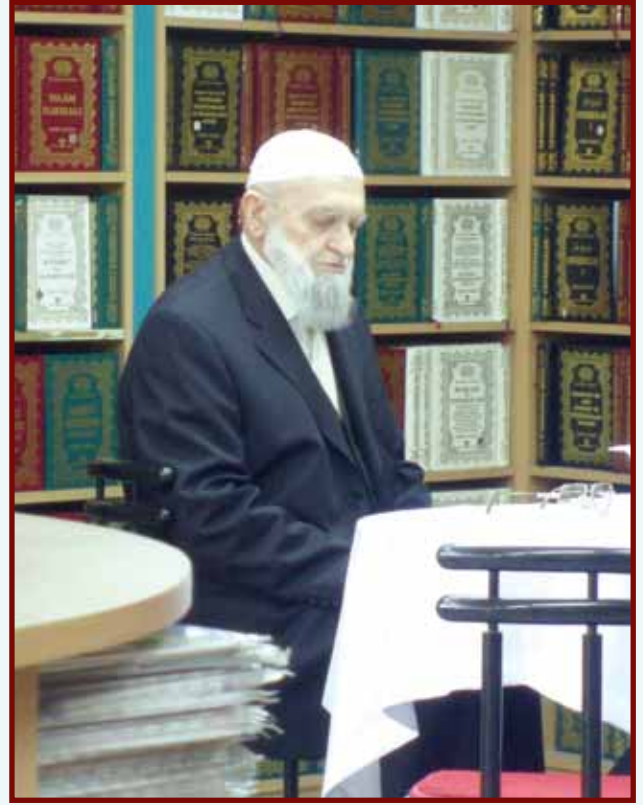
Deccal'den daha beter olan ikinci imam:

Bunlar da sûret-i haktan göründüler. İslâm'ın ön safında görünerek halkı avladılar. Sonra lüzumlu olan maddeyi elde edince ve etraflarında kalabalıkları görünce, kendilerinde bir güç gördüler ve dinlerini ilân ettiler, ilâh kesildiler.

Yemekli toplantılar düzenlerlerdi. Halkı mahçup etmek suretiyle senet imzalatırlardı ve bu senetleri ödemeyenleri icrâ ile tahsil ederlerdi, halka bu kadar zulmederlerdi.

Yani halkı kaz yerine koyarlardı. Bütün bunların hepsi dünyaya âlet etmek suretiyle oluyordu. Bütün bu sapıtcı imamlar bu şekilde yapıyordu.

Oysa Allah-u Teâlâ:

"Sizden hiç bir ücret istemeyenlere uyun, onlar doğru yoldadırlar." (Yâsin: 21)

Âyet-i kerime'si ile onların doğru yolda olmadığını bildirdiği halde, halk onların doğru yolda olmadığını bilemedi. Onları müslüman zannetti ve yardım etti.

Haram lokma midelerine girince, onlar da sürekli para toplamaya başladılar, bu husustaki Âyet-i kerime'leri tamamen inkâr ettiler. O kadar para topladılar ki, nihayet arzu ettikleri noktaya gelince paralarını muhafaza edemez oldular ve koyacak yer bulamadılar. Allah-u Teâlâ'nın en çok buğzettiği haramlardan birisi fâiz olduğu halde onlar banka kurdular.

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun! Eğer imanınızda gerçek iseniz, fâizden arta kalanı bırakın almayın. Yok eğer fâizi terketmezseniz, bunun Allah'a ve Peygamber'ine açılmış bir savaş olduğunu bilin." (Bakara: 278-279)

Âyet-i kerime'lerinde haber verildiği üzere, doğrudan doğruya Hazret-i Allah'a ve Resulullah Aleyhis-selâm'a harp ilân ettiler.

Bu nur çıkınca, iç yüzlerini açığa vurunca bunların soygunları bitti. Bu para toplama hırsı onları İslâm dininden rahatça çıkardı.

Bu da yetmiyormuş gibi imanlı talebeleri yavaş yavaş küfre meylettirdiler. Papazlarla anlaştılar, papazları resmen hazret olarak kabul ettiler. *"Küfrü hoş görün!"* diye milyonlarca müslümanı küfre kaydirdiler. Nitekim papaya yazdığı mektup ve muhtevası dergi ve gazetelerde neşredildi.

Alenen Hazret-i Allah'a karşı geldi ve küfrü hoş gördü, hoşgörüyü ilân etti ve bütün müslümanları kâfir olmaya dâvet etti.

Ona tâbi olanlar ona uydular, papazlarını hazret olarak kabul ettiler ve onlara tâbi oldular, hepsi birden küfre kaydılar.

Böylece kendilerine tâbi olanları, o masum yavruların hepsini küfrün kucağına attılar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“Ey iman edenler! Müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmeyin. Allah'ın aleyhinize apaçık bir فرمان vermesini mi istersiniz?” (Nisâ: 144)

Çünkü bunlar papazlarını hazret kabul ettikleri için, bunlara nurcu demek, İslâm'a büyük bir zillet getirir. Bunlara narıcı dedik. Nurculuk Said-i Nursî Hazretlerinde ve onun yolunda olanlarda kaldı.

Allah-u Teâlâ mümine izzet, kâfire ise zillet vermiştir. Bu zillete düşenlere izzet vermek, İslâm'ın izzetini yok etmek demektir.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

“Ey iman edenler! Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, o onlardandır.” (Mâide: 51)

Küfrü hoş görmeyi, her yerde küfrün soluklanmasını ilân edince, hepsi de kabul ettiler. Onu ilâh olarak kabul edenler böylece küfre kaymış oldu ve küfür içinde donup kaldılar.

Bu beyanı size hikmet tahtında açıyorum.

Dikkat ederseniz biraz evvel caminin ocağında idi, biraz sonra papazların kucağına düştü.

Müslümanlara kürsülerden nasihat ederdi. İslâm'ı yaşamaya gayret ederdi, talebelerine İslâm'ı telkin ederdi.

Ve fakat şöhret girince, para toplamaya girişince, Allah-u Teâlâ bu hallerden hoşlanmadı ve kalbini çevirdi.

Aynası ters dönünce artık küfrü hoş gördü ve tâbi olanlara küfrü hoş göstermeye çalıştı ve gösterdi. Onların hepsinin küfre kaymasına vesile oldu.

Bu gibilerin hakkında Allah-u Teâlâ'nın fermanı var.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“Biz kitapta açıkça belirttikten sonra indirdiğimiz açık delilleri ve hidayeti gizleyenler var ya, işte onlara hem Allah lânet eder, hem de bütün lânet ediciler lânet eder.” (Bakara: 159)

Bir madde, menfaat ve şöhret için buna cüret etmişlerdir.

Hakikati anlarlar, görürler ve tevbe ederler, hem kendilerini hem de etraflarında bulunanları cehennem azabından kurtarmış olurlar diye bütün bu Âyet-i kerime'leri açıklıyoruz. Zira gerçekten Hazret-i Allah'ın azabı şiddetlidir. Felâha ermek için Allah'tan korkmak ve emirlerine sarılmak lâzımdır.

Nitekim Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Ancak tevbe edip durumlarını düzeltenler ve gerçeği açıkça ortaya koyanlar lânetlenmekten kurtulmuşlardır. Ben onların tevbesini kabul ederim ve ben tevbeleri daima kabul ederim, merhamet ederim.” (Bakara: 160)

Hiç kimseye garazımız yok ve fakat hakikat ile dalâleti karıştıranlardan değilim. Bunu ayırt etmeye çalışıyorum.

3. Fırka: Fâiz Yemeyi Meşrulaştırmaya Çalışanlar:

Üçüncü bir sapıtcı imam:

Kendi dinlerini kurunca: *“Bizim dinimize göre fâiz helâldir.”* diyerek fâizin helâl olduğunu ilân ettiler. Bu inkârlarını aevlendirerek bütün Türkiye'ye ve dünyaya duyurdular, halkı fâize bulaştırdılar.

Hazret-i Allah'a ve Resul'üne harp ilân etmekle, din-i İslâm'dan çıkmakla kalmadılar, Hazret-i Allah'ı ve Kitabullah'ı şikayete kalktılar.

İlk fâizin helâl olduğunu söylediler. Para, öşür ne varsa topladılar, böylece ilk çığır açmış oldular.

Oysa fâizin azı da çoğu da İslâm dinine göre şiddetle haramdır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler! Allah'tan korkun! Eğer ima-

nınızda gerçek iseniz, fâizden arta kalanı bırakın almayın. Yok eğer fâizi terketmezseniz, bunun Allah'a ve Peygamber'ine açılmış bir savaş olduğunu bilin." (Bakara: 278-279)

Âyet-i kerime'lerinde haber verildiği üzere, doğrudan doğruya Hazret-i Allah'a ve Resulullah Aleyhis-selâm'a harp ilan ettiler, böylece ebedî hayatlarını kaybettiler.

Âyet-i kerime'de geçen **"Harp"** ifadesi, başka hiçbir tahrim Âyet-i kerime'sinde görülmez.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmaktadır:

"Fâiz yetmiş çeşit günaha sebeptir. Bunların en hafifi, kişinin anası ile zinâ etmesi gibidir." (İbn-i Mâce: 2274)

Dinleri Süleymancılık, imanları para, has huyları gasp, meslekleri de dilencilik olanlar; ellerinden gelen her türlü gasbı yaparlardı, yurtlarına aldıkları çocukları her tarafta dilendirirlerdi.

Dolayısıyla hem paralarını, hem imanlarını aldılar. İşte bunu da deccal yapamaz.

Ve hepsini birden cehenneme attılar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Onları ateşe çağırın imamlar kıldık." buyuruyor. (Kasas: 41)

İşte o imamlar bunlardır.

4. Fırka; Küfür Diyarında Halifeliğini İlan Eden Kaplan ve Oğlu:

Dördüncü bir sapıttı imam:

Küfür diyarında İslâm halifeliğini ilân eden nankör ve sahtekâr Kaplan ve oğlu evvelâ Almanya'nın kukla-sı idiler, sonra şeytanın maskarası oldular.

Diğerleri gibi bunlar da para topluyorlardı ve halkı yoluyorlardı. Böylece Kaplancılık dinini yaymaya çalışıyorlardı.

Bunların hepsi hakkında kitaplar yazıldığı gibi; bu dinine ve vatanına ihanet eden nankörün hakkında da kitap yazıldı.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Resul'üm! Gördün mü o nefis arzusunu ilâh edineni? Artık ona sen mi vekil olacaksın? (Onu şirkten sen mi koruyacaksın?)" (Furkân: 43)

Bütün bölücüler dinimizin ve vatanımızın en büyük düşmanıdır.

Herhalde dinimi ve vatanımı bölmek isteyenleri de bölmeye azimliyim inşaallah-u Teâlâ.

Bunlar dinimi ve vatanımı nasıl parçalamak isti-

yorlarsa, ben de onları parçalamak azmindeyim.

Bunların her birine ayrı ayrı kitap yazıldı, ikaz edildi. Biz vazifemizi yaptık. Huzûr-u İlähiye'de, *"Demedi!"* diyemezler...

5-6-7-8-9. Fırka; Her Biri Bir Çığırın Temsilcisi Ahir Zaman Uleması:

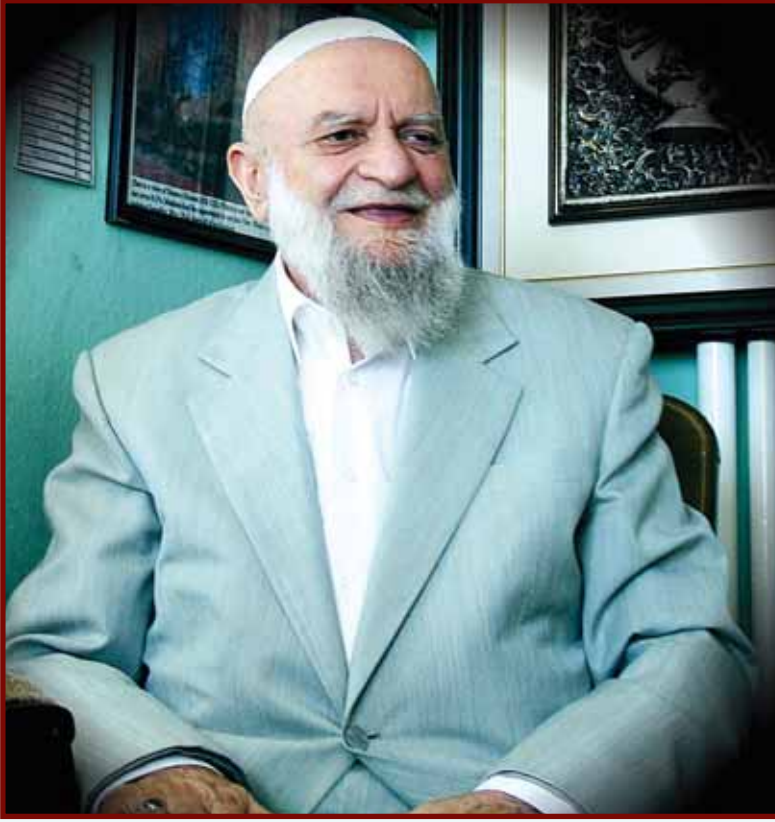
Âhir zaman ulemasına gelince; bunlar da suret-i haktan göründüler. Her biri din-i İslâm'ı ifsat etmek için, tahrif ve tahrif etmek için gerek televizyonlarda gerekse gazeteler vasıtasıyla bütün güçleri ile çalıştılar.

Bunların içlerinden Yaşar Nuri Öztürk, Edip Yüksel, İskender Evrenesoğlu, Nazmi Sakallıoğlu, Refet Kayserilioğlu hakkında da **"Âhir Zaman Âlimleri"** adı ile haklarında bir kitap yazıldı. Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerle hepsine bir bir cevap verildi.

Bunların içinde kimisi *"İmam benim"* dedi, kimisi sahte İsa, kimisi sahte Mehdi kesildi, kimisi *"Ben Dabbet'ül arz'im"* dedi, Yaşar Nuri gibi kimileri çok şiddetli ifsatçı.

Bu gibilerin fesatlarını, sahte, yalancı olduklarını ve küfre kaydıklarını ortaya koymak için her mevzuda Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerle izah ve ispat ettik.

Ve hiçbir fert Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'le ce-

vap veremedikleri için, onlara isnat edilen küfrü ister istemez kabullendiler.

Bu suretle İslâm dinini ortadan kaldırmaya çalışan bu dokuz muhalif fırka ortalığı kararttıkça kararttılar, müslümanları kararsız hale getirdiler.

Böylece bu sapıtıcı imamlar Deccal'den daha beter oldular. Nefsini ilâh edinen bu imansız imamlar bu halkı kandırmaya çalışıyorlar. Acaba Cenâb-ı Hakk'ı da kandırmaya çalışacaklar mı?

Oysa Cenâb-ı Hakk Hadis-i kudsi'de şöyle buyuyor:

“Âhir zamanda öyle kimseler türeyecektir ki, bunlar dinlerini dünyalığa âlet edeceklerdir. İnsanlara karşı koyun postuna bürünmüş gibi yumuşak ve güzel huylu görünürler. Dilleri şekerden bile tatlıdır, amma kalpleri kurt gönlü gibidir.

Azîz ve Celîl olan Allah-u Teâlâ (bu gibi kimseler için) şöyle buyurur:

‘Bunlar acaba benim sonsuz affediciliğime mi güveniyorlar, yoksa bana karşı meydan mı okuyorlar? Ululuğum hakkı için, onlara öyle ağır bir musibet vereceğim ki, aralarında bulunan yumuşak başlılar şaşakalacaklardır.’ (Tirmizî)

Buna da âmil olan, İslâm maskesi altında Din-i mübin'e yaptıkları büyük tahribattır.

Fakat bu nur-i ilâhî çıkınca zulümâtı deldi. Nur yayıldı, hem de dünyanın bir çok yerlerine.

Bunların iç yüzleri meydana çıktı, küfürleri meydanda kaldı. Ne cevap verebildiler, ne de tevbe ettiler, şaşırıp kaldılar.

Çünkü her isim bir dindir. Bunların her biri kendi yolunu beğendi.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Müminün sûre-i şerif'inin 52. Âyet-i kerime'sinde:

“Şüphesiz sizin bu ümmetiniz bir tek ümmettir. Ben de sizin Rabb'inizim. O halde benden korkun.” (Müminün: 52)

Buyurduğu halde, bölücüler bu ilâhî emir ve hükmü dinlemediler, Allah-u Teâlâ'ya isyan ettiler ve dinden çıktılar.

Bunlar Allah-u Teâlâ'nın dinine sahip çıkmak ve parselleyip parça parça yapmak istediler. Her bir parsele her bir sapıtıcı imam birer din kurmak istedi ve bu suretle İslâm dininden çıkmış, küfre girmiş oldular.

İslâm'dan çıktıklarına dair 53. Âyet-i kerime'sinde de şöyle buyurmaktadır:

“Amma ne var ki, insanlar din hususunda kendi aralarında parçalara bölündüler, çeşitli kitaplara ayrıldılar. Her bölük, her parti kendi tuttuğu yoldan memnundur, yanında bulunan (din veya kitapla) sevinmektedir.” (Müminün: 53)

Dinden murad isimleri, kitaptan murad ise zan ve tüzükleridir.

İslâm'dan çıktıktan sonra her bir bölücü birer isim yaptı. Bu isimler birer dindir. Oysa İslâm'da bir tek ümmet bir tek din vardır.

Allah-u Teâlâ En'am sûre-i şerif'inin 159. Âyet-i kerime'sinde bütün bölücülerin İslâm dâiresinden atıldıklarına dair hudut çizmektedir.

Buyurur ki:

“Fırka fırka olup dinlerini parça parça edenlerle senin hiçbir ilgin yoktur.

Onların işi Allah'a kalmıştır. Sonra O yaptıklarını kendilerine haber verecektir.” (En'am: 159)

Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime ile kendisi ilgiyi kestiği gibi, Hakk'a bağlı olanlara da **“Sen de ilgiyi kes!”** diye emir veriyor.

Ve fakat onlarla ilgi kuranların imanı, ancak ilâh edindikleri imansız imamadır. Onların İslâm dini ile aslâ hiçbir ilgisi kalmadı. Çünkü onlar Hazret-i Allah'a ve dinine düşmandır.

Ey müslüman! Sen bunları düşman bellemezsen,

Allah-u Teâlâ'nın dostluğunu kazanacağını mı sandın?
Çünkü imanın en sağlam kulpu Allah için sevmek, Allah için buğzetmektir.

Eğer müslümanlar bu Âyet-i kerime'leri görüp iman etselerdi, bunların tuzağına düşmezlerdi. Hem imanlarını hem maddelerini kurtarmış olurlardı. Maddelerini götürdükleri gibi imanlarını da götürdüler.

Allah-u Teâlâ Yâsin-i şerif'in 21. Âyet-i kerime'sinde:

“Sizden hiç bir ücret istemeyenlere uyun, onlar doğru yoldadırlar.” (Yâsin: 21)

Buyurduğu halde müslümanlar bu Âyet-i kerime'yi göremedi, anlayamadı ve bu sapıtcılara çok rahat yolundular.

Bir taraftan din-i İslâm'ı ifsada ve çürütmeye çalışıyorlar, bir taraftan da kendi kurdukları dini ayakta tutmaya gayret ediyorlar.

Nur yerine zulümât ile ortalığı kararttılar. Ve ortalık tam mânâsı ile karardığı bir zamanda Allah-u Teâlâ bu ilmi, bu nuru ihsan buyurdu ve lütfetti. Bu nur ile bu dokuz muhalif yalancı, ifsatçı, tahripçi fırkalar ile mücadele ediliyor ve bu yalancı bölücülerin hepsinin hakkında kitaplar da yazıldı. Gerek Türkiye'ye gerekse bütün dünyaya neşredildi.

Nur çıkınca kararmış olan âlem aydınlandı ve kâfirlerin küfrü ortada kaldı.

Zira onlara Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerle izah ve ispat edildi. Bu ilâhî hükümler karşısında şaşırıp kaldılar, maskeleri indi, iç yüzleri ortaya çıktı.

Ve fakat yarın âhirette nedametleri o kadar şiddetli olacak ki, Allah-u Teâlâ onların bu durumlarını Âyet-i kerime'sinde şöyle haber vermektedir:

“O gün zalimlerden her biri ellerini ısıarak: ‘Ne olurdu ben de Peygamber'in maiyyetinde bir yol edineydim. Vah başıma gelene! Keşke falancayı dost edinmeseydim. Andolsun ki beni zikirten, bana Kur'an gelmişken o saptırdı. Şeytan insanı yapayalnız ve yardımcısız bırakıyor.’ der.” (Furkân: 27-28-29)

Taraf-ı ilâhî'den onlara şöyle hitap edilir:

“Tutun onu! Hemen bağlayın!” (Hâkka: 30)

“Sonra atın onu cehenneme!” (Hâkka: 31)

“Sonra onu yetmiş arşın uzunluğunda bir zincire vurun!” (Hâkka: 32)

“Tutun onu! Cehennemın ortasına sürükleyin! Sonra başının üzerine kaynar su azabından dökün!” (Duhan: 47-48)

“Tat bakalım! Hani sen kendince çok üstün, çok şerefli bir kimse idin.” (Duhan: 49)

İşte bu hayâlâthanede bir kaç gün ömür için süret-i haktan görünen Deccallerin durumu budur.

Benim hiç kimseye kinim yok amma, dinime ve vatanıma el uzatana da hiç müsamaham yok.

“Allah göklerin ve yerin nûrudur.

**O'NUN NÛRUNUN MİSALİ, İÇİNDE LÂMBA BULUNAN
BİR KANDİL GİBİDİR. O KANDİL BİLLUR BİR CAM İÇİNDEDİR.
O BİLLUR CAM İSE SANKİ İNCİ GİBİ PARLAYAN BİR YILDIZDIR.**

**Ki, ne batıda ne de doğuda bitmeyen mübarek bir zeytin ağacından
(onun yağından) yakılır. Ateş dokunmasa bile onun yağı ışık verir.**

Nûr üstüne nûrdur. Allah dilediği kimseyi nûruna kavuşturur.

Allah insanlara böyle misaller verir. Ve Allah her şeyi hakkıyla bilir.”

(Nûr: 35)

“Allah Bütün Kâinatın Nûrudur!”

Gökte Zuhur Eden Büyük Alâmet!

Allah-u Teâlâ Nûrunu İzhar Etti!

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri 28 Haziran 2010 Pazartesi günü sabahın erken saatlerinde vefât etmişler, salı günü Adapazarı Erenler kabristanındaki ebedî istirahatgâhına uğurlanmışlardır. Vefâtlarının üçüncü günü, 30 Haziran Çarşamba gecesi saat 22:00 sularında, gökyüzünde müthiş bir olay yaşanmış, Adapazarı halkının çıplak gözle seyrettiği, hareket hâlinde, parlak bir inciyi veyahut parlak bir yıldızı andıran, ışık saçan cisimler görülmüştür.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri'nin defnedildikleri kabristan mevkiinden gökyüzüne sıra ile yükselen ***on iki*** kandil misali ışık bir süre gökyüzünde çıplak gözle müşahede edilmiştir.

Bu görüntüler Doğan Haber Ajansı (DHA) Sakarya muhabiri Aziz Güvener tarafından da kaydedilmiştir. Güvener parlak ışıklı cisimlerin Erenler'le Hızırtape aralığındaki mevkiiden gökyüzüne yükseldiklerini beyan etmiştir, ki burası birkaç gün önce Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'nin defnedildiği yerin ta kendisidir.

Kandilli Rasathanesi yetkilileri ile yapılan görüşmede bu görülen ışıkların yıldız olmadığını, bilimsel bir açıklama da getiremediklerini beyan etmişlerdir.

Aslında bu büyük ha-

dise Nûr Sure-i şerif'inin 35. Âyet-i kerime'sinin tecelisi ve Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri'nin en büyük bir kerameti idi. Zira hem Âyet-i kerime'de, hem Hadis-i şerif'lerde ve ayrıca birçok büyük zevâtı kiram'ın ifşaatlarında bu hadisede görülen ilâhî nûrlara dâir işaretler ve izahlar bulunmakta, Allah-u Teâlâ'nın emanetini taşıyan vekillerinin nûru **“Kandil”, “İnci”, “Yıldız”** gibi misallerle duyurulmaktadır. Nûr Allah'tan gelir, vekilinin taşıdığı nûr da Allah-u Teâlâ'ya aittir, O'nun nûrudur.

Âyet-i kerime, Hadis-i şerif ve Evliyâullah Hazretleri'nin beyanlarındaki Allah-u Teâlâ'nın nûruna dair temsiller şöyledir:

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

“Allah göklerin ve yerin nûrudur. O'nun nûrunun misali, içinde lâmba bulunan bir kandil gibidir.

O kandil billur bir cam içindedir. O billur cam ise sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır.” (Nûr: 35)

Bir Hadis-i şerif'te Ceb râil Aleyhisselâm'ın “dördüncü perdedeki yıldızı” *“yetmiş bin defâ gördüm.”* demesi üzerine Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

“Allah'ın izzetine yemin ederim ki o yıldız benim!” (Muhammed el-

Burhânî, “et-Tebriatü’z-Zimme”, s. 100)

Evliyâullah Hazerâti’nin beyanları da şöyledir:

Muhammed ed-Dimeşki -kuddise sirruh- Hazretleri yukarıdaki Hadis-i şerif’e işaretler Hâtemü’l-enbiyâ Aleyhisselâm’a has olan bu büyük sırrın aynı şekilde Hâtemü’l-evliyâ olan zâtta da tecellî edeceğine işaret ederek:

“İşte Hâtemü’l-evliyâ da aynen böyledir.” buyurdu. (“Şerh-i Fusûsu’l-Hikem”, İ.Ü. Ktp. AY, nr.: 4907, vr. 117)

Hâce Muhammed Pârisâ -kuddise sirruh- Hazretleri **“on iki kutbu”** ve bu kutuplardan ikisinin Hâtem-i nebî ve Hâtem-i velî olduğunu haber verdi:

“Bu ümmetin kutupları on ikidir, şu gördüğünüz âlemin burçları (yıldızları) da on ikidir. Müfred (eşsiz ve benzersiz) olanlar çoktur, zaman boyunca devâm ederler. İki ‘Hatm’ de onlardandır.” (“Faslu’l-Hitâb Tercümesi”, s. 584, trc.: A. Hüsrevoğlu)

Evliyâ’-i Kirâm Hazerâti’nden kimisi bu Nûr’u **“Göz kamaştırıcı bir inci”**ye, kimisi **“Yıldız”**a benzetmiş; kimisi de eş-benzeri bulunmayan parlak ve aydınlık bir **“Cevher-i yektâ”**, birçokları **“Kandil”** olarak vasfetmişti.

Şeyh-ül Ekber Muhyiddîn İbn-ül Arabî -kuddise sirruh- Hazretleri **“Fusûsu’l-Hikem”** isimli eserinde şöyle buyurmuşlardı:

“İşte bu ilim, ilm-i billâh’ın âlâsıdır. Bu ilim, ancak peygamberlerin ve velilerin sonuncusuna verilmiştir. Bu ilmi, Nebî ve Resûl’lerden görebilenler ancak Hâtemü’n-nübüvve olan Muhammed Aleyhisselâm’ın mişkâtından (kandilinden) görürler. Velilerden görebilenler de ancak (onun mirasçısı olan) Hâtem-i velinin mişkâtından (kandilinden) görürler.” (“Fusûsu’l-Hikem”)

Abdülgânî Nablusî -kuddise sirruh- Hazretleri de aynı hususa işaret etmişti:

“Kıyâmet gününe kadar her devirdeki veliler bu ilmi ancak Hâtem-i velî’nin, o zamandaki

Aslında bu büyük hadise Nûr Sure-i şerifinin 35. Âyet-i kerime’sinin tecellisi ve Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Hazretleri’nin en büyük bir kerameti idi. Zira hem Âyet-i kerime’de, hem Hadis-i şerif’lerde ve ayrıca birçok büyük zevâtı kiram’ın ifşaatlarında bu hadisede görülen ilâhi nûrlara dâir işaretler ve izahlar bulunmakta, Allah-u Teâlâ’nın emanetini taşıyan vekillerinin nûru “Kandil”, “İnci”, “Yıldız” gibi misallerle duyurulmaktadır. Nûr Allah’tan gelir, vekilinin taşıdığı nûr da Allah-u Teâlâ’ya aittir, O’nun nûrudur.

velâyet kandilinin nûrundan görebilirler.” (“Cevâhirü’n-Nusûs”; s. 36)

Abdullah-ı Bosnevî -kuddise sirruh- Hazretleri şöyle beyan buyurmuştu:

“Bir mişkâttan (kandilden) verilebilen bu ilim, ancak asâleten Hâtemü’r-rusûl ve verâseten Hâtemü’l-evliyâ için hâsıdır.” (“Şerhü’l-Fusûs li’l-Bosnevî”; Nâfiz Paşa, no: 536, 447. yp.)

Hüseyin bin Abdullah el-Abbâsî -kuddise sirruh- Hazretleri şöyle haber verdi:

“Hâtem’in mânâsıyla kastedilen; İnsan-ı kâmil olan bir âlim ve göz kamaştırıcı bir incidir.” (“el-Husûs bi-Edâti’n-Nusûs fi Şerhi’l-Fusûs”, İ.Ü. Ktp., AY, nr.: 4480, vr. 15^b-16^a)

Seyyid Ali Hemedânî -kuddise sirruh- Hazretleri güneşin ay ve yıldızlara olan kıyasına teşbihle şöyle tarif etti:

“Ay ve yıldızların zuhûru, ancak geceleyin kuvvetli ve şiddetli bir biçimde kendini belli eder. İşte Hâtemü’l-evliyâ’nın velîler meydanındaki muhteşem hâlî de aynen böyledir.” (“Şerh-i Fusûsu’l-Hikem”, Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 2794/37, vr. 535^a)

Dâvud bin Mahmûd el-Kayserî -kuddise sirruh- Hazretleri aynı hususa işaretler şöyle buyurmuştu:

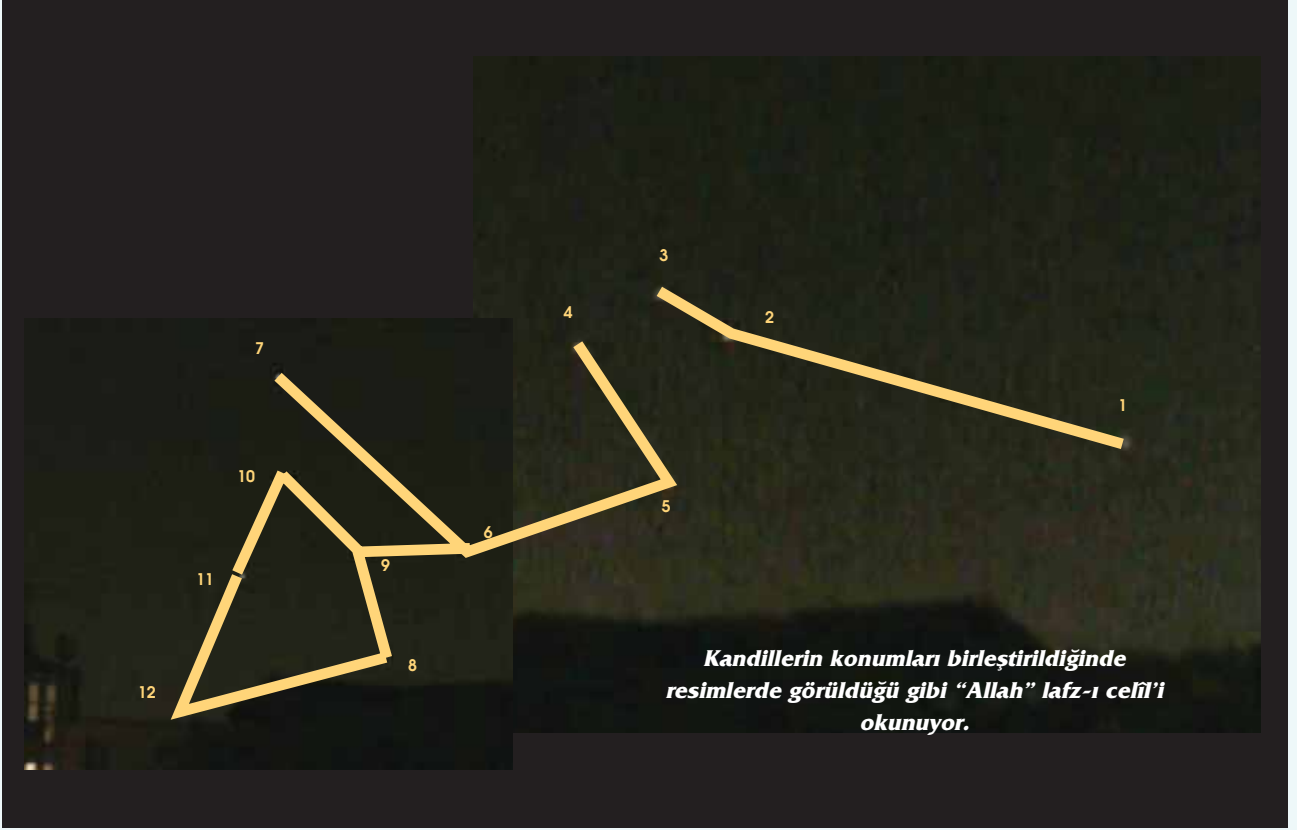
“Onlar ise, tıpkı güneş ışığının doğmasıyla gizlenen yıldızların ışıkları gibi, hakikat-ı Muhammediyye nûrları ile zuhûr ederek değil, kendi varlıklarında nübüvvetin zuhûrunu talep etmişler; cismî tabiat makâmında ve unsurî gecelerin karanlığında tahakkuk ettikleri zaman da, ay ve yıldızların karanlık gecede açığa çıkması gibi, kendilerine has nûrları ile açığa çıkmışlardı.

İşte Hâtemü’l-evliyâ ortaya konulduğu zaman, onun velîlere nisbeti de böyle olur.” (“el-Matlä’u Husûsi’l-Kilem fi Me’ânî Fusûsu’l-Hikem”, Şehid Ali Paşa, nr.: 1242; 30a vr.)

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri:

“Onun nûru yerin dibinden Arş’a kadar uza-

Kandillerin konumları birleştirildiğinde resimlerde görüldüğü gibi "Allah" lafz-ı celî'i okunuyor.

nır." buyurdu. (260. Mektub)

Bâyezîd-i Bestâmî -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyurdu:

"İbrâhim, Mûsâ ve İsâ -aleyhimüsselâm-ın: 'Allah'ım! Bizi Muhammed'in ümmetinden kıl!' dedikleri rivâyet edilir.

Sen zannediyor musun ki, onlar azıcık bir riyâset elde etmek uğrunda Hakk'ın huzûrunda rüsvay olmayı arzu ettiler? Hâşâ ve kellâ!.. Bilâkis onlar bu ümmet içinde öyle şahsiyetler görmüşlerdir ki, bunların ayakları yerin dibinde olduğu hâlde başları A'lâ-yı İlliyyîn'i aşmış ve onlar da bu arada kaybolup gitmişlerdir." (Ferîdüddîn Attâr, "Tezkiretü'l-Evliyâ", s. 226)

Hüseyn bin Abdullah el-Abbâsî -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Bâtımlar karanlıklardan sıyrılınca ayna ortaya çıkar, onda görüntü zuhûr edince onların nazar ettiği güneş, izi tâkip edilen kemâle gece karanlığında ay gibi gözükmeye başlar. İşte bu, 'Fusûs Şerhi'ndeki onunla (Hâtemü'l-evliyâ ile) ilgili bir hazînedir. Allah doğruyu söyleyen ve yola hidâyet edendir!" ("el-Husûs bi-Edâti'n-Nusûs fî Şerhi'l-Fusûs", İ.Ü. Ktp., AY, nr.: 4480, vr. 56^b)

İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri bu zâtın türbesinin altında yatan esrâr-ı İlâhî'yi şöyle tasvir etmiştir:

"Hatmü'l-evliyâ'ya muhabbet eyle, tâ ki bunun-

la dahî şefâ'ate muhtaç olmayasın!

.....

Ve bu türbeye kubbedir ki, seri eflâkın (sür'atli feleklerin) fevkindedir.

Ve bu türbenin sırrı bir sırr-ı 'azîmdir ki (öyle büyük bir sırdır ki), cemî'i emsâra sârîdir (bütün şeyhirlere sirâyet etmiştir)." ("Kitâbü'n-Netice"; Genel, nr.: 1136, vr. 248^a)

Dikkat çeken bir diğer husus; **"On iki kandil"**in o gece gökyüzündeki yükselişlerinde aldıkları konum ve dizilişlerindeki anlamlar incelendiğinde "Allah" ismi celâl'inin nakşedildiği de görülmektedir. Ve bazı rumuzlar ise gizlidir.

Aslında o Zât-ı âli için kerâmet aramaya hâcet yoktur. Bilen ve görebilen için onun her hâl ve ahvâli, her sözü ve fiili apaçık bir kerâmetti. Allah-u Teâlâ ona her gün, her saat, her an içinde bir kerâmet yaratmayı vâad etmişti.

İbrahim bin Edhem -kuddise sırruh- Hazretleri'nden rivâyet edildiğine göre; Allah-u Teâlâ Yahya bin Zekerîyya Aleyhisselâm'a bu zâtı ve kendisine ih-san ettiği bu nimetlerini şöyle haber vermişti:

"Ey Yahya!

Bil ki ben kullarımdan bir kulu, niyetinden ötürü sevmeyi kendime şîâr edindim.

...

Ve diyeceğim ki; 'Müjdeler olsun sana! İzzet ve

“Allah göklerin ve yerin nûrudur.” (Nûr: 35)

“(Ey Peygamber! Biz seni) Allah’ın izniyle Allah’a çağırın ve nur saçan bir kandil olarak gönderdik.”

(Ahzâb: 46)

Celâl’ime yemin ederim ki, bana ettiğin nazarla senin gönlünü iyileştirip; her gün, her gece ve her saat içinde senin için bir keramet ortaya koyacağım!”
(“el-Muhabbe li’l-Muhâsibi”; s. 22-23)

Bu böyledir. Ancak o bu hallerini halktan gizlemiş olsa da yakınları ve sevenleri her an bu hallere vakıf idi. Hemen hiçbir ihvanı yoktur ki gönlünde taşıdığı bir soru ile huzurlarına çıktıklarında hiçbir kelâm etmedikleri halde sanki sual etmişçesine cevabını almış olmasın. Hiçbir ihvanı yoktur ki gerek manevî, gerek hususî işlerinde onun tasarrufuna şahit olmasın.

Kendileri hiçbir zaman keramete iltifat etmediler, ilim ve mahviyet üzerinde durdular. İhvanını da bu şekilde yetiştirdiler.

Onun ihvanı arasında keramet anlatma gibi bir usül hiç olmadı. Çünkü bu zâtın kemali o kadar aşikârdı ki, keramet dinlemeye kimsenin ihtiyacı olmadı. Bu zât hep “Allah” dedi, sevenleri de o terbiye ile yetiştirdi.

En büyük kerametleri ise bu seyyiat zamanında bu ahir zamanda istikamet üzere olması idi. Herkesin kendi zan ve hükmünü yürütmeye çalıştığı bir devirde Allah-u Teâlâ’nın hükmünü neşretti. Karıştırmaya çalışanların karıştırmalarına izin vermedi. İhvanı imanın tadını yaşadıkça, istikamet anlamını kavradıkça kendisine teşekkür etti, Hazret-i Allah’a hamdetti. İmanların yandığı bir asırda imanlarını kurtarmakla kalmadılar, iman kurtarma cihadı yaptılar. Bunların hepsi aslında onun açık bir kerâmeti idi. Nasıl ki Resulullah -sallalla-

hu aleyhi ve sellem- Efendimiz’in en büyük kerameti Kur’an-ı azimüşan ise bu zâtın en büyük kerameti de Kur’an-ı azimüşan’ın tefsiri mahiyetindeki eserleri idi.

Fakat halk ilim ve istikamete gerekli ehemmiyeti vermediği için onun bu değerini bilemediler.

Rabb’imiz Allah-u Teâlâ Hazretleri bize dünyada da, kabirde de, mahşerde de, cennet-i âlâ’da da; her iki “Hatem”le olmayı ikram buyursun. Bizi onların şefaatine nâil eylesin. Onlara lâyük edebi, adabı, evlâtlığı, ihvanlığı lütfetsin... Amin.

En Büyük Keramet:

Şeyh Şerâfeddîn ed-Dağıştânî -kuddise sırruh- Hazretleri’nin (ö. 1936) talebelerinden merhûme Hacı Fatma Nine -kuddise sırruhâ- Hazretleri (ö. 1986), kendisini ziyârete gelen, Muhterem Ömer Öngüt’ün sevenlerinden İzzettin Efendi’ye, yaklaşık otuz yıl önce bu büyük ve esrârengiz sırrı ifşâ ederek haber vermiş;

“Sizin Efendiniz’in en büyük kerâmeti, vefâtından üç gün sonra ortaya çıkacaktır!..” buyurmuştu.

Hacı Fatma Nine’nin açtığı bu esrâr-ı İlâhî bugüne kadar Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri’nin ihvânı tarafından biliniyor ve bekleniyordu; fakat mâhiyetinin ne olduğu ve ne şekilde zuhûr edeceği malûm değildi. Fatma Nine’nin bu beyanı kendi-

Kırmızı kare ile gösterilen mevkiden ışık saçan kandiller sıra ile yükseliyor.

8 ve 9 ncu kandillerin çıkışı görülüyor. 1 nci kandil sağ tarafta ekranın dışında kalıyor.

lerine arzedildiğinde; **“Benim göstereceğim beni Yaratan’dır.”** buyurmuşlardı.

Nitekim Allah-u Teâlâ bu büyük zâtın mânevi makamına bir işaret ve onun büyüklüğüne bir delil olarak nûrunu beşeriyete izhar etti.

Hacı Fatma Nine -kuddise sırrehâ- bir başka beyanlarında şeyhi Şerâfeddîn ed-Dağıştânî -kuddise sırruh- Hazretleri’nin Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri’nin doğduğu gün kurbanlar kestirdiğini, ihvanına büyük bir zâtın dünyaya teşrifini ve kendisine “Kızım sen onu göreceksin” diye müjdelediğini haber vermişti. Nitekim yıllar sonra Fatma Nine’nin ahir ömründe bu buluşma gerçekleşmiş, Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri’nin Hacı Fatma Nine’yi ziyareti ile ihvanı da bu muhtereme ninden ve sakladığı sırlardan haberdar olmuşlardı.

“Allah Göklerin ve Yerin Nûrudur”

Allah-u Teâlâ Nûr Sûre-i şerif’inin 35. Âyet-i kerime’sinde şöyle buyuruyor:

“Allah göklerin ve yerin nûrudur. O’nun nûrunun misali, içinde lâmba bulunan bir kandil gibidir. O kandil billur bir cam içindedir. O billur cam ise sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır. Ki, ne batıda ne de doğuda bitmeyen mübarek bir zeytin ağacından (onun yağından) yakılır. Ateş dokunmasa bile onun yağı ışık verir. Nûr üstüne nûrudur. Allah dilediği kimseyi nûruna kavuşturur. Allah insanlara böyle misaller verir. Ve Allah her şeyi hakkıyla bilir.” (Nûr: 35)

Nûr, Allah-u Teâlâ’nın **Zâhir** İsm-i şerif’inin tecelli etmesidir. Varlıklar o **Nûr**’un tecellisi ile vücut bulmuştur. Bütün âlemleri meydana koyan, mükevvenâtı gösteren, hakikati bildiren O’dur.

Şu gördüğün bütün bu âlem bir tabla veya bir tep-siden ibarettir. Ve fakat senin bildiğin tepsi ya teneke-dir, ya da billurdur. Allah-u Teâlâ’nın tepsisi ise nurdur.

“Gökler ve yer” ibaresi Kur’an-ı kerim’de hususi-yetle **“Kâinat”** için kullanılmaktadır. Dolayısıyla Âyet-i kerime’nin mânâsı **“Allah bütün kâinatın nûrudur.”** demektir.

Gökleri meleklerle ve parlak yıldızlarla, yeri de kendi dostları olan nebilerle velilerle aydınlatan, nûr-landıran O’dur.

Nitekim Allah-u Teâlâ diğer bir Âyet-i kerime’sinde Resul-i Ekrem’ini **“Sirâcen münîrâ=Nûr saçan kandil”** olarak vasıflandırmıştır. (Ahzâb: 46)

İbn-i Mesud -radiyallahu anh- şöyle buyurur:

“Rabb’inizin katında ne gece ne gündüz vardır. Göklerin ve yerin nûru, O’nun zâtının nûrudur.”

Gökleri ve yeryüzünü aydınlatan nûrun hayret verici vasıflarının temsili şudur:

“O’nun nûrunun misali, içinde lâmba bulunan bir kandil gibidir.” (Nûr: 35)

Burada Allah-u Teâlâ’nın nûru, içinde lâmba bulunan bir kandile benzetilmektedir.

Mümin-i kâmil’in kalbi Allah-u Teâlâ’nın hidayeti ile nûrlanmıştır:

“O kandil billur bir cam içindedir.” (Nûr: 35)

Billur cam, kudsi ruhtur.

Ruhaniyet, dünyada da kabirde de mahşerde de, onunla beraber haşrolunur.

“O billur cam ise sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır.” (Nûr: 35)

Öyle bir güzellikte ve parlaklıktadır ki bu güzelliği temsil için inciye benzetilmiştir. Çünkü burada nûr üstüne nûr olmuş, yeryüzünün yıldızları olmuştur.

Bu cam berraklık ve güzellik hususunda parıl parıl parlayan yıldız andırmakta; yıldız da parlaklık, berraklık ve güzellikte inciye benzemektedir. Küçük cam, büyük bir yıldız haline dönüşüyor.

“Ki, ne batıda ne de doğuda bitmeyen mübarek bir zeytin ağacından (onun yağından) yakılır.” (Nûr: 35)

O ağaç, Allah-u Teâlâ’nın sevdiği seçtiği kendisine çektiği kullardır. O muhabbetullah ile yanar, onun yağı feyzi ilâhiyedir. O nûr o feyz-i ilâhi sebebiyle hiçbir şey

On birinci kandilin de çıktığı anın görünümü

On ikinci kandilin çıkışı.
İlk 5 kandil sağ tarafta ekranın dışında kalıyor.

söylemese bile hâl ile beşeriyetin numunesi ve imtisal olduğu için nûr saçar. Bu beyanlarımız Allah-u Teâlâ'nın Habib-i Ekrem'inin yüzüsuyu hürmetine vekillerine bahşettiği lütuflardır.

“Ateş dokunmasa bile onun yağı ışık verir.”
(Nûr: 35)

Öyle aydınlık ki, yağın kendisi yanmadan bile ortalığı aydınlatacak durumda.

Allah-u Teâlâ'nın bu kulları hakkında Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerde bir çok beyanlar bulunmaktadır.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de:

“Allah bir kimsenin kalbini müslümanlık için açarsa, o Rabb'inden verilen bir nûr üzerindedir.”
buyuruluyor. (Zümer: 22)

Bu nûru Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'i ile beyan ediyor:

“Mü'min-i kâmil'in ferasetinden korkunuz. Çünkü o Aziz ve Celil olan Allah'ın nûru ile bakar.”
(Münâvî)

Bunlar vâris-i enbiya oldukları içindir ki, Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerin tecelliyatına mazhar olmuşlardır. Yani bildirdiği kadar bilir, gösterdiği kadar görür. Hakk'ta fani olduğu zaman bunlar husule gelir.

Cenâb-ı Hakk'ı görür kendisini görmez, zira âyân-ı sâbite ile Hakk'ı tesbih eder, O'nunla ibadet eder.

Azamet-i ilâhî'nin karşısında bir zerre olarak Allah-u Teâlâ'ya ibadet, taat ve secdesini yapar.

“Kulhüvallahü Ehad” dediği zaman azamet-i ilâhî'yi görür. **“Allahüssamed”** yarattığı varlıkların O'na muhtaç olduğunu bilir.

Bu esrar-ı ilâhiye ne zaman tecelli eder ki âyân-ı sâbite bütün “âyân-ı sâbite”lerin Hazret-i Allah'a ne kadar muhtaç olduğunu görür? Ve herşeyin Hakk ile kaim olduğunu gördüğü zaman Âyet'ül-kürsi'nin sırrına mazhar olur.

Fatiha-i şerif'te **“Elhamdülillâhi, Rabb'il âlemin”** derken bu sırta mazhurdur. Bu ise ancak Hazret-i Allah'ın boyası ile boyandığı zaman husule gelir.

“Allah'ın boyası ile boyanın! Allah'ın boyasından daha güzel boyası olan kimdir?” (Bakara: 138)

Bir zerre olarak Hakk ile Hakk'ı tesbih eder. Ruh Cenâb-ı Hakk'ın lütfu tecelliyatıyla nûrlanır, nefsi ruha tâbidir. O da nûrlanmış olur, dolayısıyla vücudu da nûrlanır. Bunların hepsi husule geldiği zaman **“Sirâcen münîrâ”** olur. Her tecelliyat-ı ilâhî ile **“Nûrun alâ nûr”** olur. O artık Hakk iledir. En hoşlandığı şey Hazret-i Allah'ın hükmü olur. Onlarda arzu yaşamaz. Hayat ve vefat arasında hiç fark olmaz. Çıkacak hükm-ü ilâhî'ye peşinen teslim olmuşlardır. Bu onlara ihsan edilen lütuflardır. Hazret-i Allah'a ram olmuştur. Bütün iradesini Hazret-i Allah'a teslim etmiştir.

Semâ'daki Yıldız:

Allah-u Teâlâ Nûr Sûre-i şerif'i otuz beşinci Âyet-i kerime'de nurunu misâl ile duyururken **“içinde lâmba bulunan bir kandil”**, **“inci gibi parlayan bir yıldız”** misâllerini veriyor.

Gerek bu Âyet-i kerime'de gerek Hadis-i şerif'lerde gerekse Hâtemü'l-evliyâ'yı haber veren evliyâullah Hazerâti'nin ifşaatlarında Allah-u Teâlâ'nın kudretinin ve nurunun hep bu misallerle anlatılması ve bu misallerin yaşanan bu büyük kerametteki görüntülerle birebir uyuşması bizleri hayretler içerisinde bırakmaktadır.

Aşağıda arzedeceğimiz Hadis-i şerif'te geçen gizli sırta göre; Cebrâil Aleyhisselâm'ın yıldız şeklinde gördüğü Resulullah Aleyhisselâm'ın nûru idi ve Cebrâil Aleyhisselâm'a **“O benim”** buyurmuştu.

Câbir -radiyallahu anh-den rivâyet edildiğine göre; Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-:

“Allah'ın ilk yarattığı şey benim rûhumdur.” deyince Cibrîl hayret etmişti.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Cibrîl'in bu husustaki hayretini görünce, Cibrîl'e: **“Ey Cibrîl! Kaç yaşındasın?”** buyurdu. Cibrîl: **“Bilmiyorum! Fakat dördüncü perdede bir yıldız vardı, her yetmiş senede bir defâ çıkardı. Ben onu yetmiş bin defâ gördüm.”** cevabını verdi.

“O'nun nûrunun misali, içinde lâmba bulunan bir kandil gibidir.” (Nûr: 35)

Bunun üzerine Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-:

“Allah'ın izzetine yemin ederim ki o yıldız benim!” buyurdu.

Sonra Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-:

“Vahiy sana nereden geliyor?” diye sordu.

Cibrîl: **“Ben göklerde ve yerlerde dolaşırken bir zil sesi duyuyorum, duyunca Beytül-ma'mûr'a giderim ve vahiy oradan alıp yeryüzündeki nebî ve resullere veririm.”** dedi.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ona:

“Şimdi Beytül-ma'mûr'a git ve benim isim ve nesebimi orada söyle!” buyurdu.

Bunun üzerine Cibrîl hemen sür'atle Beytül-ma'mûr'a gitti ve Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in buyurduğu gibi isim ve nesebini söyledi. Daha önce hiç açılmayan Beytül-ma'mûr'un kapısı ilk defâ o zaman açıldı, Cibrîl Aleyhisselâm Beytül-ma'mûr'un içinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-i oturmuş olarak gördü. Hayret ederek hızla yeryüzünde Resulullah'ın bulunduğu yere indi, Resulullah'ı daha önce Câbir'le konuşurken bıraktığı yerde gördü. Sonra tekrar Beytül-ma'mûr'a döndü, Resulullah'ı orada yine oturmuş olarak buldu. Sonra tekrar yeryüzüne indi, bu defâ yine Câbir'le konuşurken gördü.

O zaman Cibrîl Aleyhisselâm Câbir -radiyallahu anh-e:

“Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- yerini hiç terketti mi?” diye sordu.

Câbir: **“Hayır ey Arap kardeş! Bizim konuştuğumuz mevzu sen bizden ayrıldığın zamandan beri hâlâ bitmedi, konuşmaya devâm ediyorsunuz.”** cevabını verdi.

Bunun üzerine Cibrîl, Resulullah'a:

“Eğer vahiy senden sana ise, benim aracı olmandaki hikmet nedir?” deyince, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-:

“Bu teşrî (insanlar arasında hüküm vermek) içindir, ey kardeşim Cibrîl!” buyurdu ve ardından şu Âyet-i kerîme'yi okudu:

“O kandil billur bir cam içindedir.”
(Nûr: 35)

“Sana onun (Kur'ân'ın) vahyi bitmeden önce Kur'ân'ı okumakta acele etme ve: ‘Rabb'im! İlmimi arttır!’ de!” (Tâ-Hâ: 114) (Muhammed el-Burhânî, “et-Tebriatü'z-Zimme”, s. 100-101)

İşte Hâtemü'l-evliyâ'nın vefâtının üçüncü günü tecellî eden muhteşem hâdisde de Allâhuâlem bu büyük sırta ilgilidir.

Nitekim Muhammed ed-Dîmeşkî -kuddise sirruh- Hazretleri **“Şerh-i Fusûsu'l-Hikem”**inde yer alan aşağıdaki esrârengiz ifşaatında, Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'a has olan bu büyük sırrın aynı şekilde Hâtemü'l-evliyâ olan zâtta da tecellî edeceğine işaret ederek:

“İşte Hâtemü'l-evliyâ da aynen böyledir.” buyurmuştur. (“Şerh-i Fusûsu'l-Hikem”, İ.Ü. Ktp. AY, nr.: 4907, vr. 117)

Hazret'in beyanları şöyledir:

“Âdem devrinden Son Peygamber'e varıncaya kadar onlardan (peygamberlerden) ve onlara tâbî olanlardan hiç biri yoktur ki, aldığını ancak Hâteme'n-nebiyyîn mişkâtından (kandilinden) almış bulunmasın. Zîrâ Cenâb-ı İlâhî'den meydana gelen tecellî, ilk devirlerde bile Ahmedî hakîkatın ona tecellî etmesine bağlıydı.

İşte peygamberlerin keşifleri nisbetinde nazar edebildikleri nübüvvet (peygamberlik) de ancak bu Ahmedî hakîkat sâyesinde tecellî eder. Onların idrakleri ve ona nazarları Cenâb-ı İlâhî'ye ulaşmalarını sağlar; bu hakîkatın dışında ne nazar etmeleri, ne de görmeleri mümkün olmaz. Onların meclisi ve onlardan herhangi biri için tefrik edilen herhangi bir şey, bu ‘İlk Asıl’ olmadıkça elde edilemez, zîrâ onların misbâhı (lâmbası) da, mişkâtı (kandili) de onun yüksek tecellîsidir. Mişkât (Kandil) olmadıkça onun ne yansıması olabilir, ne de onunla herhangi bir ilgisi bulunabilir!

Onun ‘yansıması’na gelince; O'nun -sallallahu aleyhi ve sellem- mişkâtıyla (kandiliyle) kendi hakîkatından ve ‘ayn-ı sâbitesinden onlara bağıştta bulunmasına benzer.

“O billur cam ise sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır.” (Nûr: 35)

Nitekim Allah-u Teâlâ “Nûr’un temsili hakkındaki:

‘O’nun nûrunun misali, içinde lâmba bulunan bir kandil gibidir.’ buyruğuyla ona işâret etmiştir. (Nûr: 35)

Buradaki birleştirme, tıpkı İlâhî meclis gibi bu ‘Nûr’un tümü hakkındadır.

O öyle bir sırçadır ki;

‘O billur cam ise sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır.’ (Nûr: 35)

O -sallallahu aleyhi ve sellem-, bu İlâhî sırta ilgili olarak Cibrîl’e: ‘Bu yıldız benim.’ buyruğuyla cevap vermiştir. Yâni hakîkî itibârla bu tecelliyâta o mazhurdur, ondan başkası bu tecelliyâta ehil değildir.

Soru ve cevap hakkındaki kıssa, Hazret’in -sallallahu aleyhi ve sellem- Cibrîl’e kaç yaşında olduğunu sormasıyla yerini bulmuştur:

‘Bilmiyorum! Ancak, ben burada bir yıldız bulunduğuna muttali’ olmuşum. Her yetmiş senede bir defâ ortaya çıkardı. Ben onu yetmiş defâ gördüm.’

Başka bir rivâyette onunla ilgili olarak ‘yetmiş’ten sonra, iki yerde ilâveten ‘bin’ ifâdesi zikredilir. Allah bilendir!..

Onun (Hâtemü’l-enbiyâ’nın) yaratılışı bakımından olan varlığı ertelenmiş, geciktirilmiştir. İşte bu cevap, onun -sallallahu aleyhi ve sellem- ‘Hâteme’n-nebiyyîn’ olmasına kadar erişir.

İşte Hâtemü’l-evliyâ da aynen böyledir. Velâyet mişkâtına ittibâ etmekle ve kendisinden almakla bir tahsise ermiş olan, kendilerinden daha önde olduğu diğer velîlere tasarruf ve istimdâd etmekle ilgili bu ‘Rûhî evlilik’ ona da verilmiştir. Âdem henüz su ile toprak arasında iken, şüphesiz ki o da velî idi. Bu cümlelerin tefsîri işte budur.

Onun dışındaki velîler ise bu ilme sâhip olamadıkları için ancak velâyet şartlarını tahsil ettikten sonra velî olmuşlardır.” (‘Şerh-i Fusûsu’l-Hikem’, İ.Ü. Ktp. AY, nr.: 4907, vr. 115-116-117)

“Allah dilediği kimseyi nûruna kavuşturur. Allah insanlara böyle misaller verir. Ve Allah her şeyi hakkıyla bilir.” (Nûr: 35)

“On iki”deki Sır:

30 Haziran gecesi gökte meydana gelen bu müthiş hadisede dikkat çeken mühim bir husus ise bu kandil misali “nur”ların sayısının **“on iki”** olmasıydı. Kamera kayıtlarında görüldüğü üzere sıra ile gökyüzüne yükselen bu kandillerin sayısı on ikiye tamam olmuştu.

Şâh-ı Nakşibend -kuddise sirruh- Hazretleri’nin hulefâsından Hâce Muhammed Pârisâ -kuddise sirruh- Hazretleri iki hâtem arasındaki beraberliğe işaret eden aşağıdaki ifşaatlarında aynı zamanda kutupların sayısının **“On iki”** olduğunu haber vermişlerdir:

“Bu ümmetin kutupları on ikidir, şu gördüğünüz âlemin burçları (yıldızları) da on ikidir. Müfred (eşsiz ve benzersiz) olanlar çoktur, zaman boyunca devâm ederler. İki ‘Hatm’ de onlardandır.” (“Faslu’l-Hitâb Tercümesi”, s. 584, trc.: A. Hüsrevoğlu)

Hazret on iki kutuptan bahsetmekte, hatta bu on ikinin ikisinin Hâtem-i nebi ve Hâtem-i veli olduğunu haber vermektedir. Şunu iyi bilin ki onlar, Hazret-i Allah’ın nûrudur, nurunun nasıl ve ne şekil olduğu yukarıda Nûr Sure-i şerif’i otuz beşinci Âyet-i kerime’si ve izahındadır.

Muhammed Pârisâ -kuddise sirruh- Hazretleri’nin yukarıdaki ifşaatlarında husûsiyetle ümmetin **“on iki kutbu”**ndan sözetmiş olması arza şâyândır. Zîrâ Erenler’le Hızırtepe arasında, yâni Hâtemü’l-evliyâ -kuddise sirruh- Hazretleri’nin defnedildiği noktanın tam üzerinde, 22:00 sularında önce tek başına büyük bir “Nûr” kandili görüldükten sonra, birbirini tâkip eden on bir ayrı Nûr kandilinin yerden göğe doğru çıktığı müşâhade edilmiş; böylece üç dakika gibi kısa bir zaman zarfında peşpeşe tam “on iki nûr”un göğe doğru yükseldiği görülmüştür.

Kadir-i mutlak olan Allah-u Teâlâ bu nur kandillerini DHA muhbirine gösterdi ve kaydedildi. Hem taraf-sız ve resmi bir kanaldan belgelenmiş hem de yüksek kalitede kaydedilmiş oldu. Böylece hiçbir itiraza mahal kalmadı.

“On iki”de hikmetler var. Nitekim Hadis-i şerif’le-

rinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyorlar:

“On iki peygamber ümetimden olmayı temenni ederler.” (Veliyyüddin: 770 no. Tirmizî, 199b yaprağı)

Yine bilindiği gibi İsa Aleyhisselâm'ın havarilerinin sayısı da “On iki” idi.

“Ölümsüzlük” Sırrına Mazhar Kutuplar; Hazret-i Hızır ve Hatmü'l-Evliyâ:

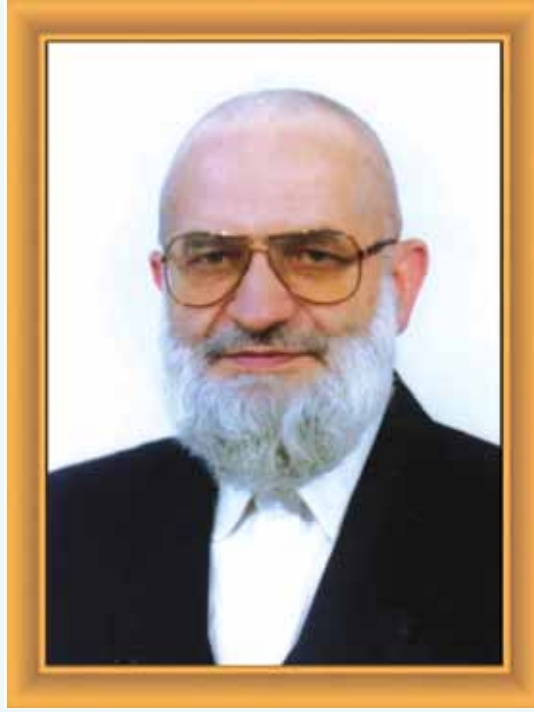
Bu kutuplardan bahseden İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri **“Kitâbü'n-Netice”** adlı eserinde kendisine hususi bir nefes üflenen seçkin zâtlardan söz ederken Hâtemü'l-Evliyâ'yı Hızır Aleyhisselâm ve diğer kutuplarla bir arada zikretmiştir.

“Bazı nüfûs-ı fâzıla'ya ki nefh vâki olur (bazı üstün nefislere üfleme vukû bulur), husus üzerine bâttınadır (has kulların içlerindedir); gerek ol nâfih olan (üfleyen) mücerredâttan (teklerden) olsun ve gerek olmasın; Hazret-i Hızır ve Hatmü'l-evliyâ ve sâir aktab gibi. Ve bu nefh vâki olmadıkça (üfleme vukû bulmadıkça) hiçbir kimse dâire-i velâyete kadem basmaz (velâyet dairesine ayak basamaz).” (“Kitâbü'n-Netice”; Genel, nr.: 1136, vr. 200b)

Nitekim Allah-u Teâlâ bu sırrın gerçekleşeceğini, yedi buçuk asır önce yaşamış olan büyük velî Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri'ne de (ö. 650/1252) ayrıntılarıyla bildirmiş; o da bu esrâr-ı İlâhî'yi “Hâtemü'l-evliyâ” olan zât hakkında kaleme aldığı risâlesine tüm tafsilâtı ile kaydetmişti.

Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri, “Hâtemü'l-evliyâ” hakkında hiçbir velînin işâret etmediği çok gizli sirlara yer verdiği “Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye” adını taşıyan sözkonusu eserinde, Hâtemü'l-evliyâ için aslında “ölüm” diye bir şeyin sözkonusu olmadığına işâret etmiş; ebedî ölümsüz kılınan Hızır Aleyhisselâm'ı, gökyüzünde asılı duran bir yıldızın altındaki bir mülke, ya da yıldızın en altındaki mülke indiren Allah'ın, Hâtemü'l-evliyâ olan zâtı da yüksek göğün üzerinde asılı duran bir yıldız düşürüp, “Hayy” ism-i şerifi ile ölümsüz kılacağını açıkça haber vermişti:

“Kazâ mekânının içine girdiği için, Hızır Aleyhisselâm gibi ölümsüz olmak da onun (Hâtemü'l-evliyâ'nın) alâmetlerindedir. O, hakikat ve mecaz mekânıdır, en ulu mekândır; o, mülk ve akıl içinde-

ki sevinç ve kurtuluş mekânıdır. O, hayâtın aslından tahsis edilen hayat ve ölümün indirildiği ‘Hayy’ ismine ulaşan ‘Kazâ’ mekânındaki Rabb'in ismine vâsıl olur.

Hattâ, ebedî ölümsüz olan Hızır'ı ve gâib olmayan birini Allah, korunmuş olan gökyüzünde asılı duran bir yıldızın altındaki bir mülke, ya da yıldızın en altındaki mülke indirir. Hâtemü'l-evliyâ'ya ise hakîki hayatın ilerleyişini içirir, tâ ki ortaya çıksın ve yok olmasın, ebediyen ölümsüz kalsın. Çünkü mülk, akıl ve ruh ona nüzül eder, yüksek göğün üzerinde asılı duran yıldız düşer. Havz ve Keveser'le diri olan Hızır ona doğru iner. O hem yeryüzünde Hayy -Teâlâ ve Te-

kaddes- ismini taşıyan Hâtemü'l-evliyâ'nın ilerleyişi, hem de O'na dönen mahlûkâtın ecel sûretinin ilerleyişidir.” (“Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye”, Süleymaniye Kütüphanesi, Ayasofya, nr.: 2058, vr. 206^a-206^b)

Burada Hazret, ölümsüz olan Hızır Aleyhisselâm'ı ve görünmez kılmadığı herhangi bir velîyi Allah'ın, **“korunmuş olan gökyüzünde asılı duran bir yıldızın altındaki bir mülke, ya da yıldızın en altındaki mülke indirdiğini”** haber vermiş; mülk, akıl ve ruhun kendisine indirildiği Hâtemü'l-evliyâ'yı ise, ortaya çıkıp bir daha yok olmasın, ebediyen ölümsüz kalsın diye hakîki hayatın da ötesine nakledip, “Hayy” ism-i şerifinin tecellisi ile **“yüksek göğün üzerinde asılı duran yıldız düşüreceğini”**ni açıkça ifşâ etmiştir.

Nitekim bu esrâr-ı İlâhî bugün zuhûr etti ve gerek Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin, gerekse Hacı Fatma Nine -kuddise sırruh- Hazretleri'nin bu husustaki beyanlarını açıkça tasdik etti.

“Göz Kamaştırıcı” İnci:

İşte Evliyâ-i Kirâm Hazerâtı'ndan kimisi bu Nûr'u **“göz kamaştırıcı bir inci”**ye benzetmiş; kimisi de eşbenzeri bulunmayan parlak ve aydınlık bir **“Cevher-i yektâ”** olarak vasfetmişti.

Şeyh Hüseyin bin Abdullah el-Abbâsî -kuddise sırruh- Hazretleri **“el-Husûs bi-Edâti'n-Nusûs fî Şerhi'l-Fusûs”** isimli eserinde, **“Hâtemü'l-velâye”** sırrına mazhar olan zâtın ihâtâ ettiği bu nûru göz kamaştırıcı

bir inciye benzeterek şöyle buyurmuştu:

“Hâtem’in mânâsıyla kastedilen; İnsan-ı kâmil olan bir âlim ve göz kamaştırıcı bir incidir. Mülkü; kendisiyle Hâtemü’l-velâye sırrının zuhûrlarının en yücesindeki nakşın murâd edildiği âlemdir.”

“İnsan-ı kâmil ‘Zât’ ile mevcûd olunca, o âlemin ‘Vücûd’la isimlendirilişinin, kendisinin de ‘Mevcûd’la isimlendirilişinin zuhûr ettiği yerdur. Hâtem’in göz kamaştırıcı bir inciye ihâta ettiğinde şüphe yoktur. Şu hâlde Hâtem’in ihâtâ ettiği ‘İnci’ nasıl olur?

Meleklerin itirazı işte buradan kaynaklanmıştır. Mülk âlemden bir cüzdür ve o, âlemin kuşatması altındadır. Onun halka yaptığı itirâz, işin aslında Hakk’a yapılmıştır. Bâtinen O’nunla tahakkuk etmiş olmak şartıyla, en üstün tahakkukun yaratılmış olanda gerçekleşeceğinde şüphe yoktur. Şu kadar var ki, bâtın onu gizlemiş ve mülkle ilgili yanlış söz de buradan meydana gelmiştir. Allah’ın hücceti işte onunla kâim olur.

Hâtem nasıl ki inciye ihâtâ etmişse; ‘Zâhir’ isminin ihâtâsı da, onun ‘Vücûd’la âlemi ihâtâ etmesidir. İnsan-ı kâmil’in âlemi ihâtâsına gelince; kendisindeki cevher nedeniyle tıpkı Hâtem’in inciye ihâtâ etmesi gibi, böylece ilmi ihâtâ etmektir. Zîrâ Hâtem’in üzerindeki onun şerefi ve onun ziyâsının kuvvetidir.” (“el-Husûs bi-Edâti’n-Nusûs fî Şerh-i’l-Fusûs”, İ.Ü. Ktp., AY, nr.: 4480, vr. 15^b-16^a)

Onun kuşattığı bu inci vefâtı ile ortaya çıktı ve zuhûru seyredenlerin gözlerini kamaştırdı.

Seyyid Ali Hemedânî -kuddise sirruh- Hazretleri **“Fusûsu’l-Hikem Şerhi”**nde, Hâtem-i evliyâ olan zâtların nurlarını ondan alan diğer velilerin kâinât âleminde, ışığını güneşten alan ay ve yıldızlara bedel olacak biçimde zuhûr ettiklerini haber vererek, **“Nûr”**uyla göz kamaştırıcı Hâtemü’l-veliyâ’nın veliler meydanındaki göz kamaştırıcı hâlinin aynen böyle olduğuna dikkati çekmiştir:

“Göz kamaştırıcı güneşle, onun nûrunun şüleleri altında varlıklarını gizleyen, dünyevî varlıkların derinliklerine girip karar kılan, cismî tabî’at ağırlıklarının karanlık vaktinden sonra zuhûr eden parlıklarını saçan yıldızlara bedel olacak şekilde; peygamberlerin özlüklerinde de ‘İlmü’llâh’, yâni ‘Allah’ın ilmi’; kendilerine nübüvvetin varlığının zuhûr etme-

Kendileri hiçbir zaman keramete iltifat etmediler, ilim ve mahviyet üzerinde durdular. İhvanını da bu şekilde yetiştirdiler.

Onun ihvanı arasında keramet anlatma gibi bir usûl hiç olmadı. Çünkü bu zâtın kemali o kadar aşikârdı ki, keramet dinlemeye kimsenin ihtiyacı olmadı. Bu zât hep “Allah” dedi, sevenleri de o terbiye ile yetiştirdi.

En büyük kerametleri ise bu seyyiat zamanında bu ahir zamanda istikamet üzere olması idi. Herkesin kendi zan ve hükmünü yürütmeye çalıştığı bir devirde Allah-u Teâlâ’nın hükmünü neşretti. Karıştırmaya çalışanların karıştırmalarına izin vermedi. İhvanı imanını tadını yaşadıkça, istikamet anlamını kavradıkça, istikametini teşekkür etti, Hazret-i Allah’a hamdetti.

sini talep ettiren isti’dâdlarının çokluğu nisbetinde meydana gelir. Ay ve yıldızların zuhûru, ancak geceleyin kuvvetli ve şiddetli bir biçimde kendini belli eder. İşte Hâtemü’l-evliyâ’nın veliler meydanındaki muhteşem hâli de aynen böyledir.” (“Şerh-i Fusûsu’l-Hikem”, Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 2794/37, vr. 535^a)

İşte Allah-u Teâlâ rahmet-i İlahî’sinin açık bir tecellisi olarak onun bu muhteşem hâlini bugün halka âlen izhâr etti.

Dâvud bin Mahmûd el-Kayserî -kuddise sirruh- Hazretleri **“el-Matlâ’u Husûsî’l-Kilem fî Me’ânî Fusûsu’l-Hikem”** adlı eserinde, peygamberlerin ve velilerin ışığını

nı güneşten alan ve henüz güneş yokken ortaya çıkan ay ve yıldızlara; Hâtemül’enbiyâ ve Hâtemü’l-evliyâ’nın ise, ay ve yıldızlar kaybolduktan sonra, kendi nûruyla bütün âlemleri aydınlatan parlak bir güneşe benzediğini dile getirerek şöyle buyurmuştu:

“Hâtemü’r-rusûl’ün her ne kadar varlık tıynetini gecikmiş ise de, o hakikatıyla ruhlar âleminde mevcûddu. O, mevcûdiyetinden ve bir risâletle ümmetine gönderilmeden önce zâten peygamberdi. Çünkü ezeli ve ebedî kutupların hepsinin kutbu odur. Varlıktan maksat Peygamber Aleyhisselâm olduğu için, diğer peygamberlerin nübüvveti ise kendileri adına, ancak gönderildikleri an gerçekleşmiştir.

Şu hâlde göre o, âlemin özlerini ve aynı şekilde, istidâdları yönünden peygamberlerin özlüklerini de kendinde toplayan, şümüllü bir mertebeyi kendisine hâsil kılan bir farklılıkla, ilim husûsunda çok önceden vâredilmişti. Onlar ise, tıpkı güneş ışığının doğmasıyla gizlenen yıldızların ışıkları gibi, hakikat-ı Muhammediyye nûrları ile zuhûr ederek değil, kendi varlıklarında nübüvvetin zuhûrunu talep etmişler; cismî tabiat makâmında ve unsurî gecelerin karanlığında tahakkuk ettikleri zaman da, ay ve yıldızların karanlık gecede açığa çıkması gibi, kendilerine has nûrları ile açığa çıkmışlardı.

İşte Hâtemü’l-evliyâ ortaya konulduğu zaman, onun velilere nisbeti de böyle olur.” (“el-Matlâ’u Husûsî’l-Kilem fî Me’ânî Fusûsu’l-Hikem”, Şehid Ali Paşa, nr.: 1242; 30a vr.)

Geçmişteki zevât-ı kirâm bu muhteşem sırrı o zamanı görmüş ve seyretmiştir.

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri’nin ifâ-

de ettiği üzere; onun nûru yerin derinliklerinden gökyüzüne değil, aslında Arşu'r-Rahmân'a kadar uzanmaktadır:

“Onun nûru yerin dibinden Arş'a kadar uzanır.” (“Mektûbât”, 260. Mektub)

“Tezkiretü'l-Evliyâ”da nakledildiğine göre; Bâyezîd-i Bestâmî -kuddise sirruh- Hazretleri yalnız velîlerin değil, peygamberlerin bile gıpta ettiği bir mertebe olan “Hâtemü'l-velâyê” mertebesine vâris olan zâtın, ayakları yerin dibinde olduğu hâlde başı “A'lâ-yı İlliyyîn”i aşan bir kimse olduğuna işaret etmiş; bâzı “Ulü'l-azm” peygamberlerin ise bu iki mesâfe arasında kalmaları nedeniyle, kendilerini ümmet-i Muhammed'e dahil edip bu makama erdirmesi için Allah-u Teâlâ'ya duâda bulduklarını haber vermişti:

“İbrâhim, Mûsâ ve İsâ -aleyhimüsselâm-ın:

‘Allah'ım! Bizi Muhammed'in ümmetinden kıl! dedikleri rivâyet edilir.

Sen zannediyor musun ki, onlar azıcık bir riyâset elde etmek uğrunda Hakk'ın huzûrunda rüsvay olmayı arzu ettiler? Hâşâ ve kellâ!.. Bilâkis onlar bu ümmet içinde öyle şahsiyetler görmüşlerdir ki, bunların ayakları yerin dibinde olduğu hâlde başları A'lâ-yı İlliyyîn'i aşmış ve onlar da bu arada kaybolup gitmişlerdir.” (Ferîdüddîn Attâr, “Tezkiretü'l-Evliyâ”, s. 226)

“Hâtemü'l-velâyê” nûrunun gökyüzündeki bu açık müşâhadesi Hatemiyyet'le ilgili en gizli sırlardan birisi olup; bâzı zevât-ı kirâm'ın ifâdesine göre, diğer esrâr-ı İlahî'ye nispetle eşine rastlanmamış en büyük hazîne-dir.

Şeyh Hüseyin bin Abdullah el-Abbâsî -kuddise sirruh- Hazretleri “el-Husûs bi-Edâti'n-Nusûs fi Şerhi'l-Fusûs” adlı eserinde bu sırrı, “Hâtemü'l-velâyê”e gizlenen en büyük hazîne olarak takdim etmiştir:

“Bâtinlar karanlıklardan sıyrılınca ayna ortaya çıkar, onda görüntü zuhûr edince onların nazar ettiği güneş, izi tâkip edilen kemâlle gece karanlığın-daki ay gibi gözükmeye başlar. İşte bu, ‘Fusûs Şerhi'ndeki onunla (Hâtemü'l-evliyâ ile) ilgili bir hazînedir. Allah doğruyu söyleyen ve yola hidâyet edendir!” (“el-Husûs bi-Edâti'n-Nusûs fi Şerhi'l-Fusûs”, İ.Ü. Ktp., AY, nr.: 4480, vr. 56^b)

Büyük Velîlerin Vefâtını Haber Veren Hâdiseler ve Hâtemü'l-Evliyâ'nın Vefâtı Sırasında Zuhûr Eden Bâzı Hâller:

Allah-u Teâlâ, yeryüzünde âdet-i İlahî hâricinde birtakım olaylar meydana getirerek nâdiren gönderdiği büyük velîlerin vefâtını izhar etmeyi murâd etmiş; böylece umum halka kapalı, o velîye tâbî olanlara âşikâr olan birtakım işaretleri önceden göstermiştir.

“Risâle'-i Sipehsâlâr”da yazdığına göre; Mevlânâ

-kuddise sirruh- Hazretleri'nin oğlu olan Sultan Veled -kuddise sirruh- Hazretleri'nin son hastalığı sırasında Konya'da yedi gün peşpeşe sarsıntılar hissedilmiş; Hazret halkın telâşa kapıldığını görünce: **“Üzûlmeyin, telâş etmeyin! Bu benim vefâtımın habercisidir. Zâhiren aranızdan ayrılısam da bâtinen sizinle berâber olacağımızdan şüphe etmeyin! Bilin ki evliyâullâh, vefât etseler bile O'nun izniyle yeryüzünde dolaşır; zor durumda kalanlara, etbâna (tâbîlerine) ve yakınlarına yardımında bulunurlar.”** diyerek onları teselli etmişti.

Nihâyet Hazret, evlâtlarını geride bırakarak bu fânî âlemden göçüp gitti. Vefâtından sonra talebeleri, kabrinin üzerinden üç gün boyunca parlak bir nûrun çıkıp göğe doğru yükseldiğini gördüler ve kendilerini tutamayıp gözyaşı döktüler. (“Risâle'-i Sipehsâlâr”, s. 132)

Nitekim Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'mizin vefâtlarından önce de, daha önce görülmedik bir biçimde, yaz ortasında ardı arkası kesilmeyen sağnak yağmurların yağdığı görülmüş ve bu durum herkes tarafından hayretle karşılanmıştır. Nitekim naaşlarının kaldırılacağı gün de, hava aşırı derecede sıcak ve harâretli iken, cenâze namazı kılınacağı sırada büyük bir bulut kitlesi cenâze alanını tutarak, onun ihvânının üzerini sarıp namazın serin bir ortamda kılınmasını temin etmiş; Erenler'de definlerinden hemen sonra ise mübârek bedenleri kabr-i şerif'lerine konulur konulmaz, bardaktan boşanırcasına şiddetli bir yağmurun kopup mübârek kabir topraklarını iyice ıslattığı görülmüştür.

Allah-u Teâlâ'nın bu büyük “Velî”sinin vefâtının üçüncü gününde, gece yarısı 22:00 sularında Sa'deddin Hamevî -kuddise sirruh- ve Hacı Fatma Nine -kuddise sirruh- Hazretleri'nin önceden bildirdiği büyük hâdiseye zuhûr etmiş; defnedildikleri nokta olan Erenler'le Hızırtepe arasından yıldız gibi ışık saçan birtakım parlak cisimler yerden göğe doğru yükselmiştir.

Başka işaretler de zuhur etmiştir. Vefatları gecesi dolunayın çok parlak vaziyetini gören hâl ehli bu zâtın vefâtından haberleri olmadığı halde etrafındakilere büyük bir zâtın vefat edeceğini duyurmuşlardı.

Yine Malatya gibi bazı şehirlerde görgü şahitleri doğu tarafından gelen büyük bir yıldız veyahut ateş topu benzeri cismin batı tarafında patlamaya benzer büyük bir ışık saçarak kaybolduğunu haber vermişlerdir.

Hâtemü'l-evliyâ -kuddise sirruh- Hazretleri'nin vefâtının öncesinde ve sonrasında meydana gelen bu gibi hâdiseler, herkesin canlı olarak gördüğü ve açıkça müşâhede ettiği apaçık birer delil olarak, Evliyâ-i Kirâm Hazerâti'nin onun hakkındaki esrâr dolu sözlerini ve bu zevât-ı kirâmın ilmî ve kevnî kerâmetlerini şüpheye imkân bırakmayacak bir dille te'yid ve tasdik etmiştir.

“Allah dilediği kimseyi Nûr'una kavuşturur.” (Nûr: 35)

“Allah kime nûr vermemişse onun nûru yoktur.” (Nûr: 40)

Hatmü'l-Evliyâ'ya Muhabbetin Neticeleri, O'nun ve Kitaplarının Değeri:

İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sirruh- Hazretleri "Kitâbu'n-Netîce" adlı eserinde Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın kitaplarının Hazret-i Kur'an'la dolu olacağını iki asır öncesinden ifşâ etmiş; onun boyasına boyananların ulaştıkları fazilet ve meziyeti, Münker ve Nekir'in suâlleri karşısında uğrayacakları mânevî desteği, dergâhının ve türbesinin altında yatan esrâr-ı İlâhî'yi kâmil ve mükemmel üslûbuyla şöyle tasvir etmiştir:

"Hatmü'l-evliyâ'ya muhabbet eyle, tâ ki bununla dahî şefâ'ate muhtaç olmayasın!

Zîrâ bu bir muhabbettir ki, 'adâvetleri ref' eder (düşmanlıkları kaldırır).

Ve bu bir ikrârdır ki, kabirde Münker ve Nekir'i hayrette kor.

Ve bu bir intisâbdır ki, selâtin ona reşk eyler (sultanlar ona gıpta ederler).

Ve bu bir ilimdir ki, hakîmin akli bunda münce mid olur (hikmet ehlinin akli donar kalır).

Ve bu bir dergâhtır ki, havâss (zâtlar) ona meş-yen ale'l-vücûh (yüzüstü sürünerek) gelir.

Ve bu türbeye kubbedir ki, seri eflâkin (sür'atli feleklerin) fevkindedir.

Ve bu türbenin sırrı bir sırr-ı 'azîmdir ki (öyle büyük bir sırdır ki), cemî'i emsâra sârîdir (bütün şeyhirlere sirâyet etmiştir).

Ve bu bir kitabdır ki, kütüb-ü ilâhiyye umûmen bunda mündericdir (İlâhî kitaplar bunun içine dercedilmiştir).

Ve bu bir kalemdir ki, onun levhi âriflerin kalpleridir.

Ve bu bir nakş-ı garib (bambaşka bir nakış)dır ki, her kim onun sığıyla masbuğ olursa (onun boyasıyla boyanırsa) ebedî solmaz.

Ve bu bir şekildir ki, bunun netîcesine kimse ermez ve ilmî dâiresine bir fert giremez!.." ("Kitâbü'n-Netice"; Genel, nr.: 1136, vr. 248^a)

İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin bu beyanlarını açıklamaları ile beraber arzediyoruz:

"Hatmü'l-evliyâ'ya muhabbet eyle, tâ ki bununla dahi şefaate muhtaç olmayasın."

O onun vekili olduğu için, ona yapılan muhabbet Resulullah Aleyhisselâm'a yapılan muhabbet gibidir. O şefaate ettiği gibi, Allah-u Teâlâ'nın izniyle o da şefaate eder.

Nitekim Abdullah bin Ebi'l-Ced'a -radiyallahu anhdan rivayet edildiğine göre şöyle söylemiştir:

"Ben Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-i şöyle buyururken işittim:

"Andolsun ki ümmetinden bir kimsenin şefaatiyle Temîmoğulları'ndan daha çok kimse cennete girecektir."

Ashâb-ı kiram:

"Senden başka bir kimsenin mi yâ Resulellah?" dediler.

"Benden başka bir kimse!" buyurdu." (Tirmizî - İbn-i Mâce: 1443)

"Zîrâ bu bir muhabbettir ki adâvetleri ref' eder. (Düşmanlıkları kaldırır)."

O Hakk nâmına gönderilmiştir, Hakk'ı tebliğ eder. Ona muhabbet eden kimse, Hakk'a muhabbet etmiş olur. Ona buğz eden kimse ise, Hakk'a buğzetmiş olur. Bu buğzu kaldırmak isteyenlerin muhabbet etmesi gerekir.

"Ve bu bir ikrardır ki kabirde, münker ve nekiri hayrette kor."

Bir insan dünyada Hakk ile olursa; kabirde de Hakk ile, mahşerde de Hakk ile, Cennet-i âlâ'da da Hakk ile. Sen dünyada kiminle isen, o da seninle.

"Kim Allah için olursa Allah da onun için olur."

Vazifeli melekler kabre geldiklerinde, orada Hakk'ın tecelliyâtını gördükleri zaman hayrete düşerler.

Bu beyanlarında gizli sırlar var. Size temsilini verelim: Farz-ı muhal ki herhangi bir ifade almak için eve emniyetten bir polis geldi. Reisicumhuru orada görürse ne yapar? Bu husus ise ondan da incedir.

"Ve bu bir intisâbdır ki selâtin ona reşk eyler. (Sultanlar gıpta ederler)."

Allah-u Teâlâ'nın ona bahşettiği ilim karşısında; sultanların olsun, profesörlerin olsun, ilimleri dışarıda kalır, buraya nüfuz edemezler, âcizliklerini itiraf ederler. Niçin? Onun ilmi ilmullah olduğu için.

Nitekim İmam-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri **317. Mektub**'unda:

“Bu dikkat sonunda, elbette bileceklerdir ki, Bu mârifet ve ilimler, ulemânın ilimleri, evliyânın da marifeti ötesindedir. Hatta, onların ilimleri, bu ilimlere nisbetle kabuk kalır. Bu mârifet dahi, o kabuğun özüdür.” buyurmuşlardır.

Onların ilimleri zâhirîdir, ilme'l-yakîndir. Bu ilimler ise Hakk'al-yakîne âittir.

“Ve bu bir ilimdir ki, hakîmin akli bunda münce mid olur. (Hikmet sahiplerinin akılları donar kalır.)”

İlm-i ilâhî olduğu için, ilmullah olduğu için, has bir ilim olduğu için; onlar buraya nüfuz edemezler, hayret ve hayranlık içinde kalırlar.

“Ve bu bir dergâhtır ki, havâss (zatlar) ona meşyen ale'l-vücut (yüzüstü sürünerek) gelir.”

Orası Ravza-i mutahhara'nın şubesi olduğu için, o kehribarın tozları kehribara gelirler.

“Ve bu türbeye kubbedir ki, seri eflâkin (süratli feleklerin) fevkindedir.”

Onu nerede yatıracağını, nasıl yaşatacağını Allah-u Teâlâ bilir. Şu kadar var ki, bir nazargâh-ı ilâhî olacağı anlaşılıyor.

“Ve bu türbenin sırrı bir sırr-ı azîmdir ki, (öyle büyük bir sırdır ki), cemî'i emsâra sâridir. (Bütün şehirlere sirayet etmiştir.)”

Allah-u Teâlâ'nın nazar yeri olduğu için, irşadını da yaydığı için; onun kitaplarını okuyan ona hayrandır, daha ileriye gidenler mesttir, gönüllerindeki muhabbet, onunla beraber olmayı vesile kılar.

“Ve bu bir kitaptır ki, kütüb-ü ilâhiye umumen bunda mündericidir. (İlâhî kitaplar bunun içinde dercedilmiştir.)”

Bütün ilâhî kitapların hülâsası Kur'an-ı kerim'dir. Kur'an-ı kerim'in bütün Âyet-i kerime'leri girdiğine göre kütüb-i semâviye bu kitaplara yayılmış demektir. Bunu da Allah-u Teâlâ başka kimseye nasip etmemiştir.

Nitekim Süleyman Aleyhisselâm Allah-u Teâlâ'ya şöyle niyazda bulunmuştu:

“Ey Rabb'im! Beni bağışla! Bana, benden sonra kimsenin ulaşamayacağı bir hükümlerlik ver!” (Sad: 35)

Bu da mânevî saltanattır, Allah-u Teâlâ kıyamete kadar başkasına vermeyecek, artık kıyamete kadar böyle bir kitap yazılmayacak. Niçin? Devir Hâtemül-evliya ile kapandığı için. Üçüncü bir hâtem yok.

Nitekim Bediüzzaman -kuddise sirruh- Hazretleri “Emirdağ Lâhikası” isimli eserinde Hazret-i Mehdi'nin vazifesinden bahsederken, Hazret-i Meh-

di'den önce gelecek bu zâttan haber vermiş; bu ilmin, bu kitapların Hazret-i Mehdi'ye hazır bir program olarak hazırlandığını işaret etmiştir.

Buyurur ki:

“O zât, o tâifenin uzun tasdikâtı ile yazdıkları eseri kendine hazır bir program yapacak, onun ile o birinci vazifeyi tam yapmış olacak.”

Buradan da anlaşılıyor ki, bundan sonra böyle bir kitap yazılmayacak, bunu başkasına vermeyecek.

“Ve bu bir kalemdir ki onun levhi âriflerin kalpleridir.”

Allah-u Teâlâ ona bahşettiği ilim kitaplara sığmaz, halk ondan hiçbir şey anlamaz. Fakat Ârif-i bilâlâh olanlar onunla gönüllerine nakış yaparlar, ona karşı duyduğu aşk ve muhabbet ile yaşarlar.

“Ve bu bir nakş-ı garib (bambaşka bir nakış)dır ki, her kim onun sığıyla masbuğ olursa (onun boyasıyla boyanırsa) ebedî solmaz.”

Hakk'tan geldiği için bambaşka bir nakıştır.

Yine bu beyânında “onun boyası ile boyanan kimsenin ebedî olarak solmayacağını” beyan buyuruyor. Bu ise Cenâb-ı Hakk'ın nasıpdar ettiği seçkin müride âittir. Seçkin mürid onun boyası ile boyanmıştır, onun ahlâkı ile ahlâklanmıştır; onun resmidir, benzeridir. Dünyâda durumları böyle olduğu gibi âhirette de beraber olacaklardır.

İhvan onun hâlâtını yaşarsa, onun izinden yürürse, onun mânevî elbisesini giymiş olur. O elbise de nur olduğu için solmaz.

“Ve bu bir şekildir ki, bunun neticesine kimse ermez ve ilmî dairesine bir fert girmez.”

Allah-u Teâlâ desteklediğinden ötürü ne ilmine, ne irşadına, ne de icratına mahlûkun akli ermez. İlmi dairesine giremeyeşi; O'nun var oluşundandır ve ilminin de ilmullah oluşundandır. O ilmîni Cebrâil Aleyhisselâm'ın aldığı yerden alır. O dâireye hiçbir feridin girmesi mümkün olmadığı gibi, o ilmi anlaması da mümkün değildir.

Muhyiddin-i İbn'ü-Arabî -kuddise sirruh- Hazretleri bu husustaki tasdikini Fusûs'ul-Hikem adlı eserinde:

“O, zâhirde tâbi olduğu hükmü, bânında Allah'tan alır.” sözü ile ifade etmiştir. (sh: 45)

Bu zevât-ı kiram Allah-u Teâlâ'nın sevdiği, seçtiği öyle kullardır ki, “Hâtem-i velî”ye neler bahşedeceğini Allah-u Teâlâ göstermiş, görerek ve bilerek konuşmuşlar; ehemmiyetini, ciddiyetini ve faziletini ibraz etmişlerdir.

Allah'ımız ahirette “Hâtem”lerinin bayrağı altında bulunma şerefine mazhar ettiği kullarından etsin, siyah bayraklılar zümresine dahil eylesin, lütuf birliğiyle haşr-ü cem etsin!.. Amin.

Kalblerin Anahtarı

SÖZLER ve NOTLAR 9

Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerin nur ışığı altında, selis bir üslupla kalpleri itminana kavuşturan izahların yapıldığı bu müstesna eserden başlıklar:

- İnsan • Cennet ve Memnu Meyve • Ölüm • Öldük'ten Sonra Dirilme
- Yedi Merhale ve Yaratılış Unsurları • İnsan ve Dünya • Şeytan ve Düşmanlığı
- İnsan Bedeninin ve Organlarının Yaratılışındaki İlâhi Hikmetler • Bedenimiz ve Organlarımız • Duygu ve Mizaçlardaki Hikmetler • Sebeb-i Mevcudat, Hülasa-i İnsan
- Muhammed Aleyhisselâm • Yaratan Yaşatan ve Yöneten Hazret-i Allah'tır
- Gökler ve Arş-ı Rahman • Levh-i Mahfuz • Dünya (Yerküre) • Güneş ve Ay
- Gece ve Gündüz • Gölge • Yıldızlar • Rüzgârlar • Yağmurlar • Dağlar • Denizler • Ateş
- Hava • İlâhi Kudretin Birer Tezahürü ve Tecellisi Hayvanlar • Zâhiri ve Bâtını Nimetler.

“Muhterem ÖMER ÖNGÜT'ün Bu Müstesna Eserini Abone Olan Herkese Hediye Ediyoruz...”

Büyük Boy, Ciltli, 624 Sayfa

Abone Bedeli; 24 TL. PTT İle Gönderimlerde; 30 TL.'dir.

Ankara Cad. Cağaloğlu Yokuşu Saâdet Han No: 42/1 Cağaloğlu / İST.
Tel: (0-212) 511 21 41 - 511 84 98 - 513 72 00 - 511 08 95 Fax: (0212) 513 72 45

E-posta: hakikat@hakikat.com

Yurtiçi temsilciliklerimizin bulunduğu merkezlerde Abone bedeli **24 TL.**'dir.

Diğer merkezlerde PTT ile gönderim yapıldığı için Abone bedeli **30 TL.**'dir.

Temsilcilerimizin olduğu merkezlerde temsilcilerimizle irtibata geçerek telefon ile de abonelik işlemi yaptırabilirsiniz. Temsilcilerimizin adres ve telefonları arka sayfadadır.

Diğer yerler için Abone bedeli olan 30 TL.'yi **Hakikat Yayıncılık A.Ş. -105 43 65-** No.lu Posta Çeki Hesabı'na yatırınız ve aşağıdaki abone adres bilgileri formu ile birlikte, alındı makbuzunun fotokopisini bize gönderiniz veya faks çekiniz. Abone işleminiz hemen yapılacaktır.

ABONE ADRES BİLGİLERİ

İSİM :	<input type="text"/>	TEL :	<input type="text"/>
ADRES :	<input type="text"/>	SEMT / İLÇE :	<input type="text"/>
	<input type="text"/>	İL :	<input type="text"/>

DERGİ İRTİBAT ADRESLERİ

ADAPAZARI:

- Hakikat Vakfı Beşköprü Mah. Tel: (0-264) 276 16 75
- Hakikat Kitap Kirtasiye Pabuçcular Mh. Bosna Cd. No: 12
Tel: (0-264) 278 39 14
- Hakikat Kitap Kirtasiye Sakarya Cd. No: 2/D (Yeni Camii Karşısı)
Tel: (0-264) 274 20 49
- Bayraklılar Kitap Kirtasiye Konuralp Mh. Ada Cd. No: 332/A
Tel: (0-264) 418 60 96 Akyazı

ADANA:

- Hakikat Kirtasiye Kuruköprü Mh. Özler Cd. Arpacı İşhanı Zemin Kat No: 5
Tel: (0-322) 359 55 66 Seyhan

AFYON:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Hastane Mh. Emir Dağ Cd. No: 110
Tel: (0-272) 612 67 65 Bolvadin

AKSARAY:

- Altınkaya Tiriko B. Bölcek Mah. No: 12
Tel: (0-382) 212 50 90 - (0-537) 403 15 86

ANKARA:

- Hakikat Kirtasiye Cemal Gürsel Cd. No: 38/15
(0-312) 430 78 82 - 430 78 83 Faks: (0-312) 430 78 05 Kurtuluş
- Hükümet Cd. Belediye Çarşısı No: 23
Tel-Faks: (0-312) 310 28 69 Hacıbayram
- Belediye İş Hanı. 3. Blok No: 8-9 Tel: (0-312) 484 17 42 Gölbaşı
- Hakikat Kitap Kirtasiye Yunus Emre Cd. No: 67/E Tel: (0-312) 321 40 60 İncirli
- Hakikat Kitap Kirtasiye Yunus Emre Cd. No: 80/E Tel: (0-312) 321 53 25 İncirli
- Hakikat Kitap Kirtasiye Bağlar Cd. No: 141/D
Tel: (0-312) 448 05 42 Seyranbağları
- Özcan Kitap Kirtasiye Sokullu Mehmet Paşa Cd. No: 85
Tel: (0-312) 480 85 95 Dikmen
- Hakikat Kitap Kirtasiye Ankara Cd. No: 25/A
Tel-Faks: (0-312) 271 81 16 Sincan

ANTALYA:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Sinan Mh. Cebesoy Cd. Canöz Apt. No: 36/B
Tel: (0-242) 313 05 38 - 248 48 50

BOLU:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Tabaklar Mh. Cumhuriyet Cd. Bolubeyi İşhanı No: 18
Tel: (0-374) 217 91 42
- Sermen Kirtasiye Tabaklar Mh. Cumhuriyet Cd. No: 14 (Evkur Yanı)
- Kardeşler Petrol E-1 Karayolu üzeri (0-374) 424 45 44 Taşkesti
- Kardeşler Kirt. Seyranlık M. Ankara C. N: 10 Tel: (0-374) 421 66 20 Mudurnu

BURDUR:

- Aydınlıkevler Mh. Vezirhan Sk. No: 19 Tel: (0-248) 212 32 19-212 34 97

BURSA:

- Hakikat Market ve Neşriyat Yeşil Emir Cd. Yan Sk. No: 3/A
Tel-Faks: (0-224) 326 37 40 - 256 71 39
- Hakikat Kitapevi Yeşil Mh. Emir Sultan Cd. Koçoğlu Apt. No: 28
Tel: (0-224) 329 26 87- 342 13 02
- Hakikat Kitap Kirtasiye Dr. Ziya Kaya Mh. İlica Cd. No: 13
Tel: (0-224) 512 25 25 - 514 31 32 Gemlik
- Hakikat Kitap Kirtasiye Beyler Mh. Kılıçaslan Cd. No: 137
Tel: (0-224) 757 20 15 İznik

ÇANKIRI:

- İmaret Cd. Tansuğ Sitesi No: 5 Tel: (0-376) 213 96 66

DENİZLİ:

- Kiremitçi Mh. 1484 Sk. No: 8 D: 1 Tel: (0-537) 246 54 33 - (0-505) 818 58 87

DÜZCE:

- Hakikat Kirtasiye Burhaniye Mah. Şehit Ruhsar Sk. No: 45
Tel: (0-380) 523 30 30 - (0-533) 764 72 87
- Sermen Kirtasiye Bolu Cd. Tütüncüoğlu Apt. No: 29/F
Tel-Faks: (0-380) 525 03 44

ESKİŞEHİR:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Cumhuriyet Mh. Temel Sk. No: 3/B
(İki Eylül İlköğretim Okulu Karşısı) Tel-Faks: (0-222) 234 57 41

GİRESUN:

- Gazi Cad. No: 75/B Tel-Faks: (0-454) 216 06 30

İSPARTA:

- Hakikat Neşriyat Kutlubey Mh. Eski Adliye Karşısı N: 5 Tel: (0-246) 232 47 34

İSKENDERUN:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Ulu Cami Cad. No: 111/C Tel-Faks: (0-326) 615 20 51

İSTANBUL:

- Ankara Cd. Çağaloğlu Yokuşu Saadet Han No: 42/1
Tel: (0212) 511 84 98 - 513 72 00 - 511 21 41 Çağaloğlu
<http://www.hakikat.com.tr/> Email: hakikat@hakikat.com.tr

- Dâvet Market Kirtasiye Kayışdağı Mah. Ziya Gökalp Sk. No: 18/A
Tel: (0-216) 661 49 11 Faks: (0-216) 661 49 10 Küçükbakkalköy
- Hakikat Kitap Kirtasiye Fevzi Çakmak Mh. Fevzi Çakmak Cd. Gümüşhane
Sk. No: 21 (Şevket Sabancı Lisesi Karşısı) Üstkaynarca - Pendik
Tel: (0-216) 597 31 80 Faks: (0-216) 597 31 73
- Bayraklılar Kitap Kirtasiye Mimar Sinan Mh. Namık Kemal Cd.
Kelebek Sk. No: 2B Tel: (0-216) 471 44 35 Ataşehir
- Osmanlı Kitap Kirtasiye Esatpaşa Mh. Ziya Gökalp Cd. Kuruçeşme Sk.
No: 12/A Tel-Faks: (0-216) 317 15 81 Üsküdar

İZMİR:

- Hakikat Kitap Kirtasiye, Karabaş Mh. Cengiz Topel Cd. No: 14
Tel: (0-262) 332 22 14-15 (Yürüyüş Yolu, Sanat Okulu Karşısı) İzmit
- Hakikat Kitap Kirtasiye M. Ali Paşa Mh. Gazi M. Kemal Bulvarı No: 62/A
Tel: (0-262) 325 57 11 İzmit
- Hakikat Market Şehitler Mah. 355 Sk. No: 2 Tel: (0-262) 412 29 91 Gölçük
- Hakikat Kitap Kirtasiye Hacı Ömerağa Mh. Merkez Yeni Camii Sk. No: 11
Tel: (0-262) 452 22 51 Karamürsel
- Hakikat Kitap Kirtasiye, Merkez Mh. Preveze Cd. No: 37
(Yeni Belediye Binası Altı) Tel: (0-262) 412 81 11 Gölçük

İZMİR:

- Bayraklılar Kitap Kirtasiye Cumhuriyet Bulvarı No: 283/A
Tel: (0-232) 422 08 79 Alsancak
- Hakikat Neşriyat 2005. Sk. No: 4/A Tel: (0-232) 368 69 82 Karşıyaka
- Bayraklılar Kitap Kirtasiye 1733 S. No: 43/A
Tel: (0-232) 381 19 14 Karşıyaka

KARABÜK:

- Hatipoğlu Ticaret Gazipaşa Cad. 2. Noter altı Tel: (0-370) 424 23 69

KASTAMONU:

- Hatipoğlu Mobilya Mehmet Akif Ersoy Mh. Taşköprü Cd. İnci Sit. No: 1
Tel: (0-366) 212 10 78

KAYSERİ:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Hallacocoğlu Mh. Sivas Cd. Alemdar İş Merkezi No: 6/1
Tel: (0-352) 231 72 54 Faks: (0-352) 222 69 29

KONYA:

- Hakikat Kirtasiye Şemsi Tebrizi Mh. Şerafettin Cd. Tarihi Mahkeme Hamamı
Yanı No: 25/R Tel-Faks: (0-332) 353 73 07 Karatay
- Musalla Bağları Elmali Cd. Trafo Yanı No: 49/A
Tel: (0-332) 237 14 89 - (0-537) 380 97 80 Selçuklu

MANİSA:

- Hakikat Market Saruhan Mh. Murat Cd. No: 98 Tel: (0-236) 231 60 40
- Uzunçarşı 6. Sk. No: 8 Tel: (0-236) 231 14 15
- Güneş Mh. 395. Sk. No: 55 Tel: (0-236) 714 60 35 Salihli

ORDU:

- Yeni Mah. 52. Sk. No: 8 Tel: (0-452) 233 08 06

OSMANIYE:

- Albayrak Kirtasiye Hacı Osmanlı Mh. Cevdet Sunay Cd. No: 113
Saat Kulesi Cıvarı Tel: (0-328) 812 90 88

SAMSUN:

- Kılıç Dede Mh. Muhittin Özkafeli Bulvarı Aydınlar Apt. No: 10 Kat: 1
Tel: (0-362) 230 12 48 - (0-544) 808 47 10
- Eski Mk. San. Karşısı Nurkent Yapı Koop. Yeşildere Mh. Akşehir Sk. F Blok
No: 3 Tel: (0-362) 438 17 40 - (0-535) 933 14 03

SIVAS:

- Kızılırmak Mah. Azızbaba. Sk. No: 4
Tel: (0-346) 222 48 03

TEKİRDAĞ:

- Muhittin Mh. Kocağa Sk. Çorlu İş Mrk. No: 18/1
Tel: (0-282) 652 39 89 Çorlu

TRABZON:

- 2 Nolu Erdoğan Mh. Özgür Sit. F Blok No: 4/15
Tel: (0-532) 228 34 61

YALOVA:

- Hakikat Kitap Kirtasiye İstanbul Cad. No: 32/B Tel-Faks: (0-226) 813 11 29
- Bayraklılar Kirtasiye Taşlıman Mh. G. Süleyman Aslan Cd. Akelli Apt. 17/A
Tel: (0-226) 246 47 44 - 245 07 51 Çınarcık

YOZGAT:

- Dalasan Ticaret Sungurlu Cd. No: 5 Tel: (0-354) 212 07 99

ZONGULDAK:

- Hakikat Kitap Kirtasiye Müftü Mh. Demirciler Çar. No: 17
Tel: (0-372) 316 18 52 Ereğli
- Yasin Kirtasiye Müftü Mh. Demirciler Çar. No: 31
Tel: (0-372) 316 39 10 Ereğli